

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Zulma, Sylphen, Matilda, Donna Eleonora og
Don Juan eller Spansk Elskov, Ismael og Zora
og Prøven : Sex Fortællinger, tilligemed en
lille Afhandling om Forskiønnelses Driften hos
det smukke Kiøn : Ogsaa en Nytaarsgave for
Damer.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : paa S. Poulsens Forlag, 1796
Fysiske størrelse | Physical extent: [2], 180 s.

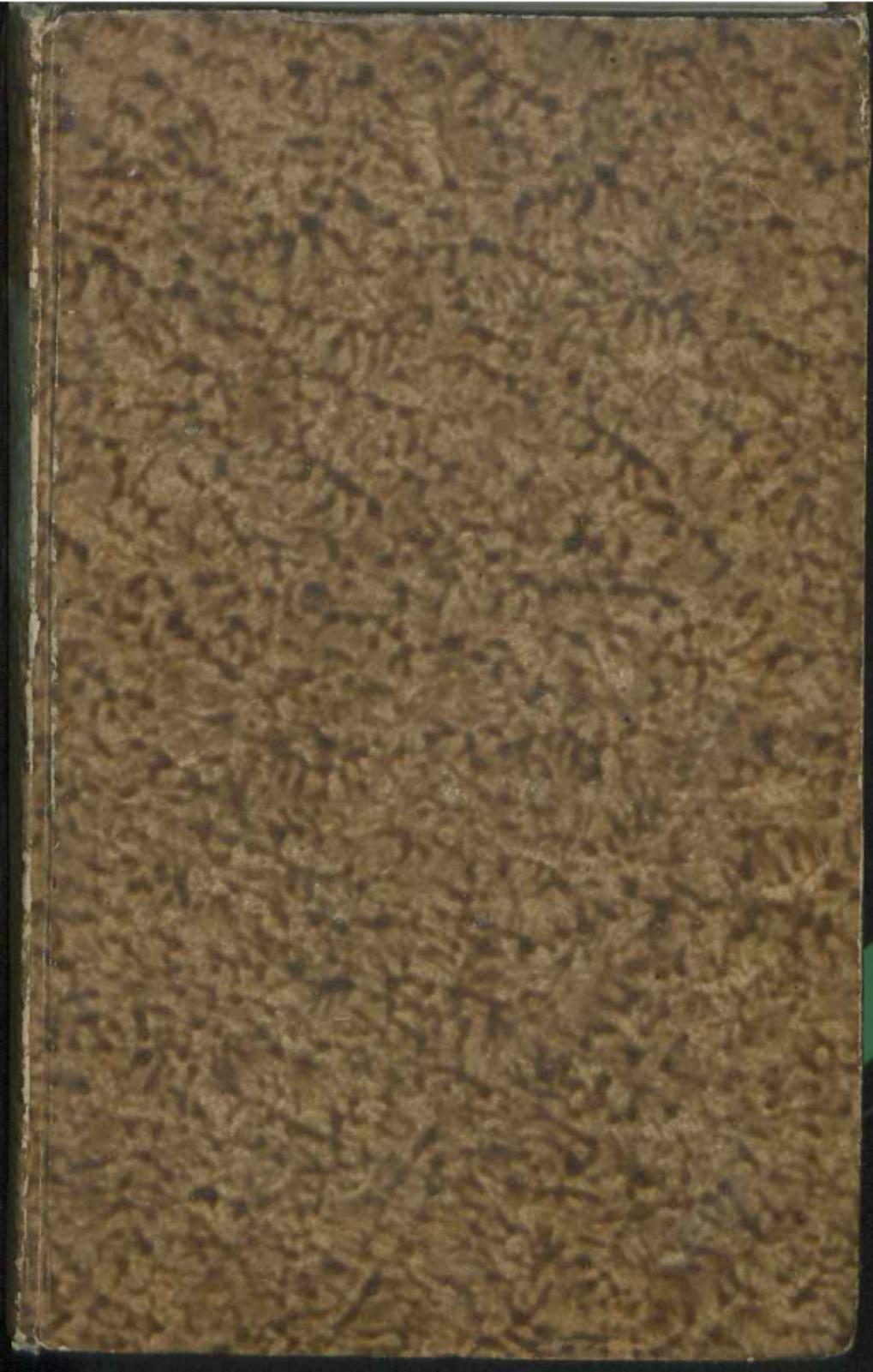
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

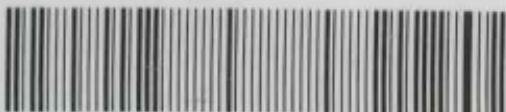
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-23.

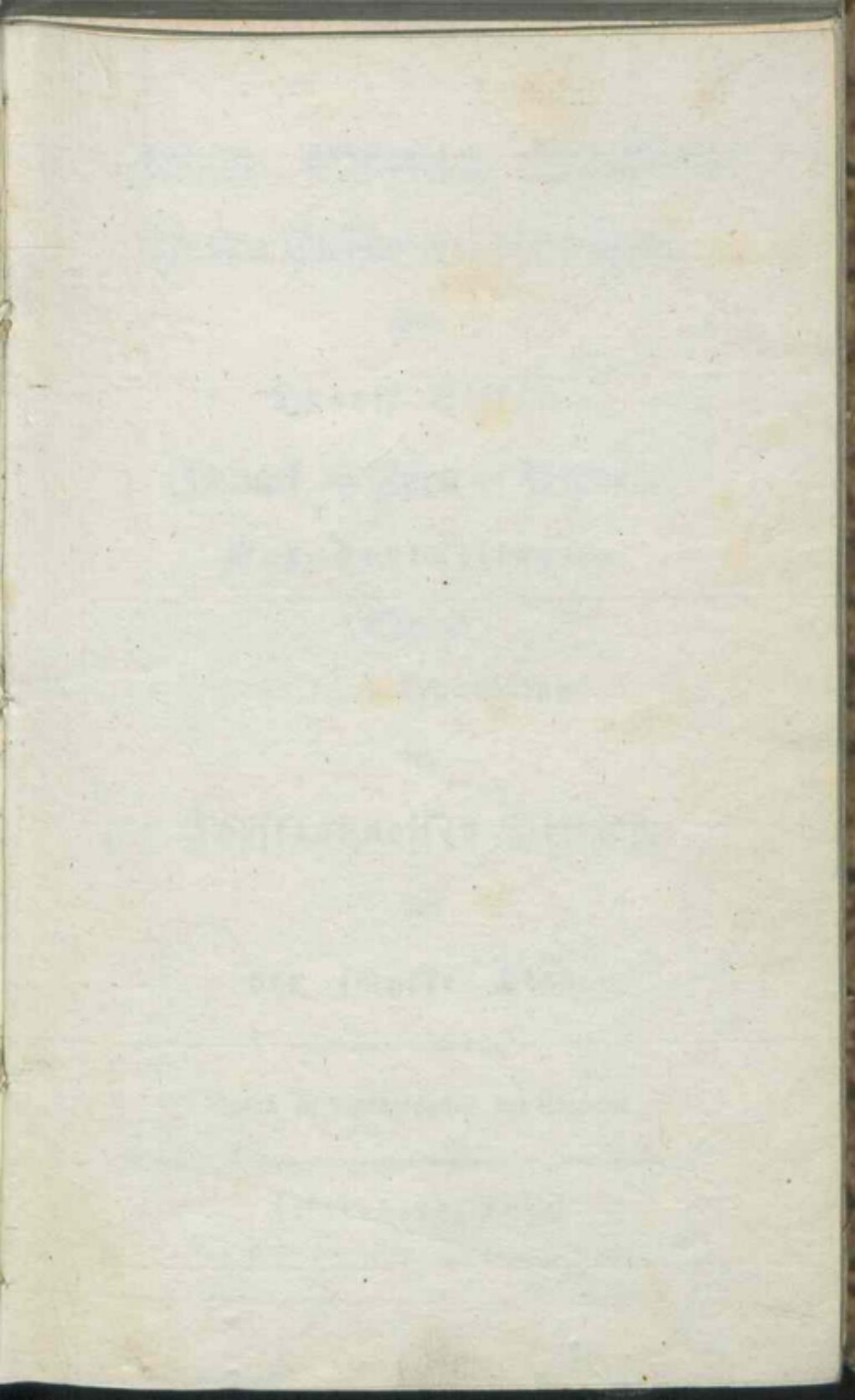
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

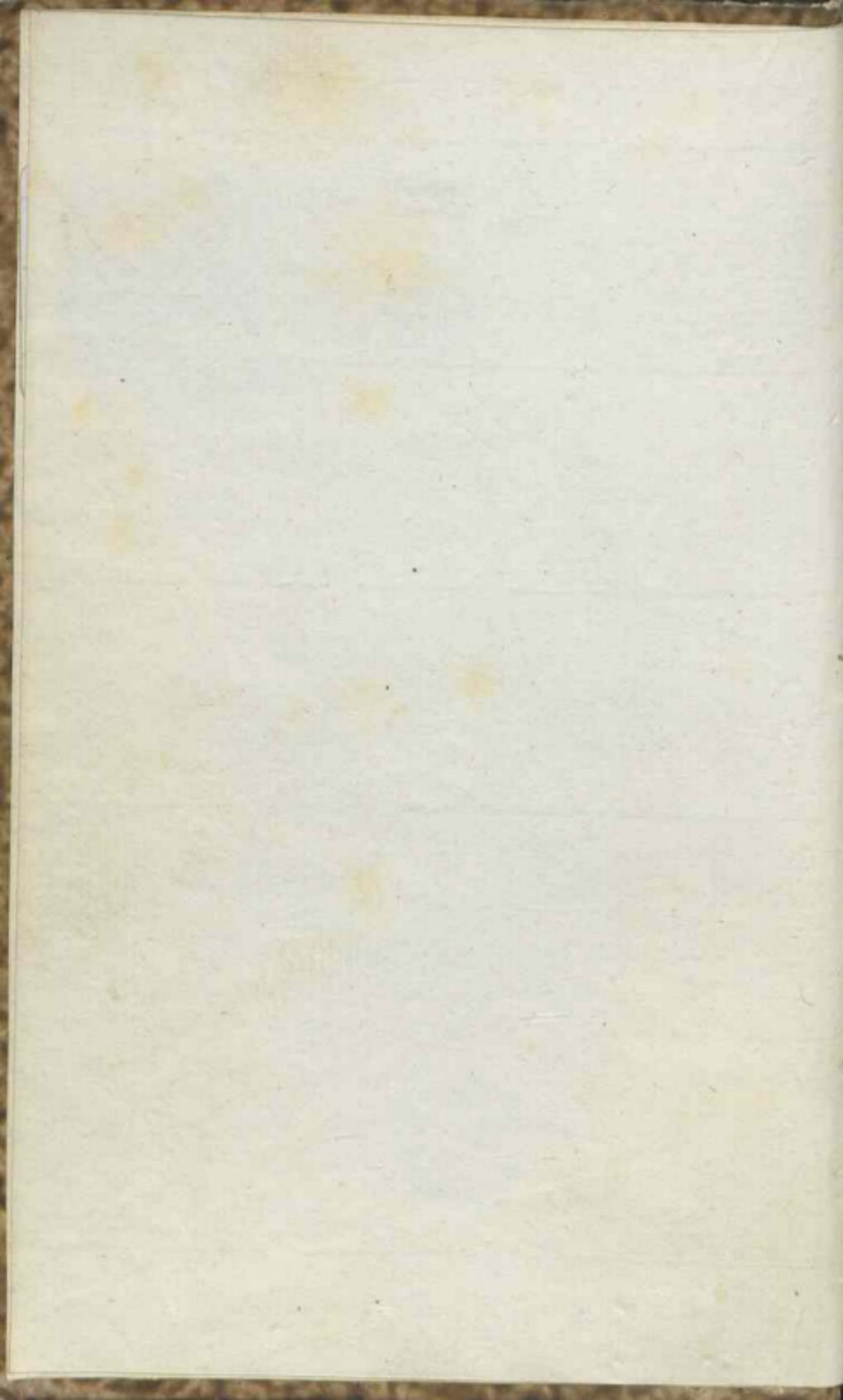

+REX

115708008065

Zulma, Sylphen, Matilda,

Donna Eleonora og Don Juan

eller

Spanse Elskov,

Ismael og Zora og Preven.

Sex Fortællinger,

tilligemed

en lille Afhandling

om

Forskionnelses Driften

hos

det smukke Kvin.

Ogsaa en Nytaarsgave for Damer.

Kiobenhavn, 1796.

Paa Hosboghandler G. Poulsens Forlag.

Et Par Ord

til

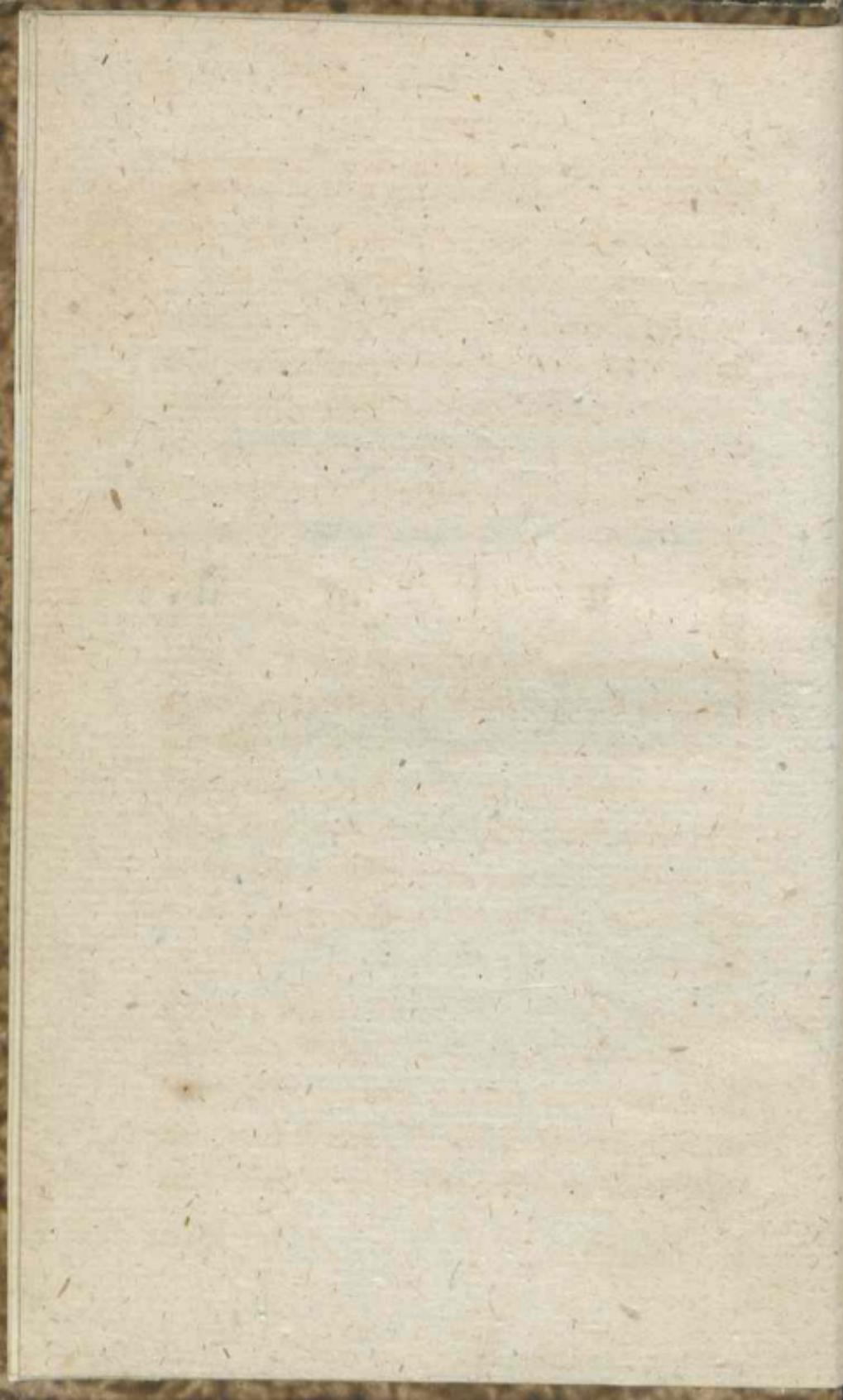
Førerindring.

Hvorfra disse sex Fortællinger ere tagne, et ans-
maret ved enhver især; et Par af dem ere tils-
deels originale, tildeels oversatte, og den sidste lille,
nemlig Proven, er ganske original.

Oblande

I blandt alle de litterære Wahre, hvilke nu ved
Nytaarstid, til det smukke Kions Undervisning og
Gornicelse, falbydes paa næsten alle Dvens og
Vorsens Moglader, finder denne Samling vel ogsaa
fine Læserinder.

3 u l m a.

Jeg levede som Fange blandt de Vilde, der behøe
Dronokos deilige Gredde; men Visheden om, at
jeg snart vilde blive udslost, forskaffede mig dog
nogen Frihed hos dem. Ved mit lange Ophold i
deres Land, havde jeg erhvervet mig Færdighed i
deres Sprog, og min nsie Omgang med en af
deres Eldste havde giort mig til hans fortroe-
lige Ven.

Hans Alder kaldte og berettigede ham til
Regierings- Forretningerne; thi da den første
Grundvold til al borgerlig Forening, Eiendom,
var ubekjendt for disse Vilde, saa valgte de, ved
deres nomadiske Levemaade, dem til deres Over-

hoveder, som ved lang Erfarenhed havde lært
at forståsse sig Livets daglige Underholdning.

Jeg opvægnede en Morgen ved Larmen af
krigerigste Instrumenter: jeg troede, at en nye
Krig var brækket løs, men den Gamle, som tog
mig i Beskyttelse, kom til mig og sagde: "Denne
Dag er den bitterste i mit Liv; jeg er kaldet til
at afslægge en smertelig Prøve paa min fuldkomne
Hengivenhed til mine Medborgere; kaldet ved
min Alder og ved Skiebnen, at assige Dom over
en, som er anklaget. Denne sorgelige Pligt paa-
ligger syv af os. Man siger, at den Misgierning
vi skulle undersøge, ikke kan undskyldes; men veed
mit sonderrevne Hjerte ogsaa med Bisped i det
Øjeblik, da min Stemme skal følde Dods-
dommen, om det ikke misbruger Menneskets
Mettigheder over Mennesket, om det ikke gør
et Indgreb i den guddommelige Hevn? Naar jeg
har assagt denne Dom, faaer jeg dig ei at see i
otre Dage; thi det er hos os en indført Skif,
at Dommerne, naar de have assagt en Dodsdom,
blive indsluttede en heel Uge ighennem; efter
hvilken Tids Forløb, de igien komme sammen,
for enten at stædfæste eller kufyfæste deres Dom.

I dit Land undersøger en anden Net den førstes
 Kiendelse; her apelleres fra Borgeren til Mennes-
 ket, fra det viebliklige Indtryk til den evige
 Samvittighed; og vi velsigne denne Indretning,
 fordi den øste har formildet og tilbagekaldt fren-
 ge Domme. — Følg mig, min Ven, ind i Kred-
 sen, hvor Sagen skal afhandles i hele Folkets
 Nærværelse. Du vil finde, den anklagedes Fa-
 milie, at være mere bekymret over den Dom,
 der skal fældes, end den anklagede selv; thi vore
 Love fordømme for evig et strafflydigt Barns
 Forældre, og ikke sielden omkomme de i vores
 Udvikner af Elendighed og Mangel paa Hjelp.
 Dette Forældrenes sorgelige Ansvar er en af de
 Fordomme, som vi (*) have tilfælleds med Eder.
 Saaledes blive øste de meest skulde Vildfareller
 føretrukne de naturligste Sandheder! Alligevel
 var det maaske hos os nødvendigt, at forsøge
 alle Midler til nærmere at forene Slægtstabs-
 baand, da Staten ikke kan have noget almin-
 deligt og bestandigt Opsyn, formedesst vort om-
 flak-

*) Saaledes staaer der i Originalen, men formodentlig
 er Negationen; ikke, glemt.

flakkende Liv. Man maa bedømme denne Straf paa den opstigende Linie, som man vil, nok, at den har havt denne gode Virkning. Kom altsaa med mig, hør med den største Opmærksomhed paa de forskellige Grunde, som man vil komme frem med, og dersom du skulde finde, at den Forbrydelse, som jeg er villig til at forforsommme, kan undskyldes, daaabne du strax mine Dine, for at du kan spare din Ven den ulægelige Smerte, at have myrdet Ustyldigheden.

Jeg fulgte den gode Gamle til den store Slette, hvor Folket var forsamlæt. Det forundrede mig, at være i Nærheden af saa overmaade stor en Førsamling af Mennesker, uden dog at mærke den mindste Stoien. "Alle samle de deres Tanker," sagde den Gamle, "ved Synet af Ulyksaligheden og Døden; og disse ellers saa uforståede Helte, udgåde Zaarer ved en Fare, som de ikke skulle dele."

Jeg tog min Plads bag Dommerne midt i Kredsen af det omkringstaaende Folk. Længere borte saae man et Latonustræ, omplantet med Cypresser; paa en af dets Grene hang en Bue.

Til dette Træ pleiede man at binde Forbryderne,
naar de vare domte fra Livet. Lige for Dom-
mernes Sæde, ophævede sig i en halv Maane,
en Plads for Klageren, den anklagede og dens
Familie. Jeg traad nærmere, og blev strax vær-
paa et af Niis flettet Dække et ungt Menneske,
hvis Bryst var igjennemboret af en dodelig Piil;
hans Blod flod ikke mere, Lemmerne vare folde
og stive, men aldrig havde jeg seet saa megen
Skionhed. Jeg fornam paa engang en Hølelse
af Beundring og Smerte; mine Taarer flode
for den smukke Ungkarl, som om jeg havde kiendt
ham, medens han endnu var levende. Det er
den dræbte, sagde man mig. Afslye for Mor-
deren opfyldte min Siel. I mit Hjerte var
han allerede fordomt. Ved Ungkarlens Side
sat Moderen; hun trak det halve bort af det
Sloer, som skulte hendes Ansigt; men hendes
Smerte tillod hende i lang Tid ikke at fremføre
et Ord; hendes Sons Navn, det sode Navn
Fernando, lod nogle Gange igjennem hendes Læs-
ber. Midt under hendes asbrudte Suk, syntes
mig, at jeg hørte hende beskydde en ung Pige,
ved Navn Zulma, for hendes Sons Død. De-

om

omkringstaende mærkede min Forbauselse, og forklarede mig den nedtrykte Moders asbrudte Tale.

I dette Døblet traad Julma frem. Det første jeg slog Hjælpen paa hende, gjorde hendes Ulyksalighed det sterkeste Indtryk paa mig; langsom gik hun frem, og lod mig saae Tid til at betragte hendes deilige Ansigtstræk; men det Udttryk, som stod malet deri, bemægtigede sig min hele Siel, og meddeleste den vexelviis hendes egen Siels Bevægelse.

Mu gik hun sorbi det skækkelige Træ, som var bestemt til hendes Død, og standsede lidet, for at betragte det; men i hendes Kasyn mærkede jeg blot en alvorlig Opmærksomhed, ingen uroelig Sindsbevægelse. Hun hilppede sine Dommere med Verbodighed og Værdighed, og da hun nu vendte sig hen imod den Plads, hun skulle indtage, og blev Hernandas dode Legeme vaer — da zitstrede hendes Lemmer, hendes Fødder vakte; hun maatte støtte sig paa en Due, som hun forte med sig. Nu vilde hun nærme sig den ulykkelige Gjenstand, da hun saae den trostelose Moder, som soer tilbage af Skrak ved at see hende; hun standsede, sukkede dybt, syntes med den hoje-

ste Grad af Anstrengelse, at holde sin flygtende
Siel tilbage, og begyndte saaledes.

"Erværdige Kone," talde hun først til Fernandos Moder, "tilgiv, om jeg ei tiltaler dig, dig
allene; mine Øine tor ikke heste sig paa den Gien-
stand, som dine Arme indslutte; endnu er det
mig nødvendigt at leve; endnu er det ikke Tid at
see derhen; jeg maa retsædiggøre mig, for at
spare mine Forældre den Skændsel, der folger
med min Død; jeg hør og jeg kan giøre det for
mine Dommeres og det forsamlede Folks Øine;
men du, ulykkelige Moder, som elskede ham saa
høit, du maa lade dig noie med min Død. Nei,
de saa Ord, som jeg skal fremføre til mit For-
svar, skulle sikkertigen ikke formere din Smerte;
Bee mig, isald jeg saarer dit Hjerte, isald jeg
ikke soler forud, og undgaaer alt, hvad der kan
giøre det ont. Hvad kunde det hælpe mig, selv
at have lidt saa meget, naar jeg ei havde lært at
klaane andres Lidelser!"

Her taug hun et Øieblik; men snart frem-
stod hun for sine Livs- eller Dødsdommere, og
syntes at ville quale alle de Bevægelsær, som ere
skabte til at opvække Medlidbenhed.

"Mit

"Mit Livs-Dommere," saa talde hun, "jeg er det, og allene jeg, som indstodte den blodige Piil i Fernandos Bryst; og eders Love domme mig til at dve. Alligevel anseer jeg mig ikke skyldig for Gud. Store Folk, du skal frikiende mig; I Eldste, I Dommere, I maa høre Videnskabens Stemme tale; tilbagekalder Erindringen om eders Ungdom, og lader en udforslig Fremstillelse af mine Hornemesser forklare eder denne sidste, utroelige Katastrofe. I besørge alle Fernando; I tenke eder hans Undigheder, hans Talenter, hans Tapperhed; ach! I have Net; ingen af eder turde ligne sig med ham, endog naar Stolthedens høieste Nius berusede eder; i sin Ungdom var han geraadet i spønsk Fængeskab, og havde hos dette kultiverte Folk lært siine frugtelige og forsørifte Konster, som vexelvis enten bringe os under Naget, eller fængle os; men hans stolste Ziel kunde ikke fordrage de europæiske Loves Evang; han vendte tilbage til vort Skiod, for igien at komme til Maturen, og, for ei længer at være adskilt fra den, ved Indretninger, der blot synes at ville bringe den nærmere til Fuldkommenhed.

hed. Trindrer eder den Dag, da han, ved Hjælp af den nye Konst, som han havde lært hos vore Hiender, vandt Prisen paa Jagten, og da han med Uvissle rodmede ved en Scier, som han ei havde sin legemlige Thyrke at takke for. I dette Land, hvor Loven ikke gior nogen Forstiel, vidste Fernando at forskaffe sig Geniets Herredome, og uden at forlange det, uden at Folket havde tiltænkt ham dette øresulde Fortrin, giorde Mængden instinctmæssig Plads for ham, hvor han kom frem, for at lade ham passere igjen nem og for destobedre at betragte ham. Man fulgte hans Skride, ikke af Underdanighed, men for ikke at forlade ham. Hans uitmodstaelige Unde virkede paa eder alle, som høre paa mig, paa eder I gamle, paa eders Børn, ja endog paa dem, som kunde være berettigede til at misunde ham sin Lykke og Storhed. Enhver var hans Ven, førend han tænkte paa, at blive hans Medbuer.¹

"Ach begræder ham endnu længe! thi hans Liv var eders Noes; hans Dod er en Sørgedag for Verden! Men Verden maa forgaae, naat Lidenskaben byder. Den Storm, som henimeligen

gen reiser sig i det inderste af Hiertet, river Naturen los fra dens Hængster. Mæting synes roeligt omkring mig, jeg allene veed, at Jordens ryster, og at Asgrunden gaber under mine Hædder."

"J beundrede Fernando; men i mit Hierte opstod en øm Følelse for ham; jeg trængte mig ind i blant Mængden, hvor man meest nævnede hans Navn. Maar en Stemme lod: Fernando leve! saa slog jeg Sløret ned, for at igentage disse Ord; jeg fulgte alles Exempel, og bævede dog derved, af Krygt for at blive bemærket; jeg kurde ikke haabe, at giøre saa megen Vold paa mig selv, at mit Udraab kunde lyde som den blotte Enthusiasme; jeg raabte: Fernando leve! og ved min Haand er han død. Ja det var alleneste Rjerlighed som kunde myrde ham; hvorledes kunde Gud have afstedkommet sig en Ugierung!"

"Fernando saae mig, lagde Mærke til mine, nu ukiendelige Ansigtstræk, disse Træk, som bære Præg af hans Død; han talde til mig. Ach den Dag, da hans første Ord trængde ind i mine Ører, er endnu saa nærværende for min Siel,

at

at denne Erindring næsten grændser til Glæde; min Urolighed, min Forlegenhed interesserte ham; han anstillede sig, som om han ikke gjettede hvad den opvakte hos mig; han sogte at behage mig, som om han kunde have Twivl om min Kierlighed. Han meddeleste mig alle de Kundskaber og Jagttagelser, han havde indsamlet paa sine Rejsser; gjorde mig bekjende med Europeernes Skrifster, og det er hans Undervisning, som jeg har at takke for, at jeg med saa levende Farver kan afmale eder min Ulyksaligheds forstærkkelige Billede. Jeg opsnappede med Begierlighed Fernandos Lærdomme; min Hukommelse tabte ikke det mindste Spor deraf; Tonen i hans Stemme indgravede hvert Ord i min Siel. Hans heftige Bestrebelsler, for at danne min Forstand og mit Hjerte, syntes mig at være den tilsforladeligste Grund til hans evige Bestandighed; han vilde, saa at sige, indvæve mig i sine egne Ideers Væsen, forme mine Tanker efter sine, og give mine Højelser samme Anstrøg og Farve, som sine. Han vidste, at jeg maatte have været god paa nye, for at kunde leve uden ham. Han vidste det, at Zulma ikke fandt hos sig

nogen selvstændig Kraft, til at rive sig los fra sin Fernando! Estertanke, Overlæg, Ideernes Gang, fort alt, hvad der gisr Mennesket til Herre over sig selv, var hos mig Fernandos Værk, og kunde følgeligen ikke sætte sig op imod sin Skaber. Foreningspunktet for alle mine tanker, Maalestokken for alle Gienstænde var for mig — Fernando!"

"Dersom min Eiel voldsom var blevet bortrevet fra hans, med hvilken den udgiorde Bet, saa havde den sunket tilbage til Fortvivlessens Intet."

"I Førstingen var det Farlige ved min Eilstand mig ikke ubekjendt; jeg følte, at min Lidenskab tiltog hver Dag, og da jeg neppe selv var Herre over det sidste Dieblæ, da jeg maa-
ske kunde have behersket den, saa besluttede jeg at meddele Fernando selv de Bekymringer, som jeg havde Grund til at giøre mig i Henseende til ham. Jeg bad ham om, at følge med mig ind i Grandskoven, som støder til Oronokos Strandbredde; der udsgatte jeg et øde Sted, hvor intet Menneskes Trin kunde forstyrre vor fortryllende Eansomhed, og der var det, at jeg,

i Hims

i Himsens Nærvoerelse, der var klar, som min
Siel, og ved Strommen, der var i Beve-
gelse og uroelig, som den, giorde min Elster
folgende Spørgsmaal: Jeg veed intet om Men-
nesket, og om dets Skiebne; det er Ungdom-
mens voldsomme Lidenskab, som opvækker mig
af Barndomssvn; og mig ahner en Lyksalig-
hed, der modsiger det, som der siges om den
menneskelige Naturs Ufuldkommenhed; naar
Hiertet kan tage imod saadanne goede Hjælper,
saa spørger jeg dig, hvad er der da ved Kjer-
lighed, som man har nødig at frygte for? Hvor-
for er den ei, saavel den gammel, som den ung-
es Gubdom, det første Haab, det eneste Øns-
ke og den almindelige Drivesier til Verdens
Opholdelse og Bestyrelse?"

"Fernando svarede mig blot i almindelige Ud-
tryk, uden at ville oplyse mig om Lidenskabernes
Natur, klagede over Menneskenes Ufolsomhed,
og svoer, at ville elske mig evig."

"Hør mig," afbrød jeg ham, "hør mig Fern-
ando! dersom du paa nogen Maade uden mig
kan være lykkelig, er dit Hjerte og fuldkommen
vis paa, at det ikke kan leve uden mit, da lad mig
fare;

fare; jeg elsker dig, dog er det ikke længe siden,
 at denne Hølelse behersker min Siel; endnu har
 den ei omstabd mit Væsen, endnu finder jeg
 ikke Sporene af dine Trin paa alle Stier. End-
 nu har Sædvane og Kierlighed, disse ved første
 Hækast, saa modstridende Kræfter, ikke forenet
 sig til at giøre mig til deres Slave; men naar
 du engang tillader mit Hierte disse Ord: Fer-
 nando! forlad mig aldrig, saa er det forbi med
 min Selvstændighed. Dog da Mænnestets
 Hierte er uafhængig af dets egne Forsætter, saa
 kræver jeg blot af dig en Eed, som du let kan
 holde, en til alle Tider mulig Betingelse.
 Sværg mig, at du, ved den mindste Alhælde,
 om at din Siel vil begynde at oplöse sig fra min,
 og endnu forend jeg kan mærke dit Hiertets For-
 andring, vil skenke mig Doden: Dette Ord
 kommer dig til at gyse. O! Fernando du gyser
 i utide. Da jeg talde om Bankelmodighed og
 Ubestandighed — da burde du stielve for mig.
 Vort med denne falske Medlidshed, for hvil-
 ken Enden paa mit Liv ere mere strækkelig, end
 en Fortvivlesses evige Vedvarenhed. Fernando,
 Fernando, o! dersom vi ikke havde forstaet
 hin-

hinanden! Hernando beroligede mig, ved de ymme-
ste Forsikringer, som hans Kierlighed indgav
ham; og hvilke min Kierlighed var villig til at
tage i den meest udstrakte Mening. Nu forsvandt
Forældre, Venner, Hædreland, alt for mine
Dine. De besværligste Keiser og Tog, de med
den største Omhyggelighed udsøgte Villigheder,
alt, hvad min ved Kierlighed fordoblede Siel,
kunde udtenke til Hernandos Lyksalighed, det
bortedslede jeg paa ham. Jeg kunde fremføre for
eder utallige Handlinger, som kunde giøre Paar-
stand paa Taknemmesighed og knytte de ymme-
ste Baand imellem Vaabenbrædre og Venner; men
naar man engang har opfret sit Hjerte til en
vis Gienstand, hvad Værd have da de sammen-
fodende Tilsælde? de fordeelagtigste Leiligheder
til at vise sin Hengivenhed, hvorved adskille de
sig da mere eller mindre fra hverandre?"

"Den lidenskabelige Kierlighed afmaler sig
ganse i sig selv: ingen af de Virkninger, den
frembringer, kan lignes med den; man finder
dens Straalers almægtige Kraft blot i den eneste
Brænd-Punkt, som forener dem."

"Alligevel maa jeg med faa Ord udmaerke nogle Træk af min Historie: Eengang blev Hernandos Moder fort bort af den Flods Volger, som besugter og beskytter vort Land, og var alle rede næsten omkommen, da jeg styrkede mig efter hende, kiæmpede med Strømmen, og neppe beholdt saa mange Kæster, at jeg kunde trække hende til Landet. I det Dieblik, da jeg havde reddet hende, kom Fernando: — her er din Moder, raabte jeg til ham, jeg har levet længe nok. Med disse Ord forlod min Bevidsthed mig. Da jeg var kommen til mig selv igien, laae Fernando for mine Fodder, og takkede mig, for at jeg havde frelst hans Moder. Med den Glæde, at finde hende igien, forenede sig allerede hos ham den Lykke, at see hende reddet ved mig. Hans Kierlighed afmalede sig i hvert Diekast, talde igennem enhver Tone, og beherskede hans helse Væsen. Ach, dersom hans Stemme nu kunde oploste sig, Kulde den da ikke være berettiget til at spørge mig, om han ikke, i det mindste i hine sode Dieblikke, var bleven min Belgører ved den behagelige Maade, paa hvilken han udtrykte sin Taknemmelighed? Grusomme, burde du have

have beruset et Hjerte, som du vilde forlade,
med slige guddommelige Glædes Føleller? Burde
du paa sig en Maade forberede mig til de
Smærter, som ventede paa mig, og kunde min
Siel midt i Vellystens Henrykkelser, samle nogen
Kraft imod den indstrømmende Ulyksalighed."

"Engang lykkedes det for Bagtalesen, at faae
eder til, for en kort Tid at miskiende Fernandos
Fortienester; I turde beskynde ham for, at være
i Ledtog med eders Fiender, og at have udka-
stet en Plan, til at levere eder dem i Hænderne;
I gyse; ja I havde besluttet hans Død; den
største Forbrydelse for alle, undtagen for Zulma.
Min heftige Kierlighed knusede alle eders Pa-
passere, og unddrog ham eders Førsølgelse. Troer
ei, at jeg tilbagekalder Erindringen om hine Ti-
der, for at beskynde Fernando for Utaknemmo-
lighed."

"Det være langt fra, at jeg vil falde det
Belgierning, som skeede af mit Hjertes uimod-
staelige Drist! men naar jeg nu seer denne
samme Fernando, hvis Liv jeg har kisbt ved
en tusindfold Oprofrelse af mit, myrdet ved min
egen Haand; saa betragter jeg mig selv med

Forundring, saa anseer jeg mig, som min egen
Fiende, saa veed jeg ikke mere, hvor og hvor-
ledes jeg lever; saa maa jeg først lægge Haan-
den paa mit bankende Herte, og føle, hvorledes
det endnu fortøres af den samme Lidenskabs Ild,
for at overbevise mig om, at det er mig selv;
for at fiende mig selv igien, midt i blant de skæf-
kelige Modsigelser af mine Følelser og Lidelser."

"Jeg fulgte Fernando i alle de Udsørkener,
hvor eders gruesomme Dom tvang ham til at
skulde sig et heelt Åar igjennem. Der, i hine
torre, ufrugtbare Egne, leed han ofte Mangel paa
Livets første Nodvendigheder; o! hvor leed jeg
da for ham. En Kilde, et Palmetræe, som
vi sandt, var en Høitid for mig. Undertiden
lydde jeg, medens hansov blødt i mine Arme,
mit lange Hoved-Haar, og udbredede det over
hons Ansigt, for at beskytte det for de bran-
dende Soel-Straaler. Jeg veed ei, om jeg selv
leed noget paa dette qualsulde Sted; saa meget
veed jeg blot, at min eeneste Forretning, mit
eeneste Haab, var at lindre nogle af hans Li-
delser, og at Erindringen om dette hele Åar,
blot har efterladt sig hos mig Indtrykket af

Den-

denne eneste Hornemmesse. O Gængne, truende Klipper, Gærnende Sandstiver, paa eder allene hviler de sidste Grindringer om min henfarne Lyksalighed! Udstødt fra sit Hædreneland, forladt af Naturen selv, saae Fernando sig ved Siden af en omstændende Kone. Endnu var han Eneværker i hine Udorkener; endnu saae han Tilværelse og Lyksalighed at være afhængig af sine Dækast; min Kierlighed traade bestandig imellem Menneskenes Uretfærdighed, og hans Betragtninger derover; han elskede mig, han leyede — o Gud!"

Nu standsede Suk og Taarer hendes Tale. Medens hun afmalede sin Lyksalighed i Udørkenen, mærkede jeg, at hendes Kraft gradvis forlod hende. Jeg kastede mine Hine paa de Gamle, som endnu vedbleve, at være strenge og ubevægelige, som at det kunde synes dem nødvendigt at fordomme Zulma. Folket, som lettere tager imod blode Folkeser og Medlidenhed, numlede allerede: Taade, da Zulma kom til sig selv igien, og fortsatte sin Tale.

"O Folk! (sagde hun) alt for tidlig benaa-
der du den største af alle Forbrydelser. Denne

gode

overleve min Fernando. Hvad er der da, spurgte jeg mig selv, saa Skrækkeligt ved hans Død, hvorfra min ikke paa eengang skulde kunde befrie mig? Selv i Graven, hvori Fernandos Tab skulde styrte mig, var ingen Røe for min Siel. Aldrig havde den kundet forestille sig en ganse Tilintetgiørelse, og denne smertelige Følelse forfulgte mig, ved alle optænkelige Forestillinger om mit tilkommende Væsen. Nedfunket i Fortvivelsens Afgrund, betragtende mig selv med vild Opmærksomhed — saae jeg ham fremstille sig for mig. I Guder! det var ikke Livet — det var Himsens Glæder I skienede mig igien: det var ham! Store Gud, endog i dette Lidelsens Dieblik, nedskyrtet i de menneskelige Viuslers dybste Afgrund, takker jeg dig dog for min Tilværelse. Jeg takker dig, du har paa en eneste Dag her sammendynget det hele Livs adspredte Glæde."

"Fernando var kuns let saaret; men snart erfarede man, at vore umenneskelige Fiender havde dyppet deres Viile i en dødende Gift, og at der, for at redde hans kostbare Liv, intet andet Middel var, end at en usorfærdet

Mund

Mund maatte udsætte sig for den Fare, at sue Giften af hans Saar. Hvor syntes ikke Skieben i dette Dieblik at være mig gunstig! Jeg — jeg skulle nyde den Glæde, at føle den Gift trænge sig ind i mine Nærer, som truede Fernandos Liv. Jeg seirede over Fernandos Modstand. Jeg forestillede ham, at min Fare var langt mindre; fort sagt, min heldige Besværelse udsuede Døden af hans Blod; derimod maatte jeg selv længe kæmpe med den; min Ungdoms Krast fik Overmagten; men den gruelige Gifts forstyrrende Virkning betog mig, som man sagde, paa nogen Tid min Fornuft. Alle mine Vi-Ædeer kunde bringes i Uorden, alle mine Forstands kræfter forvildes; det Væsentlige hos mig, Kierligheden, blev, saa længe jeg var til, usforanderlig. Zulma var stedse Zulma for sin Fernando; han havde ingen Ret til at miskiende hende."

"Fernando bad om Tilladelse, at forlade mig paa nogle Dage. Jeg satte mig imod hans Beslutning, besværede mig over den med Bitterhed. Ach det var ikke som Belgjørerinde, at jeg, indbildte mig, at have Æaadighed over ham, nei

nei den blotte Bevidsthed af min egen Følelse
talede til mig om Herretethed over ham.
Dog kunde ingen Mistanke nærme sig min
Siel; en saa tvivlsom Følelse var ikke stært
for den. — Endelig gav jeg mit Samtykke til
Fernandos Fraværelse — han reiste bort — jeg
ventede ham til den Tid, han havde bestemt for
sin Tilbagekomst. — En Dag, ach paa en Dag,
der saa ganske begyndte og bortgleed, som de
øvrige, som Solen oplyste med sine sædvanlige
Straaler, vandrede jeg eensom og svag omkring
i de Egne, som saa behagelig og levende for-
nyede det Forbigangne for mig, og trængde
ind i Skoven, da jeg — fandt Fernando lig-
gende for den unge Mirzas Hodder; dette er
det sidste, som mine Hine have set. Endnu
i dette Bieblik sværer dette græsselige Malerie
for mig; det skuler for mig Tilberedelserne til
min Henrettelse."

"Jeg beholdt ingen Tid til Eftertanke; jeg
handede uden Hornustens Brug; min Haand
greeb fat paa den Bue, paa hvilken han stot-
tede sig: den dodelige Piil fleti; Fernando faldt.
— Min første Tanke var: han har ophørt
at

at elske Mirza. Men da hans Blod begyndte
at flyde, da Dødens Bleghed paa hans Pande,
..... Ach jeg veed ei, hvad der foregik hos
mig. "Det er blot mine Brænders Fortvivelse,
som har fundet bringe mig til mig selv igien;
de have sagt mig, at deres Fordommelse vil
folge paa min, at min Retfærdiggjørelse maa
redder dem. De forlange endnu at leve; jeg
har maattet soie mig ster dem. J have hørt
min Historie, ingen af eder har twivlet paa
sammes Sandhed, og nu siger jeg: J ere uret-
færdige, dersom J fordømmme mig! Hvo af
eder holder sig for mere berettiget end jeg, til
at havne Fernandos Død? Hvo af eder har
tuinde Gange reddet hans Liv? Hvo af eder
tilbeder ham endnu i disse Dięblikke. Jeg havde
Ret til at afgjøre hans Skiebne; naar dette
hierte holdt ham for skyldig, saa spørger jeg,
hvo af eder tor frikiende ham? Skulde han
leve, som en Tillokkelse til Troelshed og Utak-
nemmelighed? Skulde hans Noes besmittes,
og Fernandos Navn bæres af en, som ei mere
var Fernando? Jeg har reddet min Elster; ved
mig er han bleven udødelig."

"Hans

"Hans Skygge vinker Bisald til mit Mod;
jeg veed, jeg veed med Visched, at hans hoende
Hierte ikke har taget det mindste Spor af Had
mod mig med sig. Ingen Domstoel, intet
Folk, Himlen selv kan ikke domme mellem Fernando
og mig. Den Kierlighed, som forbundt
mig med ham, kan ikke føre mig paa Afveie,
ikke giøre mig til Forbryder; den er opsiget
over Lovene, og over menneskelige Meninger.
Døden, denne Tanke, som Mennesket er vandt
til at betragte, som den allerskrækkeligste og
mægtigste, forsvandt ganske for de større Tanker,
som opfyldte min Siel. Hvad er hans Liv,
hvad er mit, i Sammenligning med hin Kier-
lighed, som indeholder Materie til en Evighed?
Dommer da ikke, I Mennesker, det som ei hen-
hører for en menneskelig Domstoel, men lad
mit Hierte følde sin egen Dom; ellers kunne I
opfinde en Dødsmaade, som ei skulde have Lin-
dring for mig? I formaae blot at straffe mine
Slægtninge, og dem er Tingen fremmed, de
ere uskyldige i en Fremgangsmaade, som ei lod
sig hindre. Frikiender dem derfor for min For-
dommelses Skam. Lad mig endnu engang sige:

I

Jere uretfærdige, dersom i fordømme mig.
 Troer ei, at jeg er forblendet i min egen Sag,
 troer ikke, at jeg er forblendet nok til, at be-
 drage mig selv; Zulma er den mindst partiske
 af alle sine Dommere. Dersom jeg end ved
 den mindste Fordreielse af Sandheden kunde
 redde mine Forældre fra Doden, jeg gjorde
 det ikke; jeg kunde ei engang gjøre det. Jeg
 er alt for meget jeg selv, til at det skulde staae
 i min Magt, at vise mig anderledes end jeg
 er. O Folk du har hørt mig; — J Gamle,
 dommer mig!?

Nu tang Zulma. En dyb Taushed her-
 stede et Dieblik i Församlingen, da alle vare
 rørte ved hendes Tale. Extrax derefter, da
 man ei hørte hende mere, hortes en forvirret
 Lyd: hun er uskyldig. Dommerne siadfæstede
 Mængdens Kiendelse, enten det nu fædede af
 Overbeviining, eller fordi de ansaae al Mod-
 stand for at være forgivæves. Zulma blev eens-
 stemmigen frikiendt. Hendes Slegtninge træng-
 te sig gladeligen omkring hende. Folket, som
 aldrig veed at holde Middelveien, ikke tilfreds
 med, blot at see den smukke Anklagede frikiendt,

var

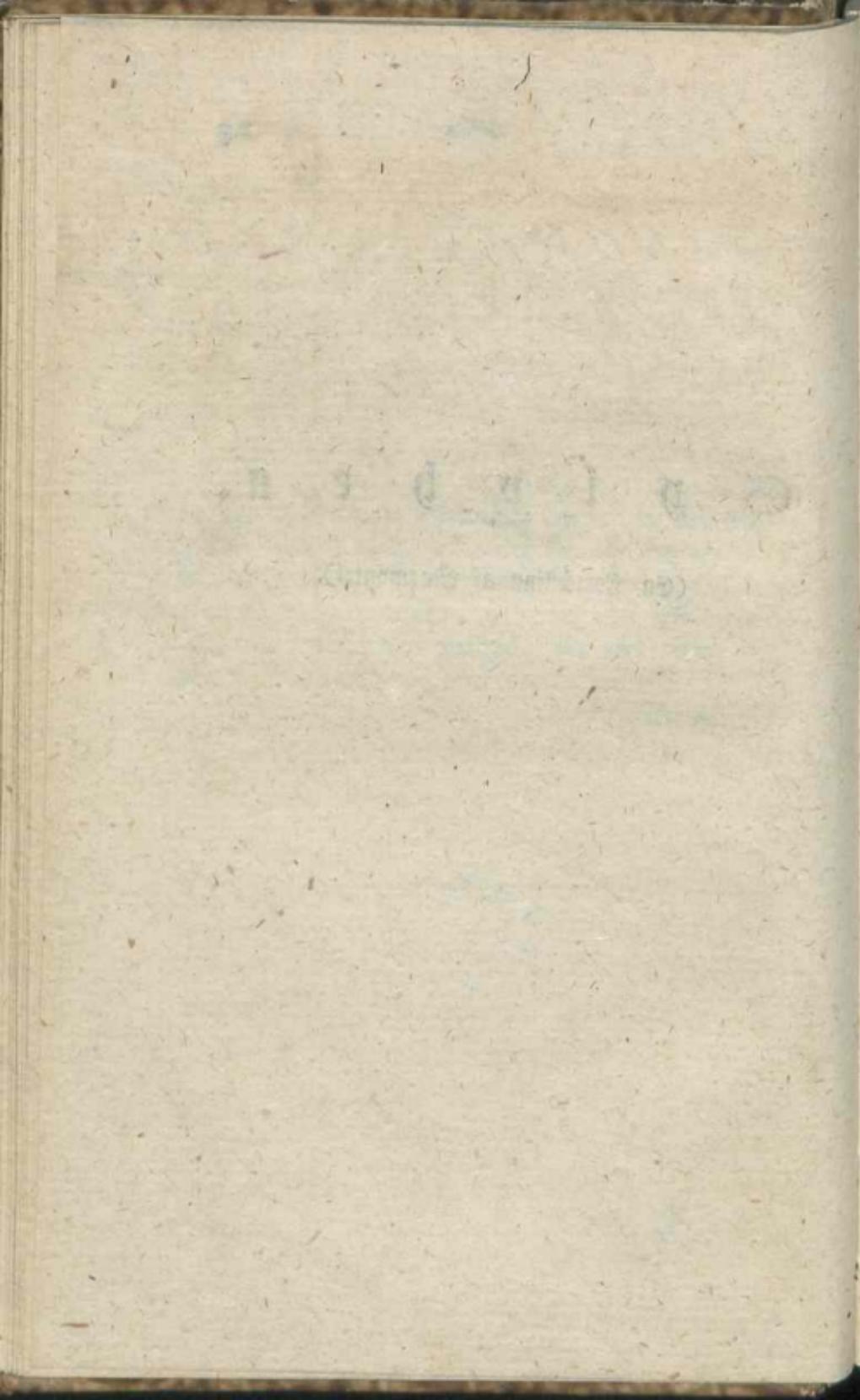
Oversetteren fande ovenstaende Stykke i det Hele ikke
at være uden Interesse, og derfor oversatte han det. —
Men da Originalen stundom lader Zulma tale et vel ops-
skruet Sprog, saa har han af og til forandret enkelte Uds-
tryk, og udeladt nogle Perioder, dog uden derved at
forrykke Meningen.

C. H.

Syl-

S y l p h e n.

(En Fortælling af Marmontel).

Sylyphen.

(En Fortælling af Marmontel).

"Skye Mandspersonernes List," saa taler man idelig til unge Fruentimmer: "Skye Fruentimers Forsørelse," saa taler man idelig til unge Mandspersoner. Troer man da at følge Naturens Plan, naar man gør det eene Kjøn forhadt af det andet? Ere de kun skabte til at skade hverandre? Ere de da bestemte til at flyve hverandre? og hvad blev vel Frugten af denne Lærdom, om begge toge den ester Bogstaven?

Da Elise forlod Klosteret, for at vies til Marquis de Volange, var hun i den faste Formodning, at næst en Elsker, var intet farligere Væsen til i Naturen end en Mand. Opdraget af een af disse Eremiter, hvis melankolske Indbildung afsmaler alle Ting sorte, saae hun i Verden lutter Klipper for sig, og i Egte-

skabet. Banghed nedslag strax hendes kræsne og frygtsomme Siel; og hendes Sandser vare endnu ikke stærke nok til at seire over Indbildningens Magt. Saaledes var alting i Egteskabet ydmygende og nærgaaende for hende. Hendes Mands Omhyggelighed og Kær-Tegn gjorde hende kun mere urolig, i Stedet for at tilsredsstille hende. "Saaledes," sagde hun, "bedække Mandspersonerne vore Slavelænker med Blomster. Smigren behænger Offeret med Kranser, og Stolthed ender med at oposse det: I Dag erknydiger man sig om hvad der behager os, for siden bestandig at handle lige derimod. Man vil trænge ind i vores Hjerte, for at opdage dets forborgne Tanker, og hvis man bliver nogen Skræbelighed vær hos os, vil man med desbedre Grund søge at ydmyge os. O! lader os skye disse Snarer, man stiller for os."

Man kan let give sig et Begreb om den Smerte og den Kulde, som denne farlige For-dom foraarsagede hos Elise i hendes meest for-tolige Omgang med hendes Mand. Volange mærkede den Afsky, hun havde for ham. Han skulle have forsøgt at læge hende deraf, hvis han havde

havde kundet giette sig til Marsagen; men i den Tanke, at han var hadet, tabte han Modet; og da han ikke havde Haab om at kunde behage, var det ganske rimeligt, at han ikke bekymrede sig derom.

Hans Tilstand var saa meget fortrædeligere, som den var ganske imod hans Karakter. No lange var Munterheden og Artigheden selv. Han havde anset sit Egteskab som en glad Fest, og ikke som en alvorlig Forretning. Han havde taget en ung og smuk Kone, ligesom man vælger sig en Guddom, for at opreise den Altere. "Holk vil tilbede hende," sagde han; "jeg skal føre dem i Triumf. Jeg faaer tusinde Rivaler; desbedre! Ved min Omhu for hende, ved min Kierlighed, ved mine Opvartninger skal jeg forjage dem alle; og Uroligheden, forenet med den kæsne og frygt-somme Misundelse, skal betrygge Elises Elster for Mandens Skiodesløshed."

Hans Kones utaaelige Kulde imod ham forjog inden saa Dieblikke denne hans Tanke. Jo inderligere han elskede hende, jo mere for-kornedes han over hendes tvungne Opførsel; og denne saa omme, saa rene Kierlighed, som skulde giøre

giore hans Lykke, blev nu hans Straf. Men et uskyldigt Konstgreb, som han af en Hændelse faldt paa, satte ham ind i alle sine Nettigheder igien.

Sielens Følelse maa udøves paa noget; og hvis den ikke har en virkelig Gienstand, maa den skaffe sig en indbildt. Det var i Elises Tanke afgjort, at der var intet i Naturen, som var værdigt at fångse hende. Men i det Opdigte havde hun fundet noget, hvorfra hun var indtaget og rørt. Fablen om Sylpherne var i Moden; hun havde faaet sat paa nogle af de Romaner, hvori man afmaler disse Manders behagelige Omgang med de Dødelige; og for hende havde denne glimrende Chimære Sandhedens hele Unde.

Elise troede da paa Sylpherne, og brændte af Længsel efter at finde een af disse. Man maa i det mindste kunde afmale sig det man attraeer, og det er ikke let at afmale sig en Aand. Elise maatte tillægge Sylphen alle de Træk hun ønskede hos en Mandsperson. Men for at dette Legeme kunde huise en himmelsk Siel, havde hun dannet det til Hornsielse, givei det en zirlig og ædel Skabning, en sindrig Skikkelse, en Glands og

Livslighed, værdig den Sylphe, som hersker over Morgensternen; smukke blaae og smægtende Dine, og lagt alt øtherist i denne Persons Yndigheder. Dertil havde hun soet den letteste Prydelse, Blomster og Vaand af de kielneste Farver, halv giennemsigtigt Silketsti, som Zephyr legede med, tvende Vinger lige Amors, hvis Villede denne smukke Sylphe var. Saaledes var Elises Hiers nespind; og hendes Hierte, bedraget af hendes Indbildung, sukkede efter sit Ideal.

Det er naturligt, at vore meest fortrolige og meest levende Tanker fremstille sig igien for os i Sovne. Elises Drømme fik hende snart til at troe, at hendes Chimære havde Virkelighed.

Volange, som var vis paa, at han ei var elsket af sin Kone, betragtede hende stedse med avindsyge Dine. Maar hun var hos sit eget Kion, mærkede han hos hende Munterhed, utvungen Omgang, ja undertiden endog en venstabelig Mine; men imod alle Mandspersoner opførte hun sig saaledes, at han aldeles ingen Marsag havde til at satte endog den ringeste Mistanke. Blandt dem var hendes Nasyn alvorligt, hendes Mine soragtelig, hendes Opsørel kold; hun talde

Tede lidet, hørte næsten intet, og naar hun ikke saae missfornbiet ud, saae hun urolig ud. Alt være paa hendes Alder hverken om, kørlel eller flygtig, det var ubegribeligt. Til Slutning robede hun sig selv.

Operen Zelindor havde, medens den var nye, det høieste Bisald. Elise var paa dette Ekuespil, i sin lille Loge, med en af hendes Fruentimmer, som hun havde fættet Venstebab for. Justine havde vundet hendes Fortrolighed, og der er intet, det forener frugtsomme Siele stærkere, end naar først den Vanstelighed, at betroe sig til hverandre, er engang overvunden. Elise havde nu bestandig Justine, hendes Skræbeligheds Fortrolige, om sig; og den lille Loge var hende allene kier, fordi de der havde frihed at være sammen, og være som udelukke fra alle andre.

Vosange, som fra et Sted lige over for sagt-tog alle Elises Bevægelses, saae hende ofte at zittre ved at see Zelindor, og saae hende, med en forelsket Mine, tale til Justine.

Jeg veed ikke, om der herskede nogen Uro hos ham, men da han om Astenen fandt Ju-stine et Øieblik ene, sagde han: "Jeg troer,

din Frue har fornøjet sig ved Skuespillet?" —

"Af! min Herre, det har giort hende forvirret. Denne Belindor er hun ganske forelsket i. Det lader, som den er opført just for hendes Skyld. Hun kommer sig aldrig af den Forundring, at hun har seet Akteurerne spille hendes egne Drømme."

"Hvorledes har din Frue saadanne Drømme?"

"Af ja, min Herre, og det er just ikke til Deres Fordeel, at hun bringes igien til den For-
nøielse at drømme. I Sandhed, — — hun,
som er ung og smuk, vil allene elsker Sylpher." —

"Sylpher!" — "Ja, min Herre, Sylpher. Men
nu rober jeg hendes Skøbelighed." — "Du
skiemter, Zustine? — Der er noget om!" —

"Ja, min Herre! hvad er det for et Liv, De
leve med hinanden? — Af! naar jeg seer dette
unge Fruentimmer opvaagne, med en rødmoset
Farve, smagtede Hine, en Mund livligere end
Nosen, hører hende sige mig sukkende: at hun
har været lykkelig i Drømme; hvor beklager jeg
da ikke hende! hvor hader jeg ikke Dem!" —

"Hvorsor? Din Frue havde i sin Mand en El-
ster, som der kun ere saa af; men til det kiel-
nest, som Kierlighed eier, har hun ikke svaret

uden

uden med en Kold sindighed, som gaaer indtil Af-
sky." — "De indbilder sig kun saa, De har ta-
get Frygt for Kold sindighed; og det er Mand-
folkenes Maade. De har ingen Medlidenhed
med et ungt Fruentimmer. Hvorfor vil De
vise sig kold sindig igien? hvorfor ikke betiene Dem
af de Rettigheder De har?" — "Just det har
holdt mig tilbage. Jeg vilde ikke betiene mig af
mindste Evang, og jeg skulde have været hestigere
i min Paastand, hvis hun havde været friere
i at nøgte mig det." — "O mine Herrer, hvor
ere De dog ikke artige med Deres Hulinhed. De
skulle see hvad Tak De saae dersor!" — "Hør,
Justine, jeg falder paa noget, som, hvis du vil,
kan forlige Elise og mig igien." — "Om jeg
vil!" — "Elise elsker Sylpherne; jeg kan være
en forelsket Sylphe." — "Og hvorledes vil De
giøre sig usynlig?" — "Bud at gaae til hende om
Matten." — "Ja, denne List er artig nok." —
"Den er ikke nye: flere end een Elsker har be-
tient sig af den; men Elise venter ikke dette
Puds af mig, og jeg er vis paa, at jeg vil
naae mit Hjemeed. Begyndelsen, førend Knuden
ret strenges, er det vanskeligste; men jeg stoler

paa

paa din Konst i at give mig den forvundede Leis-
lighed."

Man blev forstaaret for at vente efter Leis-
ligheden. — "Aa! Justine," sagde Elise den
anden Dag, da hun vaagnede, "hvor har jeg
ikke været lykkelig i Nat! Jeg drømte, jeg var
i en Ruegang af Roser, hvor den skinneste af
de himmeliske Aander sukkede for mine Fodder." —
"Hvorledes, min Frue, Aanderne sukke! og hvor-
ledes saae denne smukke Hånd ud?" — "Det ville
være et forgives Arbeide at afmale denne skonne
himmeliske Hånd, hvis Lige ikke findes blandt det
hele jordiske Mandkion. Maar dette skonne Bil-
lede svinder bort for mine Øyne, i det jeg op-
vaagner, har jeg selv Msie med at forestille
mig det igien." — "Kan jeg i det ringeste ikke
saae at vide Indholdet af Samtalen?" — "Jeg
veed den ikke, men jeg var som fortryllet, jeg
hørte en henrykkende Stemme, jeg indaandede
den sødeste Bellugt, og da jeg vaagnede, var
alting forsvunden."

Volange sik sin Kones Drøm at vide, og
i hendes længselfulde Tilstand troede han at
skimte den Maade, hvorpaa han vilde spille

Syl:

Eylphe hos hende. Rosenvandet var endnu neppe bekjent i Paris. Volange gav Justine en lille Flaske af dette kostbare Elixir. — "I Morgen," sagde han, "forend din Frue vaagner, maa du passe paa at bestenke hendes Seng, med dette Rosenvand."

"O Himmel!" sagde Elise, da hun vaagnede, "er det endnu en Drom? Kom her Justine, lugt, og siig mig, hvad du fornemmer." — "Jeg, min Frue? — slet intet." — "Slet intet! Du kan ikke lugte Roserne!" — "De sværmer, min kiere Frue, tillad mig at sige Dem det. Lad Dromme fare: De er jo lys vaagen! I Sandhed jeg forstaer Dem ikke." — "Du har Ret, intet er mindre begribeligt! Gaae bort. Træk Omhaenget for Af! det lugter endnu sterk." — "De gior mig uroelig." — "Hør; jeg sagde dig i Gaar, hvis jeg erindrer ret, at jeg var fortrydelt over, at den Buegang af Roser, jeg saae i Dromme, var forsvunden, og at jeg elskede den Lugt, jeg der havde indaandet. Han har forstaaret mig, min kiere Justine." — "Hvem, min Frue?" — "Hvem! veed du det ikke? Du gior mig utsaalmodig. Lad mig være ene.

ene. Men da han er nærværende, ved han nok, at det ikke er Blomsterne, jeg bekymrer mig om! Ak! hvor var dog ikke hans Stemme behagelig! hvor rørte den ikke mit Hjerte! Og hans Ansigtstræk, hans guddommelige Ansichtstræk! Unyttige Ønsker! — Ak! jeg seer ham aldrig mere igien." — "I Sandhed, min Frue, det er sutter Urimelighed!" — "Du gør mig fortvivlet, er det at elskke mig; du misunder mig jo, du vil forjage den meest smigrende Indbildung! thi det er en Sylphe, det bor jeg troe, og jeg er intet Barn Lugten af Roserne! Ja, jeg fornemmer den, intet er virkeligere; og der er ingen Blomster paa denne Tid af Året." — "Hvad skal jeg sige Dem, min Frue? Hvor gierne jeg end vilde behage Dem, kan jeg dog ikke faae i mit Hoved, at en Drom er en Sandhed!" — "Lad være, — lad være Jomfrue, at troe det. Lav mit Matbord til, og lad mig blive paaklædt. Jeg er i en Uroe, i en Bevægelse, som jeg rømnes over, og som jeg ikke kan stillle."

"Vi har Seieren, min Herre," sagde Justine, da hun talte med Volange igien: "Sylphen har meldet sig, man længes; man venter ham;

ham; jeg skal svare for, at han er velkommen,
naar han lader sig see."

Elise var den hele Dag fordybet i fortrylende Tanker; og om Aftenen blev hendes Mand vaer, at hun ventede med Utaalmod det Dieblik, da hun kunde inddysses i Sovnens Arme. Deres Bærelser vare som sædvanlig nær ved hinanden, og Volange havde med hendes fortroelige Justine astalt Maaden, hvorpaa han uden at høres kunde komme til Hovedgierdet af sin Kones Seng. Men hun maatte ved et Suk eller nogle Ord, som falde hende af Munden, indbyde ham selv til at tale.

Geg har forgiettet at sige, at Elise om Natten ikke vilde have noget Lys hos sig, og det var ikke uden Marsag. Indbildnings-Kraftens Malestier ere aldrig saa levende som i det tykkesté Morke. Saaledes udspionerede Volange det beqvemme Dieblik, uden at mærkes. Han hørte Elise sukke og med Utaalmodighed at søge Hvile. "Kom da lykkelige Sovn," sagde hun, "du allene gior, at jeg elsker Livet." — "Det hører mig til," sagde Volange saa sagte, at Elise neppe kunde høre det, "det hører mig til at fremkalde Sovnen; ved den allens er jeg lykkelig; i dens Skjød allene eier jeg dig." —

Videre kom han ikke. Elise gav et høit Skrig; og da Volange var borte, kom Justine løbende, da hun hørte Elises Stemme. "Hvad flettes Dem, min Frue?" — "Aa! jeg daer; jeg har hørt ham. Bring mig til Live igien, om det er mueligt. Jeg er elsket, jeg er lykkelig. Ekynd dig, jeg kan ikke drage Aalanden." — Justine skynder sig, løser Vaandene op, lader hende lugte til noget Salt, som bringer hende til Live igien, og anstillinge sig som vantroe, tiltaler hende, fordi hun overgiver sig til Tanke, der forstyrre hendes Roe, og svække hendes Sundhed. "Ansee mig som et Barn, som assindig," sagde Elise, "jeg dræmmer ikke længer, intet er vissere; jeg har hørt ham, som jeg hører dig." — "Vel da, min Frue, jeg vil ikke foruroelige Dem; men såg De selv at beroelige sig, erindre Dem, at man, for at behage en Sylphe, maae være smuk, og at man ikke er det meer, naar man ikke sover. Gaae din Vei, Justine!" — "Hvor er du ikke grusom! Seer du ikke, at jeg rygster over mit hele Legeme? Bié dog i det ringeste, indtil jeg kan falde i Sovn, om det er mueligt for mig, at sove i den Bevægelse, hvori jeg nu er."

Omsider tilluktes hendes smukke Dine, og det blev besluttet mellem Justine og Volange, at Sylphen forstørrelket af Elises Krig, fulde den følgende Mat blive borte. Det skeede, hun kaldte forgives paa ham.

Hun var bange, at han ikke mere skulde komme igien. "Mit Krig har gjort ham bange," sagde hun. — "Er da en Mand, min Frue, saa frygtsom?" spurgte Justine, "og burde han ikke tænke sig den Skæk, han satte Dem i? Vær rolig: han veed, hvad der gaaer for sig i Deres Hjerte ligesaavel som De selv. Og maaske staar han her i dette øieblik og lurter." — "Hvad siger Du? Du forstørrelker mig." — "Hvorledes! er det Dem ikke kiert, at Deres Sylphe løser i Deres Hjerte?" — "I Sandhed: der passerer intet, som han jo kan smigre sig med. Mandspersonen blander sig altid i det Begreb, man gior sig om Sysphynne, og Blusfærdigheden." — "Blusfærdigheden, synes mig, er paa sit urette Sted hos Aanederne. Hvad Ont, for Exempel, skulde det være, at lade ham komme denne Asten igien?" — "Af! Forestillelse nytter ikke; han veed nok, hvad jeg ønsker."

Elises Ønske blev opfyldt. Hun gik til Sengs, Lyset var udslukt, og Volange stod ved Hovedgierdet af hendes Seng. "Troer du, at han kommer igjen?" sagde hun til Justine. — "Ja, dersom han har Levemaade, bor han allerede være kommen." — "Af, hvis han dog kunde høre mig!" — "Han hører Dem," svarede Volange med sin sagte Stemme, "men skal dem af med dette Bidne, som er mig til Besvær." — "Gaae bort, Justine," sagde Elise skielvende. — "Hvad er det, min Frue, De synes nu at være uroelig?" — "Det er intet, siger jeg, gaae lun bort." — "Hvorledes," sagde Sylphen, "min Stemme forstrækker Dem, man frygter ikke for den, man elsker." — "Af," sagde hun, "kan jeg uden Uroe se mine Drømme at blive virkelige, — ja ved et ubegribeligt Underværk, af indbildte at blive virkelige? Skulde jeg troe, at en af de himmelske Nander, værdiger at forlade Himmelnen for min Skyld, og at giøre sig fortroelig med en simpel Dødelig?" — "Hvis De vidste," svarede Volange, "hvormeget De i Undighed overgaaer alle Lustens Nymph'er, skulde De kun lidet være smigret ved Deres Seier. Men Forsøngeligheds Guds

inde vil jeg ikke skynde min Kierligheds Øn.
 Denne min Kierlighed er, som mit Væsen reen og
 uforanderlig; men den er overmaade delicat. Vi
 have ene Sielens Hølelser: Dem, Klise, har
 De ligesaavel som vi; men for ret at nyde dem,
 maa denne Siel, som jeg elsker, ene og allene
 tilhøre mig; — forsoi Dem med alt hvad der er
 indtagende og elskværdigt i Verden, men else ei
 noget i Verden saa høit som mig." — "Aa! det
 er mig meget let at adlyde Dem," sagde hun med
 en endnu ikke saa ganske frimodig Stemme!
 "Verden har ingen Tilløkkelse for mig. Endog
 det Tomme i min Siel har ikke fundet bane sig
 Wei for de forskængelige Lyster, der vilde forføre
 den; og hvorledes skulde den være villsig dertil,
 na da De indtager den ganske? Men De, him-
 melske og rene Aand, hvorledes kan jeg smigre
 mig med at vinde Dem, at være Dem nok?" —
 "Lær, hvad Forskiel der er imellem os og alle an-
 dre Aander, imellem os og Menneskene," var
 Volanges Svar. "En Sylphe har ingen Lykke
 i og for sig selv: han er ikke lykkelig uden i dec
 som han elsker. Naturen har nægtet ham den
 Evne, allene at elste sig selv; og ligesom han ta-

ger Deel i alle de Fornsiesser, han er Aarsag til hos andre, saaledes maa han og bære Halvparten af det Onde, han desværre, kan komme til at være Skyld i. Skiebnen har skienket mig Valget af denne min Siels halve Deel, hvorpaa min Lykke eller Ulykke beroer. Men da Valget er afgjort, have vi begge nu fun en Siel, og ene ved at giøre Dem lykkelig, kan jeg haabe at blive det." — "Vær det da," sagde Elise med亨rykkelse, "thi allene Begrebet om en saa god Forening henrykker mig og oploftter mig langt over mig selv. Der er ingen Sammensigning mellem denne fortroelige Omgang og de farlige Dødeliges, hvis Slaver vi her ere! Af! De veed, at jeg har underkastet mig Ægteskabs Love, og at man har paalagt mig Lænker." — "Jeg veed det," sagde Volange, "og een af mine Bestræbelser skal være at lette dem." — "Vær ikke misundelig dersor," svarede hun. "Maaske min Mand har blandt Mand:personerne allermindst at bebreide sig sit Kions Daarligheder. Men de ere alle saa visse paa og saa stolte af deres Fordelse, saa overseende med deres egne Fejl, og saa paaseende med vore; de betænke sig kun lidet paa, hvorledes de

kunne forsøre og bringe os i Trældom, at det er
 ligesaa usorsigtigt som skobeligt at overgive sig
 til dem." — "Men," sagde hendes Sylphe, "skulde
 De og vel troe det? Alt hvad De bebreider Mands-
 personerne, bebreide vi Sylphinderne. De ere
 yndige og indtagende, men de ere frugtbare paa
 List, og der er ingen Konst, som de jo benytte sig
 af, for at beherste Mandene; men naar de engang
 ere forsikrede om deres Magt over dem, yttre de
 en egenfindig og selvraadig Villie, en herstende
 Stolthed, under hvilken alting maae bøie sig,
 isteden for Glyhed, Yndighed og Behagelighed;
 og efter man har elsket dem, mærker man først, at
 man burde hade dem. Denne herstende Karak-
 ter, hvilken Naturen har givet dem, har imid-
 lertid sine Undtagelser: Ligeledes gaaer det med
 Mandspersonerne. Men det være hvad det vil,
 min kære Elise, for os skal haade den ene og den
 anden Verden være fremmede, hvis De elsker mig
 som jeg elsker Dem. Farvel: Min Pligt og De-
 res Noe forbinder mig til at forlade Dem. Him-
 len har betroet mig Omsorg for Deres Stierne,
 jeg vil styre dens Lob. Maatte den kun have den
 gunstigste Indflydelse paa Dem!" — "Hvordan?
 De

— De vil gaae saa hastig!" — "Ja, for at komme igien i Morgen paa samme Tid." — "Farvel... dog nei, et Ord eudnu. Kan jeg have en Fortrolig?" — "De har jo allerede en, hold Dem til hende. Justine elster Dem, og hun er mig kier." — "Hvad Navn skal jeg give Dem, naar jeg taler med hende om Dem?" — "I Himmelnen falder man mig Valoé, som i det sylphiske Sprog betyder ganste Siel." — "Aa! jeg forstienet samme Navn, esterdi jeg forstaer Dem." Worte var Sylphen. Elises Hjerte svømmede i Glæde, hun saae sine Ønsker opfyldte, og under glade, indtagende Tanker, oversaldt Sovnen hendes Sandser.

Justine blev underrettet om alt, hvad der var foregaaet, og behovede ikke at gientage det for Volange. Hun sagde ham allene, at han havde fortryllet sin Kone. "Det er ikke nok," sagde han, "jeg vil, at alting i Sylphens Fraværelse skal minde hende om hans Elskov. Du læser i hendes Hjerte, du kiender hendes Smag; underret mig noie, om det hun har Lyst til: Sylphen maa kunne vide hendes Tanker." — For at være i mere Frihed, spadserede Elise om Aftenen med

Ju-

Justine i en af disse prægtige Haver, som ere Parises Juur; og endstikont hun var ganske indtagen i sin Sylphe, bragte en Tilbørelighed, der er det unge Fruentimmer saa naturlig, hende til at kaste Vinene paa en Prydelse, hos en Ubekendt. "Af, den deilige Klædning!" raahte hun: og Justine lod som hun ikke hørte det. Men den snilde Fortrolige, som havde hørt dette saa vel prydede Fruentimmer nævne, beholdt Navnet, og sagde det til Volange.

Da den bestemte Time var kommen, gaaer Elise til Sengs, og sagde, da hun var ene: "Af min kære Valosé, har du glemt mig? Nu er jeg ene, og du kommer ikke?" "Han ventede paa Dem," sagde Volange, "Deres Villedede har fulgt ham i Himmelnen. Han har midt i den ætheriske Bolig intet seet uden Dem. Men, Elise, har De i Hans Fraværelse intet attraaet uden ham?" "Nei," sagde hun, "intet uden De allene ligger mig paa Hiertet." "Imidlertid veed jeg, Elise, at De har havt en Attræae, som ikke var ester mig." "De gior mig uroelig," sagde hun, "forgives randsager jeg mig, jeg veed ikke, hvad dette er for en Attræae." — "De har glemt det, men jeg
erin:

erindrer det, og langt fra at beklage mig derover,
 ønsker jeg det selv. Jeg har sagt Dem, at Sys-
 pherne ere misundelige, men just dersor ere de
 desmere omhyggelige for at behage. Forundre
 Dem ikke over, at jeg er opmærksom paa de
 mindste Omstændigheder i Deres Liv; Blomsterne
 allene vil jeg esterlade, men Tornene vil jeg
 hortage. Deres Mand, for Exempel, foruroli-
 ger mig bestandig. Hvordan staer De sig hos
 ham?" "Nu ja," sagde Elise lidt forvirret,
 "jeg lever med han som med en Mandsperson:
 i den Mistillid og den Frygt som et Kvin, der
 er vor fødte Fiende, naturligvis indgiver os.
 Man har givet mig til ham, uden at spørge
 mig derom, jeg har fulgt min Pligt men ikke
 min Tilbøjelighed. Han elskede mig, sagde han,
 og har vildet behage mig, det er at sige, fæng-
 sle mig. Det har ikke lykkedes ham; og hans
 Forsøgelighed, som han kalder Delicatesse, har
 holdt ham fra dette Forsøet. Saaledes ere vi
 gode Venner, eller om De vil, begge frie." —
 "Er han da noget høflig?" — "Nu, ja høflig nok
 til at forsøre et Fruentimmer, der ikke vidste
 som jeg; hvor farlige Mandspersonerne ere." —

"De

"De kunde have truffet langt værre, og denne Mand er ikke saa stem, som hans Eigemænd pleie at være. Forresten er han jo brav nok; og har De nogensinde Aarsag til at beklage sig over ham, skal han paa Timen blive straffet deraf." — "O Nei, jeg besværger dem," sagde hun skielvende, "bland Dem ikke i det der foregaaer mellem mig og ham. Jeg skylder Dem min helse Fortroelighed, men De skulde grusomt misbruge den, ved at skade ham paa nogen Maade. Han er uslykkelig nok deri, at han er Mandsperson, og det er ham Straf nok." — "Derens Siel er himmelst, deilige Elise, en Dødelig fortiente Dem ikke. Hør, jeg har endnu ikke sagt Dem vor Maade at forbedre Mandspersonerne paa. De veed ei af andet end af Ild og Staal; men vi have en mildere Hævn. Naar Deres Mand er Dem til Mishag, maa De undersette mig derom, og i Dieblíkket skal Fortrydelse og Behriedelse bemægtige sig hans Siel, og han skal hverken have Fred for mig eller for sig selv, forend han for Deres Fodder har forsonet den Missfornøjelse, han har forvoldt Dem. Jeg vil gaae videre, jeg vil indgive ham de samme Tan-

ker,

ker, som De vil indgive mig. Saaledes skal Deres Cylphes Aand besiele Deres Mand, og være bestandig nærvarende hos Dem." — "Ja det er det eneste Middel," sagde Elise med Henvykelse, "ved hvilket jeg kan elske ham." — Saaledes gif nu denne Asten.

Den følgende Dag, da Elise sad ved sit Matbord, fæstede Justine Vinene hen paa en Sopha, og af Forundring gav et stort Skrig af sig. Elise vender sig, og seer der en Klædning, som den hun havde seet paa Spadseergangen, — "Ah! see hvor han henvner sig over denne Altraae, som ikke var efter ham!" — "Justine! Er det ikke en herlig Cylphe?" Elises Vine blev ikke trætte af at beseue dette nye Underværk, Volange kommer i det samme. "See hvilken deilig Klædning," sagde han? "Deres Cmag, Madamme er en Lovtale for deres Tilhøierlighed. Sandelig" foiede han til, "i det han betrakte Toiet nærmere, jeg troer det er forarbeidet af Trold-Nymphher." Denne hans Maade at tale paa var her saa passende, at Elise rødmede, som om man havde forraadet hende, og den hele Hemmelighed var opdaget.

Om

Om Aftenen glemte hun ikke at yde sin lisse
 Sylphe al Noes for hans artige Omhue; og
 denne sagde tusinde saa skjonne og rorende Ting,
 om den Lykke, at kunne pryde den man elsker,
 at hun idelig udbred i disse Ord, at aldrig
 kandte nogen Dodelig dette Sprog, at det kun
 er givet en himmelst Forstand, at tænke og tale
 saaledes. "Imidlertid, siger jeg dem forud"
 sagde han, "at Deres Mand snart vil blive min
 Rival. Jeg finder Fornsielse i at rense hans
 Siel, og giore den saa sagtmødig, sm og bøie-
 lig estyr Deres Ønsker, som Naturen tillader
 mig. De vil uden Twivl vinde derved, Elise,
 og Deres Lykke er min Lykke;" — men taber jeg
 intet derved? "Ak, twivler de paa," sagde hun,
 "at jeg ikke tillægger dem al den Ullage, han vil
 give sig for at behage mig? Er det ikke, som De vilde
 oplive en Stotte?" — "Saaledes skal De i ham
 elsker mig? og ved at tænke paa, at det er mig,
 der opliver ham, vil De fornse Dem over, at
 giore ham lykkelig?" — "Nei, Valoé det var at
 bedrage ham, Falskhed er mig forhadt. Det er
 Dem, jeg elsker, ikke ham, og at bevidne ham,
 hvad jeg sører for Dem, vilde være at bedrage
 Begge."

Begge." Hør ei at trænge sig videre ind i en
saa deliciat Samtale, brod Volange Materigh-
af, og spurgte, hvormed hun den hele Dag
harde fornøjet sig? "Er det Dem ubekjendt,"
sagde hun, "De som læser alle mine Tanker?
De saa Dieblik jeg har været fri, har jeg an-
vendt paa at trække et Chiffer, hvor begge vore
Navne sammenlyngede sig i et" — "De har og,"
blev han ved, "et sieldent Talent, som De forsmi-
mer, og som dog skærker en reen himmelst Før-
nøelse; — De har en rørende Stemme, et har-
moniskt Øre; og Harpen under Deres Fingre,
naar den blander sine Akkorder med deres Stem-
me, vilde inderlig fryde Lustens Indvaanere.
Elise lovede, at opfyldte hans Ønske, og meer ind-
tagne, meer fortryllede af hverandre, end nogens-
finde forhen, skildtes de ad.

"Jeg er øste ene," sagde hun til sin Mand,
"Musiken vilde opmunstre mig. Harpen er i Mo-
den, jeg har Lyst at forsøge den." — "Intet er
lettere," sagde Volange, med en tienstvillig
Mine; og samme Aften sik hun en Harpe.

Tylphen kom paa sin bestemte Tid igien,
og syntes at være ganstæ henrykt over at see
hende

hende med saadan en Fyrighed at iagttagte og følge hans Forstag. — "Aa!" sagde Elise, "De er endnu lykkeligere, De gietter mine Tanker, og De veed at forekomme dem. Hvor er det ikke en dyrebar Gave at kunde læse i dens Siel man elsker. Man giver ham ikke Tid til at længes." — "Jeg har min fuldkomne Besonning," sagde Valoé; "thi jeg udfører min Billie, naar jeg opfylber Deres; og De har den Hornsiesse at sige Dem selv, at det er min Siel, som vejleder Dem; det er smigrende at opfylde en andens Billie, men mere godt at behage. Min Fordeel er Egenkierlighed, Deres er Kierlighed."

Saa megen Delikatesse var for Elise det meest indtagende Baand af alle. Hun var ikke bleven kied af at høre en saa kier Stemme; men af Æmhed for hende forsviede Volange sig bort, efter at han havde sadt hende i en sod Bevægelse, og Sovnen nærmede sig for at stille den.

Det første, hun tænkte paa, da hun vaagtede, var hendes Sylphe, og det andet hendes Harpe. Man havde bragt hende den om Aftesnen ganske simpel og uden Prydelse. Hun flyver hen til sit Studeerkammer, og finder en Harpe,

smyk-

smykket med en Krands af Blomster, hvilke syntes at være nylig plukkede. Hendes Glæde lignede hendes Forundring. — "Nei, nei aldrig," udbrod hun, "kunde Penselen i en dødelig Haand frembringe denne Opfindelse." Og hvad forvissede hende om, at det var en Forering fra Sylphen? Evende skinnende Vinger kronede denne Harpe, uden Twivl den samme, hvorpaa Valoé spille i den himmelske Concert. Så det hun frembar ham sine Taktsgelser, kommer Musikanten, som hun havde bestilt, for at undervise hende.

Herr Thimotheus, som var underrettet af Volange om den Rosse, han havde at spille, begyndte med en Lovtale over Harpen. Hvilken Fuldstændighed, hvilken Harmonie i Tonerne af dette skønne Instrument! Hvad sôdere og mere majestætisk! Harpen skulde paa hans Ord, fornye alle Lirens Mirakler. "Men Harpen triumferer", sagde denne nye Orpheus, "naar dens Akkorder geleides af en Kielen og melodisk Stemme." Ja Madamme, intet viser tillige med større Fordeel en smuk Arm og en smuk Haand; og naar et Fruentimmer veed at sætte sit Hoved lidt entusiastisk, hvor oplives ikke hendes Træk,

hvort

hvor tindre ikke hendes Hine ved de Akkorder,
hun lader høre, hun bliver dobbelt saa smuk som
hun er.

Elise forkortede denne Lovtale, ved at spørge
sin Læremester, om han stammede ned fra Thimotheus, Alexanders Musikus? Ja Madam, sagde han, det er den samme Familie. — Nu fik hun sin første Lection. Musikanten syntes at være fortryllet af den fortræffelige Lyd, som den Harpe havde. "Det er guddommeligt," raahte han! — "Det troer jeg vel," sagde Elise ganske
sagte. — "Velan, Madamme, giv et forsøg
paa disse harmoniske Strænge." Elise forte sin
frygtsomme Haand paa dem, og hver en Lyd,
hun slog af dem, gav Gienlyd lige til hendes
Hierte. "Fortræffligt Madamme", raahte Thimotheus, "fortræffligt! jeg haaber snart at høre
Dem accompagnere deres indtagende Stemme, og
sætte min Musik og mine Vers i sin Glands." —
"Saa giv De da og Vers," spurgte hun smilende? — "Af, Madamme," sagde Thimotheus,
"det er det besynderligste af Verden, og jeg har
selv Moie med at begribe det. Jeg har hørt
sige, at man havde en Genius, og jeg har holdt
det

det for en Fabel, men, paa min Troe! intet er vissere. Jeg, som taler med Dem, jeg har en Genius, og det uden at vide det. *I Gaar-Af res sit jeg Troen i Hænderne.*" — "Hvorledes har De da giort denne Opdagelse?" — "Hvorledes! *I Nat,* da jegsov, aabenbarede min Genius sig for mig i Drømme, og dikterede mig følgende Vers:

Den Aare jeg frasiger mig
Aurora's Vogn at kunne føre,
Og Bud om Flora's Eienkomst føre;
Jeg er kun hos Elise lykkelig:
Naar hun opvaagner, er jeg nær,
Forgieves da Aurora's Taarer rinde,
Og Blomster stroes af Zephyrs Elserinde,
Langt smukkere for mig Elise er.

"Hvorledes!" sagde Elise ganske bevæget, "hvorledes! — Har De giort disse Vers, Hr. Thimotheus?" — — — "Jeg Madamme! jeg har i mine Levedage aldriq selv giort Vers. Min Genius har dikteret mig dem; Ja, det som mere er, han har sat Musik til dem, og De skal paa Dieblifiket lære at kende hans lykkelige

felige Talent. — — — Nu, hvad synes Dem Madamme," spurgte han, efter at han havde synget? "Er man ikke lykkelig, naar man har en Genius, som min?" — "Men veed De, min Herre, hvem denne Elise er, som De besynger?" — "Madamme, jeg venter det er et Mavn, som Phyles, Cloris, Iris. Min Genius har valgt dette for Bellydens Skyld." — "Beed De da ikke hvortil Versene sigte?" — "Nei Madamme, men det er ligemeget; de ere harmoniske, rørende, og det er nok til Sangen." — "Jeg forlanger af Dem," sagde hun, "at de ikke maa blive bekendte for nogen uden mig, og hvis Deres Genius til-
siger Dem flere, maa de være mig forbeholdne.

Hun ventede sin Sylphe med iltaalmodighed, for at tække ham for det sunke Vers. Han modtog ikke Taksigelsen, dog saaledes, at hun blev desmere bestyrket i sin Troe. Imidlertid tilstod han, at man ikke uden Grund anseer dem for inspirerede, som, uden lang Effertanke frembringe saa smukke Tanker. De ere Sylphernes Yndlinger, sagde han, og enhver har sin, som kaldes hans Genius. Det var dersor ikke saa underligt, at Hr. Thimotheus havde en; og

hvis

hvis den indgiver ham Vers, som behage Dem,
kan han rose sig af at være næst mig den lykke-
ligste Lustens Indvaaer. Hr. Thimotheus's
Genius blev hver Dag mere frugtbar, og Elise
blev hver Dag mere rørt af den Noes, man
gav hende. Midlertid beredte Volange sig til
at sætte hende i en nye Forundring, og heri
bestod den.

Man erindrer, at hun var i Arbeide med
at sætte sit og Valoës Mavn i Træk. Da hun
en Dag var buden til et Giestebud, vilde hun
tage sine Diamanter paa. Hun aabner sin Kasse,
men hvad seer hun? hendes Armbaand, Hals-
baand, Bævernaal og Ørenringe indrettede efter
det Træk, hun selv havde giort. Det første hun
folte var Forvirrelse og Forundring. Hvad vil
Volange tænke, hvad vil han falde paa? Da
hun endnu var ved sit Matbord, kommer Vo-
lange, og kaster Dinene paa hendes Prydelse,
og siger: "Ei! det er overmaade forbindtslig.
Mit og Deres Mavn i et Træk! det skulde for-
nsie mig meget, Madam om det var et Sen-
timent Træk!" — Elise rodmede istedet for at for-
stille sig, men om Alstenen maatte Valoë høre

ilde derfor. — "De har sat mig i en Fare," sagde hun, "som jeg endnu skielver over. Jeg var vær ved at bedrage min Mand, eller og give ham det meest ydmygende Begreb om mig; og endskigent den Fordeel, Mandfolkene har af vor Oprigtighed, berettiger os til Forstillelse, finder jeg dog, at jeg vilde være sorlegen med mig selv, ved at betiene mig af denne Net." — alœ forsomte ikke heller at rose denne hendes Delicatesse. "En lidet Usandhed," sagde han, "er altid et lidet Onde, og det gør mig ondt, at jeg er Nar-sag dertil. Men Ligheden imellem mit og Vor-langes Navn faldt mig ikke ind; og jeg vidste, at deres Mand ei vilde gaae længere end til det Udvortes. Jeg har begyndt med at giøre ham artig: det er en Mands fornemste Dyd."

Slutningen af Vinteren blev paa Sylphens Side fordrevet i Forbindtligheder, og paa Eli-ses Side i Forundring og Glæde, som nærmede sig til Fortryllelse.

Den første og skønneste Tid af Aaret kommer, den Tid, naar man ret kan nyde Naturen. Volange harde en Gaard paa Landet. "Maar Dem behager, ville vi tage derhen," sagde han til

til sin Kone, og skønt han sagde dette med den høfligste Mine, og venligste Tone, mærkede hun meget vel, sagde hun, at denne Indbydelse skulde Mandens herlende Billie. Hun betroede Valos sin Smerte. "Jeg seer ikke det smertelige i hans Tilbud," svarte han. "Intet holder Dem tilbage i Byen, og Landet er paa denne Tid et behageligt Opholdssted, især for en folskende og dydig Siel som Deres. Den seer i Naturen denne lykkelige Tilbvieligheds første Monstret, og Lyst til at giøre lykkelig, viser sig der under tusinde Skikkeler. De kronede merke grønne Skove, de brodeerte Enge, de lysgrønne Agre, de udførte Hiorde, springende af Glæde ved Lysets nye Anskuelse, alting paa Landet forestiller Godheden selv. Om Vinteren maler Naturen sig under en grum og føl Skikkelse; om Høsten er den riig og frugtbar, men den sukker for at udplyndres, og dens Gavmildhed nedboier den; om Sommeren følger den sine Gaver, og det tunge Arbeides sorgelige Billeder forener sig med Overslodighedens. Men i Horaaret er Naturen ødsel paa sine Rigdomme, og forelæst i sin Goddædighed." — "Af," sagde Elise, Natur-

ren er smuk, jeg veed det, men bliver den saa
for mig endog paa dette Sted, hvor jeg har
bundet mig til et Menneskes Skiebne, hvor jeg
har svoret at være hans, hvor alting vil fore-
stille mig den ydmygende Erindring? — “Mei,”
svarte Sylphen, “intet i Naturen er ydmygende,
men netop naar man ikke folger Naturen. En
Plantes Fuldkommenhed er at blomstre og at
bære Frugt; et Fruentimmers Fuldkommenhed er
at være gift, og at blive Moder. Dersom De
havde sat sig imod dette vise Forsæt, skulde De
ikke have været Maalet for mine Onsker.” —
“Hvad!” sagde Elise, “et reent Væsen, en him-
melst Vand skulde ønske den Attraae hos mig,
som fornederer mig under ham!” — “Vær hvad
De er, mit Barn; jeg elsker Dem som Sylphe,
og det er ikke Deres Sandser, jeg misunder dem.
Deres Siel være smuk og reen, den være min,
det er nok. Hvad det man kalder Deres Yndig-
heder angaaer, da er de de Dodeliges Love under-
kastede: een af disse eier dem; han nyde dem,
langt fra at beklage mig derover, vil det glæde
mia, thi een af Deres Pligter er at giøre ham
lykkelig” — “Ak, giv mig i det mindste Tid til at

vænne

venne mig til denne Tanke. Paa Landet sees man oftere: Maaskee jeg kan komme i Vane med denne Pligt. Men for altid forlad mig ikke." — "Nei jeg vil uafsladelig være hos Dem." Jeg elsker den stille Noe.

Der var paa denne Gaard et udyrket og enligt Sted, som Elise kaldte sin Orken, hvor hun pleiede at gaae hen, for at læse og giøre sine Smaabetrægtninger. Nejpe var hun kommen paa Landet, førend hun gaaer derhen, altid var forandret. Istedet for hendes Græsbæk, fandt hun en Grønsvær-Trone, besaaet med Vio-ler i Festons. Denne Trone var omringet af blomstrende Rosenbusker, som gav den behageligste Bellut.

Det første Elise var betenktaa, da hun gik fra dette Sted, var at takke sin Mand for den Agt, han havde viist hende ved at udsmykke hendes lille Ermetage. Det er ventelig min Gartners Høfslighed, sagde han; jeg er ham forbundet for Ideen.

"Gildard," sagde Elise, da hun saae ham, "jea takker ham for det smukke Lysthuis." — "Lysthus, Madam," sagde den lystige Urte-gaards-

gaardsmænd, "jeg har saamnæn andet at tage vare paa end det. Jeg har nok at bestille med Frugthaven og Kuskkenhaven. — Skal Lysthusene holdes i bedre Stand, maa man og betænke mig med et Tillæg." — "Da har han dog ikke forsømt mit eget lille Lysthus, og det Rosengierde der er ret fortryllende." — "O! alt dette kommer, Gud være lovet! af sig selv, uden at jeg besatter mig dermed."

Elise twivlede nu ikke paa, at Omstabelsen af hendes vilde Bolig til et Lysthus, var hendes Elyphes Arbeide. — "Af!" sagde hun i sin Henrykkelse, "dette skal være Templet, hvori jeg skal tilbede ham. Jeg smirger mig, at han der vil være nærværende; — men skal han da altid blive usynlig?"

Om Aftenen kom han som sædvanlig. "Væløé," sagde hun, "mit Lysthus er fortresseligt. Men, skal jeg sige det? For at give det den sidste Prydelse, maa der skee et nyt Mirakkels, og De maae blive synlig for mine Dine." — "Det allene mangler mig i min Lykke. Min kære Elise, De forlanger noget, som ikke staer i min Magt. Lustens Konge tilstaer undertiden sine Undlinger
denne

denne Maade; men det er overmaade sieldent,
og naar han bevilger det, foreskriver han selv
den Skikkelse, man skal paatage sig, og for
Spogs Skyld vælger han oftest den hestigste.“ —
“Ae,” sagde Elise, “Skikkelsen er mig ligegyl-
dig, naar jeg kun kan faae Dem at see.“ —
Han lovede hende da paa kraftigste Maade at
anholde om denne Kunst.

“Nu,” sagde han, “hvorledes gif Reisen af.“ —
“Ganske godt. Min Mand snakkede med en
ganse naturlig Munterhed, og jeg seer tydelig
nok Virkningen af den Omsorg, De har for ham.
Men Mandfolkenes naturlige Hærfællyst tvinger
sig forgieves, den fryber dog frem; man kan
sette den Grøndser for en fort Tid; men foran-
dre den kan man ikke, uden ved lang Øvelse.“ —
“Lad os haabe alt,” sagde Valoë. “Jeg har
megen Magt over hans Siel! Hvad agter De at
tage sig for i Morgen, min kiere Elise?“ —
“Jeg vil i Morgentidlig gaae i Bad.“ — “Jeg
vil, om det er mig mueligt, passere et Dieblik
hos Dem ved Badet.

Da Elise opvaagnede, sagde man hende, at
Badet var færdigt. Hun gik derhen med den
troe

troe Justine, men som hun ventede Sylphen,
og Undseelse er frugtsom, vilde hun, at Gar-
dinerne skulde trækkes for, at Dagen ikke skulde
lyse i Salen.

Elise satte sig i Badet. Lige over for stod
Elises eget Skilderie, malet paa Glas, som Vor-
Lange havde ladet sætte i Stedet for et Speil.

Paa dette Malerie saaes Elise ophojet paa
en Sky, omringet af Lustaander, som rakte
hende Blomsterkrandse. I Begyndelsen tog hun
det, som hun blev vaer for Gienstkinnet af sig
selv paa den modsatte Side; men da hun siden ved
noiere Bestuelse tydelig skilnede hvad der soe-
vede hende for Vinene, kom Korundring i Ste-
det for Feiltagesse. "Justine," sagde hun, "lad
mig komme til at see. Enten drømmer jeg eller
jeg seer . . . o Himmel." raabte hun, "da der
blev lyft i Værelset, "mit Billedet paa dette
Glas!" — "Ja, Madam, jeg seer jo ogsaa mit;
Er det noget forunderligt at see sig i et Speil?"
— "Kom selv, kom her. Er dette et Billedet i
et Speil? — Tilforladelig. — Tilforladelig denne
Skye, disse Blomster, disse Genier, og jeg i
Midten af dette himmelske Hof, baaret i Tri-
umf

ums giennem Lusten!“ — “De er ikke ret vaar-
gen, Madam, og det er uden Twivl en Drom,
som De nu i Badet bliver færdig med.“ —
“Nei Justine, jeg drømmer ikke, men jeg seer,
at dette Malerie er ikke beskuelig for dine Fine.
O min kære Valoé, det er Dig som harer malet
det. Hvor er Din Omhed ikke konstig!“

Elises Fine vare en heel Time fæstede paa
Maleriet. Hun ventede sin Sylphe; men han
kom ikke. “Han har været nærværende,” sagde
hun, “og har meldet sig ved dette Tegn. Men
hvad vil min Mand vel sige? Hvorledes skal jeg
forklare ham dette Mirakel?“ — “Ei, Madam,”
sagde Justine, “naar jeg ikke kan see Maleriet,
hvorledes skulde han kunde see det?“ — “Du
har Ret, men jeg er saa uroelig!“ . . . Ved
disse Ord seer hun op efter Maleriet, og i Stes-
det for Maleriet, saae hun nu intet uden Spei-
let! “Af, jeg er roelig,” sagde hun, “Maleriet
er borte. Min elskværdige Sylphe vil ikke lade
mig være i mindste Bekymring. O! hvor kan
jeg andet end elsk en Aand, der altid er sysselsat
med mine Fornsieler og min Roelighed?“

Utaalmelig ester at vide Udsaldet paa hendes
 Anmodning til Sylphen, om at lade sig see af
 hende, foregav hun om Aftenen, at hun var
 træt af Spadseregangen, og behovede hvile.
 Sylphen lod hende ikke længe vence. — "Jeg
 veed ikke," sagde han, "om De, min kære Elise,
 vil blive fornoiet med den Skikkelse, jeg har
 erholdt at vase mig i. — Tilladt er det mig, at
 lade mig see for Dem. — Ne! det er alt hvad jeg
 ønsker. — Men det gif som jeg sagde. — Lustens
 Konge, har foreskrevet mig den Skikkelse jeg skal
 paataage mig, og denne Skikkelse er.... giet." —
 "Ja jeg veed det ikke; Ophold mig ikke." —
 "Deres Mands." — "Min Mands!" — "Jeg
 har gjort alt mit, for at erholde en Skikkelse,
 som mere kunde behage Dem, men det var mig
 ikke muligt. Han har truet mig med sin Maas-
 des Tab; og i slige Omstændigheder holdt jeg
 dette for bedre, end intet." — "Det saaer da
 saa blive; men naar skal jeg see Dem?" — "I
 Morgen, i Deres lille Ørk, naar Solen gaaer
 ned." — "Jeg skal være der, thi jeg forlader
 mig paa Dem." — "Det kan De giøre uden
 nogen Urøe." — "Men De lovrde at komme til
 mig.

mig i Morges. De har bevist mig den forbindeligtste Artighed; men Dem selv, Dem selv, ønskede jeg at see." — "Jeg var ikke langt borte, jeg frygtede for Justines Nærværelse." . . . — "Af! jeg var usorsigtig, jeg burde ladet hende gaae bort. Men De skal ikke tiere have Marsag til at klage; jeg vil være alleen i Lysthuset."

— Oolange var dog ikke ganske roelig for denne Sammenkomst. "Hun overlader sig til mig," sagde han; "Skal jeg benytte mig af denne Maskine, for at sætte hende paa Prøve? Jeg skulde have Lyft til et Forsøg, naar jeg var vis paa Modstand! men naar jeg var vis derpaa, behovedes jo ingen Prøve. Ulyksalige Nygierrighed! Jeg maae overlægge med mig selv den nemmeste Vei. Skal jeg giøre mig vis i min Sag, eller ikke? Uvisshed sætter mig som i en Taage; og kan jeg forsøre mine Tanker? Maaskee, naar jeg ikke længer kan retsærdiggjøre hende, vil jeg blive ubillig nok til at troe, at hendes bedragne Indbildung har triumferet over hendes Dyd. Jeg skulde forgives behbreide mig det, og Sagen stod ikke til at ændre. Hvis hun derimod staar Træsessen imod, er jeg det lykligste Menneske.

Men

Men hvis ikke! . . . Velan, hvis ikke, vil jeg troe, at Fruentimmerets Dyd ikke holder Stand mod Aander. Men denne Aand har et Legeme, og om dette Legeme er mit, fortiner Elise dog ingen Tak. Her staer jeg, som i et Labyrint; da jeg gik derind, forudsaae jeg alting, undtagen Maaden at komme ud igien. Men nok herom; lad os gaae i Lysthuset. Jeg vil rette mig efter Omstændighederne.

Volange lagde Mærke til endog den mindste Bevægelse hos Elise, dog uden at han syntes at give Agt paa hende. Han saae hende pynte sin med den meest indtagende Ærbarhed, og hendes anstændige Klædedragt gav ham Mod igien. Han blev den hele Dag vaer hos hende en glad Mildhed, som gav tilkiende en uskyldig Glæde.

Den utaalmelige Elise saae imidlertid bes standig efter Solen. Omsider kommer det lyk kelige Dieblik, og Volange, som hun havde seet tage ud i Jagtklæder, var den første i Lyst huset, i sin skinneste Puds. Elise kommer, blier ham vaer et Stykke fra, og er færdig at daane af den Forbauselse, han foraarsager hende.

Han

Han løber hende imode, rækker hende haanden
og da han seer hende skelvæ, lader han hende
sætte sig ned paa hendes lille Grønsvær-Trone.

Da Elise kom sig igien, finder hun sin
Sylphe for hendes fodder. "Hvorledes," sagde
han, "skal mit Asyn foraarsage Dem Skræk?
Har jeg ikke spart Dem for al Overrumpling?
Har De ikke forlangt at see mig? Fortryder De
derpaa, og skal jeg forsvinde igien?" — "Af nei!
straf mig ikke for en uforståelig Skrælighed.
Glæde og Omhed har meer Deel i den Forvir-
relse, De foraarsager mig, end Skræk." — "Deg
skelver," sagde Volange, "hun er bevæget;
det spørger mig ikke godt. Af, min kære Elise,
hvorsor har jeg ikke fundet været den blandt de
dodelige, hvis Træk meest havde behaget Dem,
og hvor er en Elster under en Mands Skikkelse
dog ilde deran!" — "Det er ligemeget," sagde
hun smilende. "Jeg ti staar, det havde været
mia kierere at see Dem under Skikkelse af en af
de Blomster, som jeg elsker, eller en af de Hugle-
der, li esom De, ere Lustens Indvæanere, men
som Mandsperson seer jeg Dem ligesaas gjerne i
min Mands Skikkelse, som i en andens." Mig
sy:

synes, at De gør ham smuk. Det er vel Volange, som jeg seer i Dem; men Deres Siel giver hans Asyn et himmelsk Udspring. Deres Ørst giennem hans Mund giver ham en ganske guddommelig Indighed, og i hans Handling finder jeg Behageligheder, som et Legeme oplivet af en blot aandelig Siel aldrig havde.“ — “Velan, dersom De elsker mig, saaledes som De nu seer mig, kan jeg altid være den samme.“ — “De fortryller mig.“ — “Skulle De være lykkelig,” sagde han, “kyssende hendes Haand?“ — Elise rodmede, og trak Haanden tilbage. “De glemmer,” sagde hun, “at det er en Sylphe, og ikke et Menneske, som jeg elsker i Dem. Va-
lø er for mig kun en Aand, ligesom Elise er kun en Siel for Dem; og hvis De ei have fundet paatage sig et Menneskes Skikkelse, uden at forandre Deres rene Væsen og rene Kierlighed, saa aflag denne fornødrende Skikkelse, og lad mig ikke mere stamme mig over mine usorsigtige Ønsker.“ — “Meget godt,” sagde Volange sagte, “jeg er nær ved det kritiske Dieblik.“

Elise, det er ikke længere Tid at forestille sig.
 Hvad De forlangede, har jeg gjort, men hør
 hvad

hvad det koste mig. "Jeg samtykker deri," sagde Geniernes Konge til mig, "adlyd et Kru-
"entimmers Love, bliv Menneske, men smigre
"dig ikke med blot at have tilsyneladende Sand-
"ser. Du skal elsker som en dodelig, og sole For-
"noielser og Bekymringer som han. Hvis Du
"er uhældig i Din Elskov, da kom ikke og foru-
"roelige mig med Dine Sukke og Dine Klager.
"Du er landsflygtig fra Himmelten, fra det Dieblik
"Elise kroner Dine Ønsker." — "Jeg haabede
at bevæge Dem, eller rettere jeg vilde behage
Dem. Dom om jeg elsker Dem, eller om De
bør straffe mig dorför."

Denne Tale gjorde Elise fortvivlet. "O!
uforsigtigste af Lustens Nander," raahte hun,
"hvad har De gjort? og i hvilken Yderlighed
har De bragt mig?" — Volange blev forskräk-
ket ved at see Elise med Daarerne i Dinene.
"Hvorsor er jeg ikke bleven adspurgt," sagde hun?
"var det mia til Skam eller Dem til Straf, at
jeg forlænede at see Dem? og hvad denne Lyst
end var; har De fundet troe, at den skulde
faae Overhaand med det, som jeg skylder baade
Dem og mig selv? Jeg elsker Dem Valoé, jeg
til-

tilstaaer det' endnu engang, og hvis mit Liv var nok til at oprette den Ulykke jeg foraarsager Dem, skulde De ei have noget at beklage sig over. Men min Dyd er mig kierere end mit Liv og min Kierlighed." — Volange var somude af sig selv af Glæde. "Jeg kan ikke laste Dem," sagde han, "for en overdreven Delicatesse. Men see hvor meget jeg signer Volange: det er næsten ham, eller rettere det er ham selv, som kaster sig for Deres Hæder, som tilbeder Dem, og som beder om den oprigtigste og ommeeste Kierligheds Belønning." — Nei, det nyter ikke, at De signer ham, De er ikke Volange, og det er ham allene jeg skylder den Belønning De bede om. Staae op, gaae fra mig, og kom aldrig til mig igien. Forlad mig, sier jeg. Er De ikke klog? Hvad er det for en fornærrende Glæde, som spiller i Deres Hine? Skulde De endnu være saa dristig at haabe?" — "Ja jeg haaber min kiere Elise, at Du allene skal leve for mig." — "Af det er den ydreste Usorskammenhed." — "Hør." — "Nei, jeg vil intet høre." — "Et eneste skal følde Dig." — "Dette Ord skal være et evigt Farvel." — "Nei

Dø,

Doden allene skal adskille os; erkend Din Mand,
 Din Sylphe! Denne Volange, som Du har
 dede, er den Valoé som Du elsker!" — "O
 Himmel!... Nei, nei, De bedrager mig; De
 misbruger Ligheden." — "Nei, siger jeg, og Ju-
 stine er Vidne, at alt dette kun er et Paafund." —
 "Justine! — Hun er min Fortroelige. Hun
 har været mig behjelplig i at spille min Rolle,
 og hun skal helspe mig igien til at vinde Dem." —
 "Du min Mand, kan det være mueligt? Jeg
 skielver endnu, fuldendt, sig mig, hvorledes disse
 Mirakler ere tilgangne." — "Kierlighed har frem-
 bragt dem alle, og Du skal faae at vide, ved
 hvilke Midler. — Af, hvis det er sandt."... —
 "Hvis det er sandt, min Elise, vilde Du troe,
 at der er en Mandsperson til, som fortinerer at
 elskes?" — "Ja jeg vil troe, at der er en saadan
 Mandsperson til, og at det er mig, som eier ham."

Justine tilstod alt, og maatte med Eed be-
 vidne, at Valoé var Volange. — "Nu" sagde
 Elise, kastende sig i sin Mands Arme, "nu er jeg
 fortryllset, og jeg haaber, at Doden allene skal
 adsprede denne Fortryllelse.

Om Forskionnelles Drift hos det smukke Køn.

(Efter Letter, 1797).

Gennemstue vi med et opmærksomt Øie den hele qvindelige Natur, da vilde vi hos dem blive vær en vis oprindelig Bestrebelse efter Pynt, efter Prydelse, det er Forskionnelle; en Stræben, som altid er tilstæde, altid virker frem, endog i det Skulste, naar den modser Hindring; en Bestrebelse, som har den største Indflydelse paa alle qvindelige Handlinger og Tilbøjeligheder, hvilke den idelig stemmer, og kan dersor ansees som en almindelig stedse virkende Grunddrift i Qvindekionitets Natur.

Denne Stræben efter Forskionnelle ytrer sig allerede merkeligen hos det lille Pigebarn, endnuinden man kan troe, at Unsorsel, Opdragelse, egen Bedømmelseskraft og Esterlignelse fulde

skulde have nogen Andeel deri, oginden hun endnu er i stand til, at begribe Værdien af det Smukke og Behagelige. Rousseau, denne Mens-neskenaturens fine Jagttager, siger i Emil liv V. "Smagapigerne elste Pynten, saasnart de komme til Verden. Ikke tilfreds med, at de ere smukke, ville de ogsaa erkendes deraf. Man seer det paa deres smaa Ansigtter, at dette sysselsætter dem. Saasnart de kun ere i stand til, at forstaae En, udretter den Forestilling, hvad Folk siger om dem, mere end enhver anden. Denne Anvisning er god for Pigeornene, den komme hvorsra den vil."

Og betragt virkelig her det lille Pigebarn, som nu først begynder at smaalpluddre, hvorledes hun pynter sin Dukke, ordner Klædesstykkerne, lægger Kruserne i ziirlige Holder, lagttager Horhold i Dragten; pudser, renser og vasker altting; forsøger og afmaaler alle Stillinger, Bevægelser, Bevininge, for at udfinde den smukkeste. Hvor skalkagtig hun smiler til sig selv for Speilet, over sig i nette Vendinger, hopper og synger; aflærer sig selv de meest trylende Lader; søger snildt at esterligne alt det

Skjonne hun seer og hører. Hvorledes dadler hun ikke sin lille Broder, som skadeslos ikke andser nogen Klædepynt; hun bemærker strax alt det Upasselige, og finder det latterligt, forbedrer det Dadleslige, pynter sig bestandig, det er over sig stedse i, at tilfredsstille den Drift, som ligger dybt til Grund og forborgen i hendes Indverste.

I Menneskezionnets raa Tilstand blive vi Forstignelsesdriften vaar hos de vildeste Folkeslags Fruentimmer. Hos disse udannede Mennesker ytrer Kvindelionnets Forstignelsesdrift sig ligesaa fuldt, som hos os; men kun paa en hoist raa Maade. Kvinderne overstryge der sine Lægemer og sit Ansigt med forskellige Farver, med fulorte Safer af Blomster og Urter, bemale endog ester Valg enkelte Dede med mangfoldige Figurer, og Karakterer, alt som de troe mere eller mindre at kunne ophidse Mændenes Indbildningskraft, og virke paa dem. De soge allerede fra Ungdommen af at bringe mere Lethed og Smidighed i sine Lemmer ved forskellige Øvelser i Dands, ja stræbe endog især hos Vorn af det andet Kion ved et voldsomt Tryk at danne det

blode Legems Dels efter en af dem antagen Form,
det vil sige vanskabe dem efter deres raa Begreb
om Skionheden.

De giennemflette sit Haar med reenligt vel-
luggende Siv, stikke hist og her en spraglet Pier
ind, og lade det ingenlunde staae styltevits; de
rense og bade sig tit, og soge overhoved ved
mangfoldige Forbindelser, Forandringer og alle-
haande Smaating i sine Dragter, Stillinger,
Lader og Handlinger, at stikke frem paa en vis
Maade, og vise sig i et behageligt Lys, hvorved
deres Grundtilstielighed til Forstionnelse endog
maa paafalde det meest uovede Øie.

Saaledes pleie ester tilforladelige Reisebestri-
veres Vidnesbyrd Araberinderne at farve Ar-
mene, Læberne og de Legems Dels, som falde
sterk i Vinene, morkeblaat. De paasette denne
Farve prikkevits, og lade den trænge saa dybt ind
i Kiodet ved en i Synderlighed dertil forfærdiget
Maal, at der bliver de uudsletteligste Mærker
tilbage. I Ørkerne ved Grænderne af Tunis
skrive de arabiske Piger blaa Elyngetræk rundt
om paa hele Legemet, for at forhøje sin Skion-
hed. De almindelige Kvinder i Arabien stikke

Hulser i sine Læber med Maale, og lægge haledes Krudt blandet med Oregalde deri. Denne Blanding trækker sig dybt ind i Kisted, og de beholde sin hele Levetid, blaa, sortegule eller blyesfarvede Læber. De svarte ogsaa Manden af sine Dienbryne med et sort Pulver lavet, af Kunbrud, og drage just med denne sorte Farve en Linie ud ad fra Dienkrogen, for derved at give Dinene et større Udseende. Thi overhoved betragtet, satte de orientalske Fruentimmere den fortrinligste Skønhed i store, sorte, vidt aabenstaende Dine.

Qvinderne i Kongeriget Tripoli føge et sært Skønheds Fortrin i et overordentlig langt Livsnit, og pleie, at ridse sit Ansigt op med Maale. Røde Haar staar hos dem, saavel som hos Tyrkerne i stor Anseelse: hvorsore de ogsaa flittigen overstryge Børnenes Haar med rød Farve. De Mauriske Qvinder gjøre overhoved meget af, at lade sit Haar groe ned til Halene, Dienbrynene farve de med en Slags Glycepulver. Denne Vedtegt hører iblandt de ældste og almindeligste; thi de græske og romerske Fruentimmer have været, ligesaa meget som de morgenlandiske, forhypsede paa, at farve sine Dienbryne beune.

I Asien har enhver Bondekone en sijn Skier Hud, hvortil de betiene sig af Jord fra Schio, hvilken de ved Bloden i Vand forvandle til en Slags Salve, og overstryge Legeme, Ansigt og Haar dermed, naar de ere i Bad.

Tyrkinderne hætse sine Haar bort med Rusma eller ulæstet Kalk. I Egypten gives det en lidet Riisvært, ved Mavn Alkonna, af hvis torre og pulveriserte Blade man betiener sig til en guul, ogsaa rød Farve, hvormed Tyrkinderne farve Hænder, Fodder og Haar gule eller røde.

De Karabiske Kvinder i Amerika bemale sig med Orleansast, og pynte sig med smaa Skiorter, som overalt ere prydede med smaa Glaskugler; ogsaa Halsen behænge de med Snorer af slige Smakugler. Men en ganske besynderlig Pynt er deres med Glaskugler besatte Halvstøvler, som de isore sig ved Indtrædelsen i den mandbare Akder, og aldrig brinzer fra Hoden igien, fordi de slutter saa fast, at man aldigi kan rykke dem op eller ned ad fra Øtedet.

I blandt Afrikanderinderne male de tosede Pigeborn med Røg af Galæble og Safran i ful sorte

sorte Træk smaa Blomster og andre nydelige Småsager paa Kinderne, paa Vandet og Hagen.

De russiske Kvinder besad allerede længe før Czar Peter den førstes Regierung den forsønghelige Stadslyst, at sminke sig røde, meie sig prægtigt ud med Edelstene, pryde Hovedet med Perler, og klæde sig i rige, kostbare Stoffer.

I blandt Kvinderne i Kongeriget Dekan hører en sær Smag. De lade sig nemlig stiere Blomster ind i sit Kjod paa samme Maade som man kører op, og male sig saa spraglet med afskillige Farver af Gæsten af visse Rødder, at man let kunde ansee deres Hud for blommet Toi. Den samme Skik var indført i blandt de saa kaldte Pister, som vare nordlige Folkeslag i Britannien. De malede sig overalt med allehaande Farver og Figurer. Skulderne med Gribshoveder, Albuerne og Knæerne med Lovestruber, den øverste Deel af Brystet med en halv Maane, begge Brystierne med Sole, Hjerteknogler og Maven med store flammende Stierner o. s. v. Men de ugifte Piger malede sig ikke med saa rødsomme Figurer, men med de skinneste mest udtagte Blomster.

Hos Chineserne bliver en tyk, plump Legems-
Skikkelse holdt for en Skønhed. Efter Hr.
Gentils Beretning giøre Fruentimmerne sig al-
Umage, for at vise Vinene saa smaae som muligt.
Chinesernes Smaapiger trække, lokkede ved sine
Modres Exempel, uophorligen i sine Dienlaage,
for troldigen at bidrage sit til Dannelsen af smaa,
langagtige Vine, fordi de uden dem, og uden
en bredtrykt Næse, som man allerede trykker slab
i Barndommen, umulig kunde blive regnede
iblandt de fuldkomne chinesiske Skønheder. Deres
Hud fordærve de ved en hyppig Smukke saaledes,
at de allerede ere rynkede inden det tredive Åar.
Men Chinesernes og Japanesernes latterligste Skik
bestaaer i den Twang, som de tilfoie sine Kvind-
ders Hodder, for med Vold at bringe dem i en saa
liden Form, at det næsten er dem umuligt at
staae paa dem. Smerten af denne tvungne Hods-
prydelse strækker sig ud over deres helle Levetid, og
forsaarsager en ubeskrivelig taasset Gang. Et for-
nemt chinesisk Fruentimmer maa altsaa i enhver
Alder have Hodder som et Barn paa mindre end
sex Åar.

Qvin:

Qvindernes Pynt i det norden for Zayan ligende Land Jedso bestaaer i et blaat Anstrag over Qlenbryne og Læber. Tunquineserinderne farve sine Tænder saa sort som muligt, med en Fernis. Siamerinderne overtrække sine Læber med en velsugtende Salve, hvorved de faae et unaturligt, blegt Udsigende. Strabo fortæller endog om de gamle Troglodyters Qvinder, et virkelig Hverdefolk, at de omhyggeligen oversmurte sit Ansigt med Bleghvidt.

Nogle vilde Folkeslag trykke sine Horns Vandbe flade, saa som Indvaanerne i Austrakan; andre saa som Karaiberne trykke dem usædvanligens ind, nogle Kanadiske Stammer kugelrunde; andre tilspidsede ja endog nogle firkantede. Qvinderne i Landet Laos gidre esterhaanden saa uhyre Huller i Dreslapperne, at man næsten kunde stikke en karttet Nøve derigennem, og hos disse hænger sædvanligvis Drene ned paa Skuldrerne.

Overhoved have de vilde Folkeslags Qvinder den Clif at bemale sig; ogsaa hørsker der hos alle vilde Nationer den underligste Egensindighed, i at forandre Hovedets naturlige Form; og det

or de østerlandiske Folkets lag egent, at statte lange
Dren hos Fruentimmerne overmaade høit.

Qvinderne paa de Mikobarske Øer rykke
sine Hienbryne ud. Javanerinderne lade sine
Tænder beslæ; Qvinderne paa Kysten Koromans-
del prydte sine Næser med Guldringe. Denne
Skik at bære Ringe og andet Smykke i den gien-
nemborede Næse, har udbredet sig sørdeles vidt.
Det hører ogsaa iblandt Indianernes Galante-
rier, at kysse sine Qvinders Mund giennem disse
Ringe.

Selv Dronning Elisabeth af Engeland fun-
de, saa stor hun ellers var, ikke fornægte denne
Grunddrift til Pynt og Forskinnelse. Efter hen-
des Død fandt man tre tusind Klædninger i hen-
des Garderobe. Endnu i sit halvfiersindstyvende
Åar lod hun sig gierne sige Complimenter om sin
Skionhed. Maaskee ingen Forbrydelse skadede
Greven af Essex saa meget, som hans Esterla-
denhed og alt for sine Omdomme i denne Punct.
Hendes Fiendskab mod den ulykkelige Maria hid-
rørte skinbarligen fra qvindeleg Skinsyge, i det
den sidste stedse erhvervede sig nye, varme Tilbe-
dere ved sine Tilloftelser.

Disse

Disse Exempler kunde da være flækkelige
Grunde til at stødfaste denne Sætning, at
Forstisnnesædristen er en Hovedbestanddeel i
den quindelige Caracter.

Matilda.

(Deutsches Magazin, von Hen. Friedrich West).

Paa en eenlig Spaderegang med en Ven i Provindsen, traf vi paa et Fruentimmer med blege, sygeligt Ansigt. Trækkene forraadte imidlertid Spoer af Skønhed. Hun var klædt i Pialter; en Halmkrands prydede hendes Hoved.

"Veder, giv mig en Halvskilling Herre!"

Jeg gav hende, og gik videre.

"Matilda" raabte nogle gamle Kvinder til hende, hvilke syntes, at kunde hende, "Matilda! heed ogsaa den anden Herre".

Vi kunde maa ikke være hundrede Skridt hørte. Hun løb efter os. Men da hun ikke saa for sig, snubledes hun paa Halvveien, og faldt paa Ansigtet. Hun reiste sig strax op igien, og lod til, at ville hinke efter os; men hun var saa svækket ved

Fale

Faldet, at hun neppe kunde staae! Vi stode stille; jeg saae at Blodet trængte frem af et Saar, som hun havde faaet ved Faldet.

Omhyyggelig torrede hun Blodet af med Haanden; og stod nu vaklende, uden at være i stand til, at gaae efter Kvinderne, eller gaae efter os.

Hun saae opmærksom paa os. "See kun, sagde hun til en af Kvindene, som nu vare komne til hende, "see kun Herren der," i det hun pegede paa min Ven, og brød ud i en Strom af Laarer, "ligner fuldkommen min Warberg"!

Mere kunde hun ikke sige. Næsten ti Minuter kreg hun uophørlig. Kun i Mellemrum hørte jeg hende usforstaaeligt stamme det Navn Warberg.

Hvad vil hun med den Warberg? spurgte jeg forundret, efterdi jeg kændte den gamle Geheimraad Warberg meget godt.

"Ak! Herre" sagde den gamle Kone. "Denne stakkels Pige er en brav Forpagters Datter her i Nabaelauget. Baron Warberg, en ung, riig Kavalier, gif ester hende, fordi hun var meget smuk. Han sik hendes lettroende Hjerte, og rovede hendes Uskyldighed. For at undgaae Ubez-

Hage:

hageslighederne af et saa skændige Bedragerie, gif han i fremmed Kriøtieneste. Den stakkels Matilda solte sig snart frugtsommelig; men hun haabede, han vilde komme tilbage, og øgte hende. Han kom ikke, og hendes Bestiæmmelse rygtedes. Hun blev assindig, og har været saaledes stedse siden den Tid.

Hvor længe?

"Allerede i syv Aar, Herre. — Og hendes Barn? — "Har hendes Fader, den smukkeste Dreng de kan see". —

I midlertid havde Matilda torret sine Taarer af. Hun udstodte et Suk, som trængte ind i midt Inderste. Derpaa saae hun igien stift paa min Ven, udstrakte sine Arme, og raabte: Ah! Warberg! Warberg!

Hun islede hen til ham, og vilde omfavnet ham, havde den gamle Kone ikke holdt hende tilbage.

Hvorledes! Warberg? sagde hun i den smer-
teligste Vaandes Tone, er du endnu stedse gru-
som?

En Taarestrøm gav hende Lettelse igien.

Zeg

Jeg formaede ikke længer, at udstaae Synet
af en Sorg, jeg ikke kunde raade Bod paa, som
jeg ikke engang kunde lindre.

Vi forlode den ulykkelige Matilda. Men
saasnat mine Forretninger tillod det, reiste jeg
tilbage, for at tale til Hiertet i den gamle War-
berg.

"Hun har ingen Nød", sagde han koldt og
kort, "ellers ville jeg have skaffet hende en Plads
i Daarekisten". — Hvad jeg svarede, kan man
forestille sig. —

Siden den Tid har den gamle Warberg været
min svorne Fiende, og raaber mig ud for en Ga-
ciner. Ogsaa hører man ham stedse ivre imod
alle Forsøg til Lovenes Forbedring.

Spanst Elskov.

En virkelig Tildragelse.

(Fra Grosses Briefe über Spanien, an J. M. Forster, 1793.)

Spanierinden har Evne til de største, voveligste Foretagender, naar det kommer an paa, at tilkæmpe sig den Mand, hendes Hjerte har valgt. Ingen anden Kvinde giver saa let alting, Ere, Familie, Rigdom, Bequemmelighed bort, for at tilfredsstille en Attraa. Herom vil, bedste Forster, en siden Historie, som tildrog sig den Lid, jeg opholdt mig i Spanien, give dem det bedste Begreb.

Donna Eleonora F**, den eneste Datter af Marquis de G***, var tillige eneste Arving til hans Raad og en umaaelig Formue; af to Brodre, hun havde haft, missede hun den ene i Kopper, og den anden i Krigen; som den eneste Levning af en glimrende Familie forenede hun hos sig en i hende heftig forelsket Faders hele

Omhv og Omhed. Hun forenede dersor med megen Tækkelighed og en sin Forstand alt hvad den meest udsgte Opdragelse nogeninde kan give.

Sinden hun endnu var tolv Aar gammel, havde Marquien allerede udsgt, og sluttet et Partie for hende, og dette var Grev C: af en af de første Familier i Riget, en ung Mand, udstyret lige saa rundelig af Naturen som af Lykken, smuk og forstandig. Hans Fader lod ham reise nogle Aar udenlands endnu, indtil hans Kierelse havde naaet sin mandbare Alder. Den unge Greve lært endnu isoreven at kiende sin ham bestemte Brud, forlibede sig i hende, og gik bort i den siste Beslutning, at afkorte sin Traværelsestid, saa meget som muligt.

Men imidlertid tildrog der sig Hændelser, hvilke kuldkastede alle hans Planer for Fremtiden. Marquien, hoist indtaget af sin Datters Yndigheder og Ustyldighed, gjorde alt for at fornøje sin Yndling. Han havde tidlig taget hende ud af Klosteret, tilbragte en stor Deel af Vinteren med hende i Madrid, men Sommeren i sin Provins, hvor den unge Adel snart forsamlede sig hovedsaa den smukke og rige Eleonore.

Vel

Vel vidste Eleonore, at hun var forlovet, hun havde været tilfreds med sin tilkommende Gemal, saa længe hun ikke havde kændt nogen anden; men nu folte hun det Byrdsfulde i deres Forbindelse. Alt hvad skønt og elskverdigts hendes Provinds havde, befandt sig for hendes Fodder, hendes Hjerte folte sig opfordret til et Valg, og fornam, at det var frit endnu? Snart valgte det virkelig imod sin Villie.

Don Juan L***, en ung Adelsmand, af en god, men tilbagesat Familie, havde været en Ven af hendes Broder, og hun havde tit haft Lejlighed at see ham, da hun endnu befandt sig i Klosteret; nu var det fem Aar siden at de havde talst med hinanden, og begge syntes ved Gienfunderselsen, at føle noget, som var mere end Vensteb.

Eleonore havde siden den Tid dannet sig fuldkommen; Don Juan, endskindt først fire og tyve Aar gammel, havde vel i tre Heldttoq tabt noget af sin Ungdoms Hjinhed, men han havde derimod vundet mandig Ekionhed. Hans Kundskaber vare moduede, hans Forstand havde dannet sig, hans Hjerte havde hans Nations Stolthed og raste Edelmodighed, og ikke kunde Eleo-

nore lange modstaae bet Die, som var saa længe vant til at seire.

De forstode hinanden snart, og hun aahensbarede ham den ulykkelige Forbindelse, som paaslagde hende Baand. Han lovede hende, at giøre alt, for at indsmigre sig i hendes Faders Siel, og faae denne Forbindelse ophævet. Men det var, at kiende den gamle Marquis slet. Alle Forsøg vare omsonst. Leonores Kierlighed voxede imidlertid ved disse Hindringer til en saa brændende fortærende Lidenskab, som kun Spanierinden kender. Don Juan foreslog hende en Undvigelse; næsten havde hun besluttet det, men hun flygtede for, at lægge sin Faders graae Haar i Graven; hun forsvarede sig imod sin Elskers indstændige Bonner, men snart fun saare afmægtigt. Hindringerne syntes at vore med hver Dag, og med dem tiltog ogsaa hendes indvortes Lue til et Slags Maserie.

Leonores Kammerfrue var medvidende i hens des Hemmeligheder, og forstæffede de Elskende næsten hver Mat Leilighed til at tale med hinanden. De tilbragte den fun med Veraadslaaelse om deres Forfatning og om de Midler, de havde at gribe.

En af disse Mætter, da begges Lidenskab om-sider syntes at have naaet den høieste Epidse, saldt om sider Leonore paa det samme Middel, til at twinge hendes Fader, at give sit Minde til et Sistermaal med Don Juan, som Julie vilde anvende til Bedste for sin Forbindelse med St. Preux. Hun tilstædede af Overleg hendes Elske det, hvad hun endnu stedse havde afflaaet hans heftige Kier-tegn; i det Haab, naar hun blev frugtsommelig, at node sin Fader, til at forbedre et Heiltron, som paa ingen anden Maade stod til at gisres godt igien.

Konstgrebet lykkedes rigtig nok; efter nogen Tid fornam Leonore sig Møder. Men Følgen var langt anderledes, end de formodede. Hun kastede sig for sin Faders Hodder, tilstod ham med Zaarer en heftig Lidenskabs Heiltron, og bønsaldt ham indstændigen om, at give sit Minde til eet eneste Middel, hvorved hendes Forseelse kunde blive gjort god igjen.

Den gamle Marquis geraadede ved denne Alabenbarelse i det gyseligste Raserie. At see sig i dette Sieblik bedraget, at see sig skuffet i sine kierreste Forhaabninger af sin Datter, for hvilken han

han hundrede Gange vilde have hengivet sit Liv, hvis mindste Lune han stedse havde stræbt, at tilfredsstille endog med Oposfrelser af sine egne, at see paa engang ethvert Ønske tilintegjort, enhver Udsigt formørket; det oversteeg hans Alders Kulde og Nolighed. Han blev angreben af et Slags Assindighed over sit Navn og sin Families Krænkelse, som beroede ham al Bevidsthed, og forledte ham til de forsærdeligste Udsvoer.

Det første var, at han stodte den for hans Fodder liggende Eleonore fra sig, og da hun holdt endnu fastere ved hans Knee; gav hende et hestigt Slag med den flade Haand i Ansigtet. Blodet begyndte at strømme hende ud af Mund og Næse, og bedøvet af Smerte, besvimedte hun, og sank hen i sin Faders Støel. Isteden for at bevæges til Medlidenhed ved Synet af en smuk blodig Pige, en fortvivlende Datter, lod han hende ligge, gav hende endnu et Stod med Hoden, og løb halv assindig ud af Vorresset, for at lade sin Hest sadle, og ile hen til Don Quans, nogle tusinde Skridt fra hans Slot, liggende Bolig, og opoffre ham til sin Havn.

Don

Don Juan holdt just, formedesst en lidet
Upasselighed, Tengen dengang, og han vilde
dersor have været fortapt uden Nedning, hvis
ikke hans Kammerier var blevet den Gamle
vaer langt borte. Denne listige Franskmand var
vidende om sin Herres Elskovsforstaelse, og lige-
som han saae Marquien skummende og blodrod
i Ansigtet syntte hen paa huset, forstod han strax,
hvad der kunde have førelstet.

Han lufkede i Stilhed sin Herres Sovkam-
merder i Laas, og stillede sig rolig i Huisdoren,
for at oppebie den Gamses Ankomst. Denne gik
los paa ham med de gyseligste Eder, og sovor, at
tage Livet af ham, om han ikke strax sagde ham,
hvor Don Juan befandt sig. Denne anstillede
sig ganske forundret over, at han ikke havde mødt
Don Juan, da denne just havde taget samme
Vej til hans Slot.

Nu troede Marquien, at have fået Næ-
ven i Falden, han vendte dersor tilbage i en
Skynding, og da han ikke kunde blive sin Fiende
vaer underveis, indbildte han sig stadigen, at han
sikkert vilde finde ham hos sin Datter. Han ren-

te dersor igien op i Værelset, hvor han havde lader hende ligge blodig paa Gulvet.

Med Leonore var der imidlertid foregaaet en overvættet Forandring. Ester at hun var begyndt at komme sig fra den første Smerte og Daanelse, vaagnede ogsaa hendes Selvbevidsthed igien. Den stolte Spanierinde følte alt sit Blod i Oprør, over at see sig saaledes behandlet af en Fader. Hun reiste sig dersor selv op, sendte Tienerne, som tilbad hende, og bekymrede for hende, forsamlede sig om hende, ud af Værelset, og gjorde ved sig selv det hellige Læste, nu at lade sin Fader see, at de havde indbyrdes Pligter. Hun trøstede sin Kammerfrue, og gik ind med hende i sit Værelse.

Marquien sandt dersor sin Datter langt anderleds end han havde indbildt sig. Han smigrede sig med, at see hende nok engang krybe for hans Fodder, for at kunne støde hende bort nok engang. Men han sandt Eleonore siddende ganske rolig paa Kanopeen, sysselsat med at stille sit Blod, som endnu bestandig fled fra hende.

Uden Undseelse for de tilstædeværende Betitere, begyndte han nu at overose hende med de bittere-

bitterste Gebreidelser. Leonore svarede ikke et Ord derpaa. Denne foragtelige Kulde bragte ham endnu mere uden for sig selv, og han endte dermed, at han stodte henbes Kammerstue ud af Doren, gav sin Datter endnu et Slag med Pidsten paa Hovedet, hvor hende til, at hun, saa længe han beholdt Livet, aldrig skulde komme ud af dette Kammer, slog Doren i Laas, og stak Nøglen i sin Lomme.

Don Juan havde imidlertid faaet Esterretning om den Gamles Besøg, han fattede naturligvis samme Mistanke som Kammertieneren, og befalede denne, at liste sig hemmelig hen til Slottet; for at faae Tingens Sammenhæng at vide med alle sine Omstændigheder. Cicilie, Grevindens fortrolige Kammerfrøken kom ham allerede imøde i Mørkeden af Slottet, for frigende og græbende at fortælle ham den hele Begebenhed omstændelsen, og han vendte derpaa med disse trostelige Esterretninger tilbage til sin Herre.

Men Don Juan tabte ikke sin Hatning herover; som en erfaren Krigsmand esterhænte han, hvad Fordeel han kunde drage af denne Ulykke,

Eleg-

Eleonores stille Kulde ved sin Faders sidste Misshandling overtydede ham, at hun var til Sinds at romme. Han sogte dersor om Midler til, at lade hende vide, at han en Mat vilde indfinde sig med en Stige og alle Hjelpmidler ved hendes Vindue, for at udfrie hende af sit Kængsel.

Dette var ikke vanskeligt. Rigtig nok ledsgedde Faderen selv den Tiener, som bragte hende Maden, lige op til hendes Kammerdør, og om Matten lod han sin fortrolige Kammertieners vaage i Forværelset; men man puttede en Billet i Posteien, og Leonore kastede Svaret, ja! ud af sit Vindue, skist i en huus Knogle.

Hvem var lykkeligere end Don Juan. Den længselfuldt forventede Mat kom omsider. Man lagde Stigen til. Alting var stille. Leonore kastede Juveler ned til ham paa nogle Klæder, og allerede havde hun sat en Stoel til, for at stige op i Vinduet, da hun hændelsesiis stodte en Jalousie ned. Denne Massen vakte Marquesens Kammertieners i næste Verrelse, hvilken blot var slumret lidt ind, han stod op, luredes ved Døren, og da han fornam Kvisten og hemmelig Tale, tog han sin Nøgle, og stodte Døren pludselig op.

Da

Da han saae den unge Grevinde i Binduet, hvilken allerede havde en Hod paa Stien, sprang han hurtig til, for at holde hende tilbage, og rive hende ind. Eleonore faldt paa Knæ for ham og bønsalstet ham indstændigen om, at lade hende gaae. Men alt omsonst. Den Gamle holdt hende fast, overosse hende med Bebreidelser over hendes Families Beskjæmmelse, og endte dermed, at han vilde slæbe hende til hendes Faders Værelse.

Hun stred imod, og streg om Hjelb ud af Binduet. Den Gamle merkede heraf, at der var Selskab uden for, han tog sig ledes paa, at raabe, for at vække de andre Tiener. Eleonore geraade deude af sig selv af Fortvivelse. Hun tabte al Bevisthed, og i det hun under Modstanden følte sig trykket af en Dolk, som hun altid bar hos sig, saa rev hun den fra sin Barm, og gav den gamle, troe Tiener tre Stik i Brystet, hvilke paa Stedet fældte ham ned for hendes fodder.

Herpaa svingedede hun sig let paa Stigen, klede ned, kastede sig i sin Elskers Arme. Hvorst den næste Morgen sandt man Kammertieneren hvemende i sit Blod, i hendes Værelse, og han havde endnu inden han døde netop Tid nok, til at

at fortælle Begivenheden. Man satte efter de Flygtende, men man har aldrig siden hert det ringeste til dem.

De seer her, bedste Forster, et Exempel paa spansk Elskov. Hvilket frugtbart Emne soe en Skribent, hvor behageligt til en Roman. Nepppe tvivler jeg paa, at hun jo ikke ligedan i forste Anfaerd havde slidt sig fra sin Faders Harme, som hun slap fra Tieneren. Thi der gives ingen Forbrydelse, naar man ikke mere er sig selvbevidst, og som Voltaire saa smukt siger i sit blanc et noir:

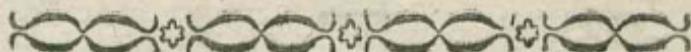
Nos idées ne dependent pas plus de nous dans la veille, que dans le sommeil.

I s m a e l o g Z o r a.

Cæilدهل taget af Gloriæns Gonzalvo de Cor-
dova ou Grenade reconquise, Liv. VII. à Paris
1791.

W 368 no. 1600 m. 8

1600. 1600. 1600. 1600.

De Kristne i Spanien blev over i syv Aar
hundrede meget foruroligede af Maurerne, der
var kommet over fra Afrika. De Kristne foru-
roligede Maurerne igien, og man hørte den-
gang aldrig om andet end om Krig, lunde
Mord, Oprør og Forræderi, om Kongernes Gif-
termaal og Forbund, som altid spaede en Tre-
dies Ulykke, om Troners Bestigelse, Meddriven
og Opreisning. Det saae fuldt saa galt ud som

om, ei at være forvoven i Farer, mens hans Broder var borte; Lara bad Gonzalvo om, at dæmpe sin naturlige Stolthed ved en trolos og grusom Konges Hof. Begge bade Isabelle om, at dæmpe sin naturlige Stolthed ved en trolos og grusom Konges Hof. Begge bade Isabelle om, at de maatte følges af; men den spanske Hær funde ikke paa eengang undvære to saadanne Helte og Ansørere, Gonzalvo hidsede Seil, og Lara saae med Taarer hans Skib, at cabes af Syne blandt Middelhavets Bolger.

Dog det omme Vensteb bliver ikke vort Emne her, men Kierlighed og Kierligheds Lidelsser. Stedse var Lara i Vaaben; om Dagen stod han i Spidsen for Kastillianerne; han ordnede deres Bataillioner, og angrede, at Mannerne holdt sig rolige i deres Telt. Om Natten vandrede han, fulgt af Riddere, omkring Leiren, vaagede for Hærens Rolighed, og, uden Ophør bestreiftiget med Gonzalvo, vendte han ofte sine Skridt mod Havet.

Paa en af disse natlige Vandninger havde Lara, der tænkte paa sin Ven, med et Folge af hundrede Nyttere, fernet sig fra Forskandsnингernie.

gerne, og lod sin Gang med slappet Toile
gaae hvorhen den vilde. Han drog frem i Mat-
tens Stilhed: Maanen udbredte fra den høje
Himmel sit Solvlys; sun Nattens Fugl foruro-
sagede Lusten ved sit langsomme Skrig, det Echo
forlængede: Alt hvilede, Alt var stille paa den
eensomme Mark, hvor nogle omvankende Ild
glimtede langt borte.

Pludselig standser Helten og hører Tonerne
af en behagelig Stemme; den sang paa Arabisk
disse Ord:

Snart, min Tilbedte! igien jeg dig seer!
Fryd! kom at munstre mit Hierte!
Dog saa uroligt og bange det er,
Vaander sig qualsindt af Smerte.

Skinsyges pinende Frygt,
Lad af min bange Siel at plage!
Om, Zora! mindre skion du var,
Mit Hierte dog du evig har,
Men mindre Qual det vilde! sinage.

Hist i vor Skov sees den frygtsomme Geob
Vort sig fra Diet at skynde.

Rier-

Kierlig, som du, den at elſſe jo veed,
Skul dig, som den, med din Unde.

Skinsyges pinende Frygt,
Lad af min bange Siel at plague!
Om, Zora! mindre ſkøn du var,
Mit Hjerte dog du evig har,
Men mindre Qval det vilde ſmage.

Lomme Forhaabning, o bort du maa flye!
Skules din Unde kan ikke.
Kunde vel Palmen med Toppen i Sky
Dølges for Vandrerens Blifte.

Skinsyges pinende Frygt,
Lad af min bange Siel at plague!
Om, Zora! mindre ſkøn du var,
Mit Hjerte dog du evig har,
Men mindre Qval det vilde ſmage.

Lara bliver opmærksom, undersøger og ved
Maanens Skin faaer han Die paa en ung Krieger
til Hest. Paa Hovedet har han en fort Turban,
en fort hvid Kappe Skuler ham nepps; i en glim-
rende Solvkiede, der hænger over Kroppen, bærer
han en bred Dolk. Hans Been og Arme ere
nogne og prydede med Guldringe. I sin venstre
Haand

Haand holder han et Skjold og i den høire tre Kastespyd. Hans Ganger, hvid som Sneen, bærer ingen Saddel og ingen Tølle; fri og suel som Lusten synes den ei at bryde sig om sin Herre, og ei at efterlade Spoer af sine Trin i Sandet. Den standser og fremskynder sine Skridt blot efter Lyden af sin Førers Stemme.

Bed dette Syn gienkiender Lara en af de berømte Beriber, der var kommet fra Afrikas Ørkener for at staae Boabdil, Kongen i Granada, bi. Han befalede tolv af sine Krigere, at hemmægtige sig denne Kiende, medens hans øvrige Trop, udbredt i en Kreds, overalt sperrer ham Vejen.

Den omringede Numider standser og ventet modig paa de tolv Spanier. Da de var kommet ham paa et Buestud nær, udslynger han i et Hieblik sine tre Kastespyd. Ethvert af dem rammer og kaster en Rytter i Sandet. Afrikneren iler som Lusten, flyer og adskiller saaledes dem, der forfølge ham. Men da han ingen Udsigt kan finde, kommer han tilbage til Kampens første Sted, bukker sig, uden at standse sit Løb, ned til Jorden, gris er igien et af de tre Spyder

der sidder i en Spaniers Brust, og da han kaster det paa nye, fælder han endnu een.

Nu træder Lara en frem. Han standser sine Krigere, der varer færdige at styrte sig mod Maueren, han forbryder dem, at forlade deres Plads, og vender sig til Afrikaneren.

Kiekke Fremmede, raabte han til ham, der er nok, giv mig dine Vaaben; forsøg ei paa en unyttig Modstand: jeg har Misie med at holde mine Krigere tilbage; lad mig den Fornbielse at frelse dit Liv.

Jeg er for ulykkelig til at elße det, svarede Numideren med en stolt Stemme, og skal jeg være din Fange, vil jeg heller dze for din Haand.

Med disse Ord trak han sin Dolk og styrtede mod Helten. Lara kastede sin Landse, bevæbnede sig med sit Sværd og gik imod ham.

De nærmte sig hinanden, komme sammen og slæss. Tusend Stik gives og afværges, men endnu har ingen af dem et Saar. Maueren havde intet Kyrads, men altid møder hans Skjold Kastillianerens skarpe Kaarde. Hans smidige Ganger, der synes opmærksom paa alle

Lara's Bevægelses, vender sig, springer tilog lansfaldet, forudseer hvert Hug, der truer hans Herre, og rædder ham hundrede Gange fra Døden. Men de twende Krigeres Magt var ulige: snare slaaer Spaniolens Sværd Maurerens Skjold itu; han rammer ham over Skulderen, og styrter ham ned svimmende i Blod. Den numidiske Ganger hviner af Smerte; den forsøger endnu at forsvare ham, som den ei kan give Seiren. Den stiller sig over ham, skuler ham med sin Krop, slaaer i Veiret med sine truende Bagfodder, dem den altid stiler mod Seierherren; men da den seer Kastillianerne løbe til, giver den sig paa Flugten, undslyer tvers over Marken og forsvinder for deres Dine.

Lara nærmer sig til sin Gange, rækker ham Haanden, reiser ham op og undersøger hans Saar, som han fandt ei var farligt dybt; han lod ham give en af sine Heste, visse ham al den Ærbodighed, der skyldtes hans uheldige Tapperhed, og reed med ham til Forskandsningerne.

Maureren følger ham med nedbøjet Hoved uden at tale et Ord, og uden at fremføre nogen Klage. Store Taarer rullede ned fra hans Dine,

dybe

dybe Sufke steg op fra hans Hjerte. Lara, som blev det vaer, begreb, at en dyb Sorg nagede hans Hjerte; han frygter at paadrage sig Mau-
rerens Fortrydelse ved utidige Spørgsmaal; men han kan ikke modstaae den smme Deeltagelse, han altid føler ved Synet af en Ulykkelig.

Tappre Numider, sagde han til ham, Skieb-
nen og Mørket har uden Trivl været mig gun-
stige; min Geier er som Intet at regne mod
den Daad jeg har seet dig at udføre; vær taal-
modig ved en Skiebne, der er fælleds for alle
Krigere. Dine Taarer bebreide mig alt for
smertelig den Undest, Lykken har viist imod mig.
Jeg haaber og jeg frygter imidlertid, at jeg ikke
er den eneste Aarsag til disse Taarer. Er du
maaskee adskilt fra en Ven? O! da veed ingen
saa godt som jeg at beklage dig; ingen har mere
Net til at trøste dig i din Kummer. Kan du
have en Fortrolig, saa er jeg værdig til at være
det. Du er ikke i en Barbars Magt. I Mor-
gen, ved Dagens Anbrud, giver Lara dig din
Frihed, naar Ferdinand, mit Konge! tillar-
der det.

Bed det store Navn Lara hæver Numideren
Hovedet. Hvad, freeg han med Forundring
blandet med nogen Glæde, er jeg Laras Fange!
Er det denne berømte Helt, ham vore Maurer
øre ligesaa meget som de frygte ham, er det ham,
der i Dag har giort mig til det ulykkeligste af
alle Mennesker! O, vidste du, Ridder! hvad
din Seier koste mig, du vilde fortryde, at du
har overvundet mig.

Nu beder den ædle Lara ham indstændig, at
han vil fortælle ham sit Uheld. Den ømme
Deeltagelse han lader see, den kierlige Følelse,
der hersker i al hans Tale, den indbyrdes Attrææ,
som to ædle Siele ved første Sammenkomst føle
til hinanden, alt dette bestemmer den unge Afri-
kaner. Han haaber at hans Fortælling vil frem-
skynde hans Frihed; han vil i det mindste ved
sin Fortrolighed behage sin ædle Overvinder. Gogge
ride længer foran Truppen; og Numideren be-
gynder med sin Fortælling.

Lykselig den, som ubeklædt, uden Rang,
uden Rigdom, uden Fodsel, ei fiender til andre
Plige

Pligter, end den simple Naturs, ei til andre Glæder, end at elſſe, og ei til anden Hæder, end at elſſes! Uſolſom er han ved den tomme Stolt-
hed, ſom vi have giort til vor førſte Nødvendig-
hed; han forlader ei ſic Fædreland, for i andre
Klimater at opſege Farer og Lideller, der ei vare
bestemte til ham. Han kommer aldrig bort fra
Gienſtanden for hans Omhed; Kierlighed har
ſine Sorger, der ikke kan undgaaes, mon det
gruſomſte er Fraværelse, den har Naturen ſparet
ham for. Nolig hendrager han ſine Dage paa
det Sted, hvor de begyndte. Det Træ, hvor-
under han legebē ſom Barn, der ſidder han ſom
Egtemand, og der ſlumrer han ſom Olding.
Den Hytte, hvori han fødes, deri fødes ogsaa
hans Sonner og Døttre. Intet forandres for
ham, og Intet kan forandres. Den samme
Søel lyser for ham, de samme Frugter ernørre
ham, den samme Eng fornøier hans Syn; og
den samme Ledsagerinde, ſtedſe mere elſket, lader
ham dobbelt nyde Naturens Belgierninger; Kier-
ligheds Sødhed og Ligheds Lyksalighed.

Saaledes ſkulde min Skiebne have været;
ſaaledes var den før Granadas Krig.

Jeg

Teg er født blandt de Hyrdefolk, der uden
Byer og uden fast Bopæl boe under Teltet med
deres Hiorde, flytte deres Leir fra Græsgang til
Græsgang, og vandre om i Ørknerne fra Foden
af Bierget Atlas indtil Grænderne af det gamle
Ægypten. Disse Folk nedstamme fra de første
Araber, der drog ud fra det lykkelige Yement
under Nasriks Anførel, underkastede sig disse
store Landstrækninger, og gav dem Navn efter
deres Anfører. De Overvundne blev forviste
til Byerne. Overvinderne, der aldrig agtede
eller søgte andet end Hyrdelivet, beholdt Mar-
kerne for sig, og udbredte sine adspredte Stam-
mer over den uhyre Strækning af Palmernes
Land, i vort Sprog Biledulgerid.

Der har vi vedligeholdt vore Sæder og vore
Forfædres Skille. Enhver Stammme, for sig
adskilt, samler sine Kvæghiorde og sine Rigdom-
me i en Krebs, der indslutter Teltene, vævede
af Kamelernes Haar. Fri, men underkastede
en Cheik, udgjør Leiren en Republik, der opstaaer
sin Bosig eller flytter den, der stemmer for Krig
eller Fred, alt eftersom Familiens Overhoved vil.
Vor Cheik holder Ret for os; og vor Lovbog

ind-

indstrenker sig til den simple Grundsatning: **Værer lykkelige uden at seade nogen.**

Vor Ejendom bestaaer i Kameler, hvis utrettelige Hurtighed kan i et Døgn bringe os to hundrede Mile bort fra vore Hænder; i Heste, ustatterlige for deres Mod, deres Klogskab og deres Hengivenhed for deres Herrer, hvis kiereste Hølgesvend de blive; i Faar, hvis sine Uld er vor eneste Klædning, og hvis lækkre Melk er vor eneste Drif. Hornsiede med disse Himmelens Gaver foragte vi Guldet og Sølvet, som vore Dierge rigelig tilbyde os, dersom vore Hænder, saa gierrige som Europeernes, vilde fornедre sig til at grave i Minerne. Men vore græstige Enge og Agrene med Byg og Niis foretrække vi for disse farlige Metaller, Kilden til Verdens Uheld, og som vi, uden Twivl, for at minde os om de Lastee, de kan opægge, ei drage frem af Jorden uden til Lænker for vore Forbrydere.

Fred, Venstebog og Enighed herstår i enhver Familie. Hengivne til den Religion, vore Fædre har overdraget os, tilbede vi den eneste Gud og ære hans Sendebud. Uden at trætte vor svage Hænd med at gruble over hans guddommelige

lige Bog, uden at prale med den lastværdige Stolthed, at forklare hans hellige Læresætninger, ere vi altid visse paa at følge dem, naar vi udøve et Menneskes Pligter, og naar vi vise de ædle Dyder, som Naturen havde indplantet i vore Siele, før de blevne forestrevne i den høie Koran. Vi troe, at en god Handling gielder mere end alle Bonner; at Netserdighed og Barmhertighed ere helligere end Ramadanen; og da vi i vore Sandørkener undertiden maae lade det gaae over med at bade os, saa soge vi at erstatte denne vor Lovs Overtrædelse ved Kierlighed, Belgisenhed, men især ved Giestfrihed. Giennem syrgetyve Aarhundrede have vi trolden udøvet denne Pligt, der er saa let for vore Hjerter; vi bare Erbodighed for den, som for vor Første, og vi elste den som vor behageligste Pligt. Enhver Fremmed, var det end en Fiende, der hersrer Indgangen til vort Telt, bliver os en Helligdom. Hans Liv, hans Eiendom, hans No synes os en kostbar Skat, som den Evige har bestroet os: hver Dag bede vi ham fremdeles at lade os den Hæder; Hovederne i vor Familie trettes om ham. Aldrig sætter nogen af dem sig til

Maaltid i sit Telt; hans Bord staer altid ved Indgangen; Saderne ere tillavede, og Hunnsaderen tor ikke tage Plads, for han har raabt tre Gange: I Menneskenes Faders, i Guds Navn, dersom her er en Neisende, en Trængende, en Ulykkelig, han komme og dele mit Brod med mig, han komme og betroe mig sin Kummer.

Det var iblandt disse simple Mennesker, hvis Sader altid har været de samme lige fra Agars Sons Hødsel; det var midt i Ørken Zab, at jeg kom til Verden, for at elskke Zora: Zora den ædleste og skønneste blandt min Stammes Døtre; Zora var tidlig overdraget til min Fader af hans dyende beste Ven; fra sin første Barndom af blev hun opdraget med mig, hun forlod mig intet Øeblik, og elskede mig næsten ligesaa tidlig, som jeg elskede hende; ei kan jeg gienkalde mig det Tidspunkt, da vor omme Kierlighed begyndte. Min Fader, Cheif for min Stamme, saae vor Omhed fremglimte, og opildede den; han trykkede os til sit Bryst, kaldte os sine to Børn, og delte sine Kiertegn imellem os. For hun vidste hvad en Egtemand var, gav Zora mig dette Navn, og jeg kaldte hende ogsaa min Kone;

Kone; min Fader sagde til mig, idet han lagde
vor Hænder sammen: Ismael, min Son, else
altid Datteren af din Ven, else hende dit hele
Liv. Værer sammen i Kierlighed, som de to
Palmetræer, der hæve sig ved hinandens Side
foran mit Paulun. Værer min Alderdoms Trost;
understøtter mine voklende Trin i mine sidste Dage,
naar jeg skal nedstige i Graven. Snart skal Eders
Bryllupsfest være; og gientager engang i Tiden
for Eders Børn, hvad jeg i Dag med saa stær
Hornsielse har sagt til Eder.

Hør jeg havde naaet mit tolvte Åar, havde
min Fader underviist mig i at flyuge et Kastespyd,
i at ride en Ganger uden Tømme, og at flyve med
den over Sandsletten. Zora, for ei at forlade mig,
havde lært de samme Øvelser; havde troet, at
hun elskede dem, fordi hun elskede mig. Klædt i
en kort Kappe, der var knappet sammen med
Guldhægter, med Guen i Haanden og Raageret
over Skulderen, fulgte hun alle mine Skridt.
Snart forlod vi vores Hjørde for at forsøge den
hurtige Struds, eller den farlige Chacal, eller
den lugtende Beverkat. Zora fældede dem med
sine Piile, og jeg besang hendes Seier. Snart

vare vi paa dette Gangere, udrustede med mange Kastespyd, i Spidsen for en Hob unge Krigere af vor Alder, og vi drog hen for at opsoge den frystelige Løve i sit Skul. Vi nødte den med vores Spyd til at soge den frie Mark: nu gienlod Lusten af vores Flotter og Trompeter. Det rasende Dyr brolede, forvirret ved den Krigerske-Larm, foer den mod Hestene, angreb dem, og kastede Jægerne omkuld: men jeg gav Agt paa Zora; altid var jeg mellem hende og Løven, jeg var blevet sonderrevet, før Zora var blevet saaret; tusinde Gange havde jeg sat mit Liv til, før hendes skulde været i Fare. Enarlig var den giennemboret fra alle Sider og Uhyret, svomende i sit Blod, droges med Døden; indtil Zoras Kastespyd gav den det dodelige Saar.

O! hvor sorgeligt og sødt er det mig, at fortælle om disse saa lykkelige Tider! hvilken Glede har det været mig, vidtloftig at fortælle dig om mit elskede Fædrelands Søder! Mindest om den soundne Lyksalighed er den Ulykkeliges sidste Held. Hver Morgen ved Solens Opgang samlede sig Zora, mine Brodre, mine Søstre og jeg os ved min elskede Faders Telt; der vinkede vi

tause

kause paa det Dieblik da han vaagnede. Ligesom ingen af os om Aftenen begav sig til Noe, for han havde modtaget hans Belsignelse, saaledes ventede han nu igien paa den, for da at begynde sit Arbeid. Vi klyngede os om Oldingens Knæ, hørte ham bede og anraabe Himlens Herre for os. Undertiden forsviede han sig med at folge os, naar vi drev ud paa de friske Græsgange med Kamelerne, de bragende Haar, med Hingsterne der sprang omkring blandt Hopperne og med de kielne Lam, der sogte efter deres Mødre. Marken gienlod af disses Krig, af unge Hyrders Fløjster og af lykkelige Elsteres Sange, medens vore Koner, hjemme i Teltene, beskæftigede sig med Sysler passende for deres Kion, spandt Ulden af vore Haar, tillavede vor Mad, satte i Orden i vore Boliger, opdrog vore Børn, underviste dem i atprise Gud, og at hædre deres Fader som Guds herlige Billed; naar vi ved Dagens Ende kom tilbage, quægede deres Omsavnelser os; deres Kier-tegn, som vi havde længtes efter, synes endnu behageligere ved den korte Fraværelse. Vor Kier-lighed, altid syrig, skondt altid tilsfredsstillet, sogte at give sig tilkiende ved tusende nye Vidnes-

byrd. Den unge Brudgom eller Elster gis: Regnskab for sin Elsterinde over sit Dagværk, og siger hende den omme Sang, hvori hendes Yndigheder ere priste. Ved hinandens Side fortærer Aftensmaaltidet: Niis brunet ved Nøgen, Lammekød steegt ved gloende Kul, og friske Datler, se det er vore Nætter; de ere tilstrækkelige for vor Sundhed, der altid er stærk, og for vore Ønster, der altid ere maadelige. Efter dette farvelige Maaltid sætte Oldingerne sig midt i en Kreds, fortælle de hensarne Tiders Tildragelser, den kække Kaluds Daad, eller Træk af den vise Almamons Godhed, eller To Elskendes Ulykker, som Skiebnen har vilbet friste. Man følder Taarer ved deres Skiebne, man ønsker sig til Lykke i den behagelige Tanke, aldrig at sufke ved de samme Sorger. En almindelig Bon forkynner Hvilens Time; man takker Himmel, for at have tilbragt en lykkelig Dag, og gaaer hen at smage den rosige Sovn, der altid følger paa en saa skøn Dag.

Mit Bryllup med Zora kom til; for at giøre saa stor en Lyksalighed fuldkommen. Zora, ridende paa en smykket Rameel, blev ført gennem den hele Leir, under Flotlers og Paukers Lyd.

Gien-

Gjennem Storet, der indhyllede hende, kiendte man den skionne Zora, klædt i en hvid Kappe; i Ørerne, paa Venene og Arme havde hun Ringe og Armbaand af Guld. Man sorte hende til mit Telt, hvis Dørterstel hun traadde ind over, uden at børre det med sin lefte Hod. Min Fader sorte hende i mine Arme, og vore Brødre, Søstre og Venner, der forbleve uden for mit Telt, holdtigholdt indtil næste Morgenrøde den lykkelige Ægtemands Kierlighed og den undseelige Bruds Dyd.

Men ak! Gasunens Lyd fulgte strax paa de festlige Sange. Mit Gryllup var neppe holdt, for Kong Boabdis Sendebud kom, for at bede os, i Prophetens Navn at grieve til Vaaben for Guds Sag.

Sønner af Agar, sagde han til os, Eders Brødre i Granada anraabe Eder om Hielp. Denne prægtige Hovedstad, det eneste vi har tilbage af vore Erobringer, staer Fare for, at falde i de Kristnes Hænder. De forbittrede Spanier, vor Troes Fiender, have forenet sig mod dens Mure. Har de først indtaget denne By, vil de sætte over til Afrika, der vil de afbrænde vores prægtige Byer,

lægge vore Mosskeer i Aske, ihjelstaae vore Prester og voldtage vore Koner; de vil trænge igennem til Eders Ørkener, og fare frem med Ild og Sværd over Eders fredelige Marker. Vi har forsøgt at drive dem tilbage, men deres Sejre har gjort dem uovervindelige; forgives vil I anraabe den Evige, thi den Evige vil straffe Eder, fordi I forlod Eders Brødre i Mødens Tid, fordi I glemte, at han har sat Eder paa Jorden, for at udgyde Eders Blod til hans Trøes Forsvar.

Disse Ord opslammede vor Ungdom og overtaalede vore Oldinger. Min Fader besalede strax, at vore udvalgte Krigere skulde drage Canada til Hjelp. Lusten gienlod af Sangen, der fordrede til Kamp:

Kække Sonner af Aagar, til Vaaben!

Griber det dræbende Spyd!

Frek er Fiendens bespottende Lyd;

Haan imod Gud er hans Raaben.

Allah, o Allah!

Kæk for den Eviges Sag er vort Mod.

Skiælver, I Kristne! for Mahomedaner!

Skiæl-

Skielver, thi snart skal I stå vor Banner,
Da skal det gielde: Fred eller Blod.

Evige Allah, o Allah!

I dit hellige Navn vi udgyde vor Blod.

Spender Buen med hvæssede Pise!

Griber det blinkende Sværd!

Skræk og Død skal bebude vor Hær,
Nædsel foran os skal ile.

Allah, o Allah!

Kamp for hans Ere, hans Stemme os bød.

Skielver, I Kristne, for Mahomedaner!

Da det skal gielde: Fred eller Død.

Evige Allah, o Allah!

Før dit hellige Navn, du at kæmpe os bød.

Islamiter! vor Tro de forhaane!

Drager mod Kristne til Dyst!

Snart de skue paa bævende Kyst

Mahomets hellige Maane!

Allah, o Allah!

Skræk for den Eviges Ord er vor Arm.

Skielver, I Kristne, for Mahomedaner!

Skælver, thi snart skal I stue vor Banner!
Rædsel den folger; frygter vor Skærm!

Evige Allah, o Allah!

Før dit hellige Navn vi oploste vor Arm.

Som den styrrende Vandstrøm fra Vierge,
Farer mod Fienderne frem!

Ekkel og Død skal opfyldte der' Hjem!

Gud skal bedøve der' Værge!

Allah, o Allah!

Hans er vor Være, vor Styrke, vort Mod.

Skælver, I Kristne! for Mahomedaner!

Skælver, thi snart skal I stue vor Banner!

Gangerens Fod skal vædes i Blod.

Evige Allah, o Allah!

Før dit hellige Navn vi udgyde vort Blod.

I en Hast samlede sig ti tusende Krigere til
Hest. Min Fader udsogte sex Tusend af dem,
og satte mig til at ansøre dem.

Zora kom skælvende og forvirret, og fastede
sig for hans Fodder; Zora bad ham indstændig at
tillade, at hun maatte følge med mig. Øvet i
Waabens Drug, var hun værdig til at ledsgage os;
hun

hun burde have anført os. Min Fader stod lange i Twil: men mine Folgesvendes Naab, Taarerne, som han saae i mine Dine, helse Hærens Bonner, bevægede endelig hans Ømhed. Zora torde reise med mig.

Ei vil jeg fortælle dig, Kristen! den sorgelige Afsked med min Fader; ei kan jeg male dig hans Smerte ved denne grusomme Skilsmisse. Mine Taare rinde ved Erindringen derom. Jeg seer endnu denne ærværdige Olding at slippe mig, for at trykke Zora til sit Bryst, at forlade hende for at tage fat paa mig, at anbefale os begge, at vise os ham værdige og værdige vort Fædreland, men ei at underkaste os Farer, der vare over vore Kræfter. Zora kan ikke følge dig i enhver Fare, sagde han grædende; og dog vilde hun følge dig og du være Marsagen i hendes Fald; du vilde ikke overleve hende, og din U forsigtighed styrtede paa eengang din Brud og din Fader i Graven. Skaan dit Liv, kære Ismael; tank paa at mine Dine følge dig i Slagene, at min Siel uden Op-hør hos dig ei forlader dig noget Dieblik, at den Landse, som truer dit Hierge, vil med samme Stod giennembore mit,

Mens han talte disse Ord, og mine Krigere til Hest ei ventede paa andet end mig, for at reise, satte en sort Ravn sig paa et Palmetrae, og opsyldte Lusten med sine varslende Skrig. Min Fader lagde Marke til den, og vilde opsette Reisen. Men uden at anfægtes af disse Varbler, der staar i alt for stor Anseelse hos vort Folk, neddyssede jeg hans fierlige Banghed, bad ham stule sin lettroende Engstelighed, og, da jeg havde omfavnet ham sidste Gang, svingedede jeg mig paa min Hest, fulgt af den flisne Zora.

Inden fort Tid naaede vi Cairoan eller Seierens Bye, hvor Boabdis Skibe modtoge mine Sex Tusinde Krigere. Vor Overfart var lykkelig. Da vi vare satte i Land ved Almeris, begave vi os til den prægtige Bye, som vi var kommet til Undsætning. Boabdil var ødsel med sine Kiertegn imod os, fordeleste vore Beriber hos de rigeste Indbyggere, og vilde at min Brud skulle hoe i hans eget Palads.

Men snart blev Opholdet i Granada mig forhådt. Synet af en vild Despot, omgivet af et fordærret Hof, den almindelige Ningeagt for Sæderne, de Sæder, der vare min Nation saa ubrig-

ubrodelige og hellige, var en Asskyelighed for Zoras Dine. Hendes smme og rene Siel, der ei var vandt til at see andet end Uskyld og rolig Fredsomhed, strækkedes ved Synet af Lasten, som Geeden for Stangen. Hun vilde vende tilbage til Afrika; hun bad mig hver Dag, at forlade dette ryggesløse Hof, eller i det mindste at skaffe hende bort fra en Konge, der hverken kiedte Dyn eller Samvittighed. Der tilbød sig snart en Lejlighed.

Almanzor vor Ansører, den eneste agtværdige for mig, fik Underretning om, at I Kastilslanere havde i Sinde at angribe Carthama, en By, hvorhen en berømt Stamme havde taget sin Tilflugt. Carthama, stønt uindtagelig, besøvede dog starkere Besætning. Abencerragerne, der forsvarede dem, vare i lang Tid opirrede mod Granaderne, vilde ikke modtage andre end fremmede Tropper i deres By, den ødle Almanzor bad mig, at lade min Kone drage derhen med Tusende af mine Beriber. Denne Skilsmisse var mig gyselig. Jeg kunde ikke forlade mine øvrige Ryttere; jeg kunde ikke leve adskilt fra Zora; men det Ønske, hun havde ytret, at komme bort fra

at forlade hende, Haabet om at henvne mig paa en Bedrager, opfyldte min Siel med Glæde, da pludselig dine Krigere lod sig see og omringede mig fra alle sider. Uden dig, var jeg maaske sluppet fra dem; men din uovervindelige Arm har seiret over mine Anstrengelser, og ved din Seier beroyer du mig de kostbareste Dieblikke af mit Liv.

Denne er Aarsagen til mine Taarer. Zora venter paa mig og jeg er Fange; Øemand er hos Zora og jeg er i Spaniernes Lænker: kan du endnu undre dig over mine Klager?

Astor dine Taarer, sagde Lara til ham: det Onde, jeg har gjort, skal jeg gjøre god igjen. Jeg vil derhen for at bede min Konge, at give dig din Frihed; endnu har jeg ingen Dragt dertil. Min egen Hest skal føre dig til Carrhama; du skal see Zora igjen i Morgen aarle; og dersom du, til Beslissing for min Iver, vil være min Ven, saa er denne Holde mig meget fierere end alle Verens Laurbær.

Under denne Samtale var de kommet til Forstandsningerne, Lara, som Wagten kendte, kom

kom igjennem med sin Fange. Han førte ham til sit Opholdssted, viste ham al Hjælp som var dec hans Broder, og, medens man ophyggeslig pleiede den saarede Numider, gik Lara hen til Ferdinand, for at giøre ham Negnstab for sin natlige Udvandring.

Kongen af Arragon og hans Gemahlinde, den ødle og store Isabelle var i dette Dieblik i Maader. En Fremmed, en Ubekendt, beskyttet ene af Isabelle, hvis Mand opdagede i denne Ubekendte en stor Mand, var kommet for at forklare for begge Hærskerne sine store Anslag. Denne Ubekendte var Columbus. Han forestog Opdagelsen og Crobringen af en ny Verden: han bad kun om et Skib. Hele Maader tog i Betankning, at bevilge ham det, — Isabelle ikke.

Lara kom og tog Plads. De vigtige Forhandlinger hindrede Helten i at tale til Kongen, Tiden forlængedes, Matten gleed hen: den utsammodige Ismael brændte af Begierlighed efter at see Lara komme tilbage.

Imidlertid havde Beriberens Hest, som var flygtet fra Kampstedet, taget den samme Vei, som

den saa ofte var løbet. Drevet af Skræk, løb den i fuld Spring ad Veien til Earthama, hvor Zora sad i angstlige Taarer og ventede sin Egtemand. Hun faae Timerne løbe hen; hun tællede de bedrøvelige Hieblikke. Hun overtanke alle de Farer, der kunde true ham, som hun elskede: hendes Indbildningskraft forsøgede dem. De skrækkeligste Tanker svævede i Mængde for hende. En dræbende Angst rystede hendes Siel, en gyseelig Ahnelse udpressede hende Taarer og Sukke. Da hun ikke længer kan udholde den pinefulde Angst, hun svever i, beslutter hun at drage sin kiære Ismael imøde. Hun synes, at hun vil lide mindre, naar hun søger ester Gienstanden for sit Hiertes Længsel, at hun vil sticke mindre, naar hun udætter sig for de Farer, der true ham.

Før at slusse Bagten ved Porten, tager Zora en krigerisk Dragt paa af Abencerragernes. Hun rider gennem Byen, foregiver at have en Besælling fra Osman, laderaabne for sig og drager mod Granada, i det hendes Hie troer at see hendes Mand i alt, hvad hun seer.

Snart hører hun en Ganger: hun standser opmærksom, lægger Øret til; hun aander neppe.

Lyden forstærkes; Gangeren nærmere sig, dens Hædder slaae takviis mod Jorden, og Echo gien-tager dens dumpe og ilende Fodslag. Überægelig zittrende opdager Zora denne Ganger: dens hvide Farve, dens lange Manke bringer den omme Zora til at skielve. Hun iles og falder paa Ismael.... Ved dette Navn, denne Stemme løster Gangeren Hovedet, vrinster og gaaer imod Zora. Zora undersøger den: det er den, det er hendes Mands Hest; den er ene, den er bestænket med Blod; dens Herre er sandsynligviis død, han er falden for en barbarisk Spaniers Haand.

Forvirret af sin Smerte, sin Frygt og sin Kierlighed, svinger Zora sig paa den blodige Ganger og overslader sig til dens Anførsel. Hun anklager Himlen, anraaber den, sværger at hevne Ismael. Den smilde Hest vender tilbage; den fordobbler sin Fyrighed, og fører Zora til det samme Sted, hvor hendes Elster er fastet til Jorden. Der standser den. Zora bliver opmærksom og seer de fire Spanier, der er faldne for Veribergens Haand. Nu tvivler hun ikke længer paa sit Uheld, hun søger efter Ismaels Liig og gienkender hans sonderbrudte Skold, seer Jorden vædet

med Blod. Hun udstoder janrende Skrig, falder halvdød ned, og i sin skrækkelige Fortvivelse vælter hun sig i Støvet.

Midt i disse sorgelige Klager hører den Yndværdige en af de fire døende Spanier at sukke. Hun reiser sig og løber til ham. Den ulykkelige Saarede aandede endnu. Zora hialp ham til Rette og skyndte sig at bringe ham til Livet igjen, og da han har faaet sine Sandser igjen, udfritter hun ham hastig om Kampen, om hans Saar, om dette Skold, der ligger paa Jorden, om dette Blod, hvormed den er bestanket. Zora beder ham, besværger ham, Intet at skuse for hende, at fordoble eller ende den pinefulde Angst, hvori hun svæver.

Soldaten, rørt af hendes Omhue, stammer nogle arabiske Ord, for at giøre sig forståelig for den Fremmede. Han viser paa sine Kammerater, og siger, at det var en Veriber, som eene, i det han blev angrebet paa sin Reise, har fældet dem. Han utdaler Navnet Lara, gientager, at Lara har hevnet dem, at dette Skold er sonderstaaet af ham, at dette Blod er Veriberens og udgydet ved Laras Haand.

Han

Han har neppe udsagt disse Ord, før Zora, uden at hvare ham, seende omkring sig med Vilshed i Dinene, oversægger, om hun ikke i dette Siebluk skal ende sine Dage paa det Sted, hvor Ismael faldt. Men hun vil hevne ham; denne Attræe standser hendes Haand. Hun beroliger sig, trækker Spanierens Haand med Iver; og med en afbrudt Stemme begynder hun: min Ven siger hun, viis mig, stig mig Veien til det Sted, det Sted hvor Lara aander, denne Lara.... Vær ikke bange, Ven, jeg skal sende nogle af dine Kammerater til dig, jeg skal komme tilbage, før at staae dig bi, hvis Himslen vil, at jeg nogensinde skal komme tilbage.

Den forundrede Soldat viser hende Veien, hun skalbe tage. Zora griber sin Hest igjen, overslader den til sin helse Fyrighed, og ægger den end mere med Sporen, hun flyver og naaer til Fortandsningerne.

Vagten vil standse hende, men hun hører ikke dens Raab. Gaae, siger hun, gaae og forkynd den usorsonslige Lara, at Statholderen i Carthama øster ham til Kamp og venter ham her. Siiig ham, at han intet Baghold har at frygte

for, jeg er ene, og forlanger han det, saa vil jeg
slaaes i en sluttet Kreds af Spanier. Er han ikke den
feigeste af alle Mænd, saa tover han intet Dieblik.

Bagten, forundret over sig en Dristighed,
lader sig disse Ord gientage. De veed ikke om de
skal adhyde. Men den Ærbodighed, Spanierne
haere for enhver Kriger, der affer til Tvekamp,
giør dem det til en Lov. En af dem gaaer at
hente Lara. Imidlertid bærer den unge Afrika-
nerinde, der selv i sit Naserie ei har glemt sine
Plichter mod den lidende Menneskehed, Omhue
for, at to Soldater sendes hen til deres saarede
Kammerat.

Lara var ikke kommet tilbage: Ismael ven-
tede paa ham endnu. Da den udsendte Soldat
hører, at Helten er i Naadet, vægrer han sig ved
at gaae derhen, af Frygt for at forstyrre det. Han
giver sig i Snak med Numideren; han fortæller
at Statholderen i Earthama er i dette Dieblik
kommet, for at udæsse Lara.

Du reiser Ismael sig; hans Nine tindrer af
Vrede: Statholderen i Earthama! raaber han
imod ham. Retfærdige Gud! du fører ham til mig,
bet er mig, den Trolose forfolger, det er mig,

hvis

hvis Hoved han vil fordre af min ædelsmødige Overvinder. Kristen! vil du tillade, at din tappre Hærsører, trættet af Striden og af denne Marts uheldige Vandring, skal gaae hen og undsætte sig for den Fører? Nei, dersom du elsker Lara, dersom du vil høre en Fanges Stemme, som han værdiger sin Agtelse, dersom du vil fortælle Belgierninger af mig, der overgaae din Forventning, saa laan mig dine Vaaben, saa for mig mod denne Abencerrager, som ei er kommen uden i slette Hensigter, og da skylder jeg dig den store Lykke, at kunde vove mit Liv for en Helt, der er mit Hjerte og alle Eders Krigere saa fier.

Han taler. Soldaten er tvivlsraadig: Ismael besværger ham, "han skynder paa ham, tager de Guldringe, hvormed hans Been og Arme ere prydede, og giver til ham. Han sværger ved Himmelens Gud, at komme tilbage efter sin Selskab og undskyde sig for Lara; han børger for Alt med sit Liv. Soldaten overtales endelig; tager sine Vaaben af, dem Ismael hastig ifører sig. Hans Saar smertede ham under det tunge Kyrads, men hans Had til Osman, hans brændende Skinsyge, den Nødvendighed for ham at henvne sig, lod ham

glemme Saar og Smerte. Han bestiger Laras Hest, slaaer Visiren paa sin Hjelm ned, og med Kaarden i Haanden, med Hiertet fuldt af Bredde, iles han til det Sted, hvor hans Kone, fortrydelig over den lange Toven, truer, tumler Gangeren og brænder af Begierlighed ester at bade sig i Blod.

O! der forestaaer en Kamp, som vil koste Seiervinderen bitre Taarer, Syvfold storre Qvæsl end Døden vil martre den, hvis Haand bliver den dræbende. Skal en af dem falde, saa gid de falde begge.

Neppe marke de hinanden, før de, skuffede af Matten, forblinbede af Naserie og af et uforsonligt Had, som, af! har sin Grund i deres Kierlighed, styrte den ene mod den anden. De vogte sig noie for, ei at tale et eeneste Ord. De frygte ligemeget, for at robes. Det ligger dem lige megen Magt paa, ei at erkliedes. Deres blodige Sværd afværge ei Fiendens Stad, de føge blot Veien til hans Hjerte. Deres Færdighed og Smidighed, der saa ofte har viist sig, ere i dette Dileblik glemte. Deres Tapperhed er intet uden en

blind

blind Wildhed. De blokte sig ofte for Modstans
derens Stød, for de bedre at ramme han; men
enhver af dem er for hidsig til at nyte den Fors-
deel, den anden giver ham over sig. Ismael troer
det er Osman han saarer, og Havn og Skinsyge
gjor hans Hug forsædelige; Zora troer, det er
Lara, hvis Hierte hun rasende sigter imod, og sin
faldne Ismael vil hun henvne.

O uheldige Ismael, ulykkelige Zora! stræk-
kelig er den Wildfare se, der forbiinder Eder!
Standser, I Grusomme, standser! Taler et Ord,
et eneste Ord, og I vil omsavne hinanden; med
Eders Taarer vil I afvække de Saar, I har givet
hinanden! men disse Onsler ere forgieves. Deres
Maseri, der er steget til sin høieste Spidse, kan
Intet see og Intet høre. To Gange har Ismael
saaret Zora, og agter hende det tredie Stød; To
Gange har Zora med sit Sværd streiset Ismaels
Bryst, og noie søger hun efter en Aabning i hans
Harnist, for ret at giennembore det, da Ismaels
Hest styrter.

Forgiæves forsøger han paa, at reise sig
igien; udmattet og forblodet nægte hans Kræs-
ter ham, at staae ham bie, og i dette Dieblik, da

Zora styrter imod ham, for at give ham det sidste Stød, raaber han hastig: hils Zora, Føræder! Alt berorte Spidsen af hendes Sværd Ismaels Bryst, da hun standser ved Lyden af denne Stemme. Det var som en usynlig Aand havde standset hendes Arm; Raseriet sagtnes og Bevisthed kom tilbage. Med en Stemme, hvori haablos Kierlighed lod høre sin veemodige Smerte, udbryder hun: Lara! hvor er Ismaels Liig? — Aldrig havde Osman saa sød en Stemme, tænkte Ismael for sig, og var tvivlaadig om, hvad han skulde svare, da pludselig et Sarsyn tildrog sig begges Opmærksomhed. Ismaels Hest, den Zora havde truffet i Skoven, og som havde bragt hende til denne skrækkelige Kamp, mærker sin Herre og stiller sig ved ham; frygtelig trumper den mod Jordens og Lusten ryster af dens Hvirinsten. Osman, hvor sit du den Hest? visde Ismael spurgt, men Mæle og Sande forlod ham og følesløs segnede han tilbage paa Sandet. Korundret studser Zora; hun vil nærmne sig, men Hesten sillede sig over sin Herre og at nærmne sig havde været Doden. Zora staar til den med sit Sværd, hun saarer den, men den blødende Ganger vil ei forlade sin Herre anden

anden Gang. Det ahner Zora; Angestens Sveed blander sig i Blodet af hendes Saar. Hun lægger sit Sværd fra sig, og nærmer sig med lækende Gebærder til Hesten, der pludselig beskuer hende og springer til side. Med zittrende Haand staaer hun den Falernes Visier tilbage, og Morgenrodens Straaler vise hende Ismaels dødblege Ansigt.

Bleeg som han, stum, ubevægelig, nedbøjet af Smerte, betrakter hun ham med opmærksomt Øje; hun vil forfolge sin Forbrydelse for sig selv, men kan det ikke. Uden at tale et Ord, uden at giøre en Bevægelse, staaer hun uden Sands og forsteenet. Hendes Haar flagrer for Morgenlufsten, hendes blege Læber staae aabne, hendes vilde og bistre Øjekast staae heftede paa Ismael. — Min Mand! min Elskede! min Ismael! ubstoder hun endelig i enkelte Stavelser. — Hun vaagner af sin stumme Smerte, som om Tyngden af al hendes Qual paa eengang vil styrte sig gennem hendes Læber, saa raaber hun hoit: min Ismael! og Lusten gav et hvinende Gienlyd.

Ved dette Raab vaagner Ismael: hans Siel kommer tilbage; han samler sine Kræster og løfter sit Hoved. Zora, figer han, Zora . . .

er det dig . . . som bærer mig Livet! . . .
 Er det imod dig at min Haand . . . ; han for-
 summer igien, men hans Die hviler paa Zora,
 og hans Haand famler om efter hendes; hun ræk-
 ker ham den og falder paa det ene Knæ ved hans
 Side. Græde kan hun ei og hendes Stemme er
 usforståelig.

Nu nærmede Lara sig. Han var kommet
 tilbage fra Maadet for at give Ismael sin Frihed,
 han savnede ham og fandt Soldaten, der havde
 laant ham sine Vaaben. Lara udfrittede Solda-
 ten, som skielvende fortalte ham sit Ørrende, og
 hvad Numideren halv havde nødt og halv over-
 kast ham til; han gribet sine Vaaben, svinger sig
 paa en Hest, og iser til Indgangen af Forstands-
 ningerne. En Hob spanske Soldater havde slaeet
 en Kreds om de to Stridende, forundrede saae de
 den Vending, Kampen havde taget, og ventede
 cause paa Udfaldet. Lara kommer og udspørgeer
 en eg anden; forvirret og usammenhængende er
 Beretningen han faer. Zora, troer man, er
 den ankomnes Navn der har udfordret. Zora,
 gientager Lara for sig, Ismaels Kone; Stum og
 forundret stiger han af Hesten og nærmer sig til

det

det Sted, hvor Ismael er falden. Der stander han.

Med svag Stemme og afbrudte Ord blev Ismael ved at tale til Zora. O min Veninde, min Elskede Kone! stands din Fortvivlelse. Tilgiv dig selv din grusomme Vildfarelse, thi Ismael har tilgivet dig. Du vilde henvne mig, og jeg tænkte at straffe den troløse Øsman: dine blodige Hænder ere uskyldige. Det bodelige Saar, du har givet mig, beviser mig atter din Kierlighed. Jeg dør hos dig, og min Død er mig ikke smertelig. Zora! nu har vor Fader ingen flere Børn end dig; lev for at trøste ham: skynd dig at love mig det; Jeg soler Doden, skynd dig . . . den nærmer sig, jeg soler den . . . Farvel, Zora, min Elskede . . . Farvel, min eneste . . . lev . . .

Han taug, hans Øine lufkede sig, hans Hoved segrede tilbage og hans folde Haand gleed ud af Zoras. — Taus og ubevægelig stod Zora og betrakte ham nogle Dieblikke. Pludselig begynder hendes Been at skælve, hendes Arme stivedes, hendes Tænder klapprede. Hun boier sig ned, nærmer sig til Ismaels Ansigt, trykker hans Læber

her convulstivist til sine, klynger sig fast til ham og forbliver i denne Stilling uden Bevægelse. Dødens Bleghed laae paa hendes Pande; hendes Alandedrat hørte op.

Saledes elste Veriberne. Det er Døden, som man frygter for, og dog er det Døden, der ene giver Noe; den var aldrig et Uheld, naat den paa eengang medtog oprigtige Venner og omme Elskende. Opøre at være til, er Intet, men at forlade sin Ven eller Elskede, er det største af alle Uheld. Ei er den at beklage, der dør, hvis Døden ogsaa dræber al vor Bevisthed, men i den Tilbagelenvende er det vi skal ynke den ulykkelige, den der skal jamre ved den Hensovedes Grav; det er den, der fortiener vore Medynks Taarer. — Fremmed for Verden ligner han den eensomme Vandrer i eensomme, veiløse Ørkner, der længes efter det Sted, hvor hans Elskede ventet ham. Taler han, da er der ingen, der giver Agt paa ham. Taler man til ham, da er det ham et uforståeligt Sprog. De Ligegyldiges Tungemaal er fremmed for hans Hjerte. De Mennesker, han seer, ere ikke

ikke hans Brødre, thi de græde ei med ham. Gene paa sin tunge kiedsommelige Vandring, er der intet, der tildrager sig hans Opmærksomhed; hans trætte og matte Die søger kun efter Graven; derhen er det hans Skridt boie sig, der ønsker han at nedstige, men Graven fierner sig stedse fra ham. — O Zora, o Ismael, I døde i det mindste til sammen! Eders Siele altid forenede, elsket endnu hinanden. Eders Skiebne, i hvor strækkelig den er, er at misunde af det eensomme Hjerte, der Intet har uden Mindet om sin Elskede.

Med nedboiede Hoveder og sammenfoldede Hænder stod den spanske Vagt omkring de Faldne; tause stod de og Medsynks Taare nedgleed fra mangt et Die. Nu fattede de Marsagen til Kampens syndlige Vending. Lara havde formodet Sammenhængen, nu blev den ham Vished, og en kold Gyser giennemfoer hans Hjerte. Han nærmede sig, og vilde løfte Zora op; med Moie sikk han hendes Hænder vristede los fra Ismaels. Han holdt hende i sine Arme, og endelig mærkede han et

et Handedret, svagt og som et dybt Suk. Hun slog Vinene op og nævnede Ismael. Forundret seer hun sig omkring og siger: Ismael, hvor er du? Koldfindig svarer Lara: Spanierne bringe ham ind i Leiren, og der haaber jeg han skal blive helbredet; vil Zora ledsage ham? Han bringer hende en Hest; hun bliver løftet op paa den og to Spanier gaae ved Siden, for at understøtte den vakkende Zora. Alt har de spanske Soldater lavet en Seng til Ismael paa en Baare; med Taarer lagde de ham paa den; tause og med langsomme Skridt forte de ham til Laras Telt. Væromdig vender Zora paa Veien sit blege Ansigt mod Lara, der rider ved hendes Side: Gode Spanier! siger hun, lever Ismael virkelig endnu? Med en Mine og en Stemme, der ei gav Visshed men dog Forhaabning, svarede Lara: Kun tolig, Zora! der er Haab; Zora taug og græd.

I sig selv vilde Lara give hende et Haab, som han ikke havde selv, men han vilde rædde Zoras Liv, og med Glæde saae han hende dersor fælde Taarer; det er en mildere Bending, som den udmattede Fortvivelse tager, og den Sorg, der udgyder sig i Taarer, hører op at være dræbende.

bende. Men der var virkelig Haab for Ismael. Den sagte Bevægelse, han kom i ved at bæres, bragde Spoer af Liv tilbage hos ham. To Kamre i et af de Huse, som Dronning Isabelle havde ladet bygge for sine Kastillianer, blevne indrommede til Ismael og Zora. Seer hinanden maatte de ikke. Lara befalede Opvarterne og Sygepleierne noie at passe derpaa; han lod de kyndigste Saar-
læger ufortøvet Falde, og anbefalede dem begge disse ulykkelige Numider paa det omhyggeligste. Man fandt Ismaels Saar dybe, men ikke døde-
lige, naar han kun beholdt Stilhed og Sindsroe. Hans stærke Afmagt, der nogle Gange kom igien,
var af den store Mengde Blod, han havde mistet
ved sine to uheldige Kampe i denne Nat.

Ismaels første Stemme spurgte efter Zora;
den omhyggelige Lara, menneskierlig som tap-
per, forsiktig som god, var saa ofte han kunde
hos ham; han svarede ham: hun lever og er uden
fare; hun er nær ved dig, men I maae ikke see
hinanden før om nogle Dage. Ismael tang og
Haabet gav den Lidende Taalmodighed. Zoras
Saar var hverken dybe eller farlige, men hun

brændte af Længsel, efter at seet Ismael. Hun mistænkte ikke den ædelmodige Lara for Usandhed, men en angstlig Frygt kunde hun ikke neddæmpe, saalænge hun ei havde seet sin Elskede. Man, maatte soie hendes Ønske, og valgte dertil en Stund, da Ismael nod Sovnens Vederqvægelse. Hun saae ham, hørte hans svage Aandedret, følte det varme hendes Kinder; hvor inderlig gierne havde hun vaagnet ham, for at høre ham nævne sit Navn, men man havde sagt hende, det vilde være Fare for Ismaels Liv, naar han saae hende, og taus og stille lignede hun sig ud af Kammeret igien. Da hun havde seet Ismael, gjorde Glæden mere til at helbrede hendes Saar end Salven.

Hun kaldte Ismaels Læger til sig: ædle Kristne, sagde hun, jeg veed, at J i Eders Land trænge til Guld; mit Land har nok deraf og jeg trænger ikke til det. Maar J har helbredet min Mand, og vi engang drage tilbage til Palmernes Land, skal jeg sende Eder og den ædelmodige Lara ti Kameler belæssede dermed. Lægerne betakkede sig, og sparede ingen Omhu og Flid for Ismael. Efter to Uger, havde de allerede bragt det saa vidt, at

han

han kunde taale, at see Zora og at tale med hende. Nu veeg Zora aldrig fra ham; hun pleiede ham, redede hans Leie og lærte at forbinde hans Saar, og en Verørelse af hendes Haand var Ismael den kiereste og kraftigste Lagedom.

Beriberne i Earthama og Granada havde faaet at vide, at deres Anførere var i den spanske Leir; hver Dag saae man to eller tre Beriber ved Indgangen til den spanske Leir; omhyggelig spurgte de efter deres Ismael og Zora, thi de elskede dem begge. Øste forte Lara en eller to af dem hen til Ismael, der fortalte dem om sin ødelmodige Ven og om de omhyggelige Læger.

Henimod sex Uger maatte Ismael opholde sig i Spaniernes Leir, for han kunde tænke paa, at vende tilbage til Granada. Zora vilde ikke forlade ham, og Beriberne maatte imidlertid vælge sig andre Anførere blandt deres Landsmænd. Saas snart Ismael var saa vidt at han kunde taale at omgaes og tale med Mennesker, blev begge Numidder daglig besøgt af de fornemste og tappreste Spanier. Man saae der Hertugerne af Mendoza og Medina, og iblandt andre den unge Ferdinand

Cortez, der siden erobrede Mexico; den stolte Gusman, den ædle Agvilar og mange andre. Med Hornsielse hørte de Zora fortælle om Beriberne og andre Afrikas Stammer. Opmærksomme og deltagende hørte Ismael og Zora til, naar Spanierne foresang dem en Romanse om to Elskendes Trostab, Lidelser eller Held.

I den Tid, de opholdte sig her, var Gonzalvo kommen tilbage fra Fez. Møppe havde han og Lara nydt saaledes Venners Glæde, og denne fortalte ham om sine to numidiske Venner, for de maatte adskilles igien. Ferdinand sendte Gonzalvo hen med 6000 Asturier at indtage Carthama. Ved denne Ansøgers Snilhed, blev det uindtagelige Carthama erobret. De tusende Beriber, som havde ligget i Besætning der, trak sig tilbage til Granada.

Den eneste, der gjorde Zora Uleilighed ved hendes Ophold hos Spanierne, var en Pater Niklas. Han træede, at føle Kald hos sig, til at omvende de Vanstroende og ved Satan forblindestede

Maurer. Han forklarede for dem, om Krist Undsangelse, han to Naturer, om den hellige Treenighed, om Arvesynden, Netsfærdiggjørelsen og Transubstantiationen; han lørte med saa udmarket en Tydelighed, at han til sidst selv indsaae, at Maurerne ikke vare stort andet end Bæster, da de slet ikke kunde forstaae ham, men altid falde i Søvn, naar han ventede at see Aandens Maadevirkning paa dem. Zora standsede ofte den saliggiørende Lærdom, der flød fra hans Læber, ved nogle Spørgsmaale, der som oftest satte Klerken i stor Forlegenhed, men hvis Besvarelse aldrig gjorde hende Sagen forstaaeligere. Hun endte altid Samtalen med, at Europærne maatte være meget kluge Folk, da de kunde begribe saadanne Ting. Daglig plagede han Zora med sin kraftfulde Tale. Hun spurgde ham engang, om ikke det første og fornemste Bud i de Kristnes Love var, at elske sine Medmennesker og gjøre dem saa meget godt man kunde? Han følte, at han burde svare Ja. Nu vel, sagde Zora, saa behover jeg ikke at blive Kristen, for at troe det; vi Beriber have samme Lære, men med alt det andet bryde vi ikke vores Hoveder. Klerken taug.

Endelig nærmede den Dag sig, da Ismael's Saar igien tillod ham at reise tilbage til Granada. Gierne havde han og Zora for evig affagt alt Hjælpestab mod Kristne, der havde viist sig saa ædle og venstabelige mod dem, men Korans uovertrædelige Lov er, at Islamiten skal føgte for den hellige Troe og dens Bekiendere. Overtræderen af denne Lov taber al Agtelse blandt sine Brødre og Sarlighed efter Doden. Med Laras Samtykke bestemte de en Dag til Afreise.

Med Deeltagelse havde Isabelle og Ferdinand hørt disse Numiders Historie; de ønskede at see dem. Zora og Ismael blev Kongeparret forstillede. Isabelles majestetiske Unde indtog deres Hierter; Kierlighed og Erbodighed fulde de for hende. Isabella tilbød Zora en Plads blandt sine første Hofsamer; Jeg kender ikke Landets Skikke, var Zoras Svar, jeg vilde kun slet forståe at omgaaes dem. Desuden, Dronning! vil jeg heller være den første hos min Stamme, end den anden eller tredie i Spanien. — Den statskloge Ferdinand tilbød Ismael og de 6000

Bes-

Beriber en Bye, en Gordstrækning og frie Uds-
veje af deres Skille og Religion. I saa mange
kirketog gode Undersættere, saae Ferdinand en
betydelig Binding. Nej, sagde Ismael, Zora
og jeg har en Fader i Ørken, der venter os; og
hver af mine Brodre har hjemme en elsket Pige,
Førældre eller Godskende, der vente dem. Beri-
berne vil desuden ikke boe i Byer, og til vor om-
vankende Hvirveliv er det Land, du kan give os,
for lidet. Min Taknemlighed og Ærbsdighed
har de Kristne; men mit Liv og mine Kæster
skylder jeg mine Landsmænd og min Troe.

Jeg giver dig din Frihed, ædle Numider!
var Ferdinands Ord, men paa det Vilkaar, at
hverken du eller dine Landmænd føre Vaaben mod
mine Spanier. — Zora blegnede, Lara, Gon-
zalvo og andre Helte rynkede Panderne, men Pa-
ter Niklas smilede.

Saa behold mig! for dse jeg den skændigste
Død! udbrød Ismael, Farvel, Konge! vær æd-
lere mod dine brave Undersættere end mod mig!

Hørbitret vendte han sig bort. — Nu vel, raabte Ferdinand, reis da, og naar vi sees igien, saa er det paa Granadas Mure, med Sværdet i Haanden. — Mødes vi, Kong Ferdinand! skal du finde en værdig Modstander, — saa lod Ismaels Afsted; han tog Bora ved Haanden og gif,

Nogle svage og frugtesløse Forsøg gjorde Pater Niklas og andre Klerker, paa at hindre deres Afreise. Det var, heed det, at slippe to forvildede Faar udaf Kristi Haarestie; man munderede om, at Kardinal Ximenes vilde forlange dem tilbageholdte i Guds og den hellige romerske Faders Navn, men man frygtede for, at fortørne Krigerne, dem man just i denne Tid saa høiligt krængte til. Under Ferdinand V. laae desuden Munkenes Nænkesyge og Forsøgelses Aand i Spanien, som i Dvale; men de vare der dog; thi de har altid været, og ikke fielden lod de sig see, skonede de først ret under Karl V. spirede frem og naaede under Philip II. og III. sin fulde Flor.

Med Sorg og Taarer toge Ismael og Zora
 Afsted med Lara. Denne ædelmodige, sieldne
 Kristen omsavnede dem. Farvel! vorder lykkes-
 lige! sagde han, og Beemod undertrykte det øv-
 rige. — Vi har ingen Belønning at tilbyde dig,
 ædelmodige, sagde Ismael og trykkede Zoras
 Haand. — Dit Vensteb, var Svaret, forlanger
 jeg kun, og dit, Zora. Lause rakte begge ham
 deres Hænder. Skyer mig i Kampen! blev Lara
 ved, nødig og kraftlös vilde min Arm oploste sig
 mod Eder. — Forbandet være den Veribers Haand,
 der udgyder Laras Blod! raabte Ismael. — Far-
 vel! lød paa eengang fra alles Læber og de skiltes
 ad. Ismael glemte ei at tage sin hvide og tros-
 Ganger med sig.

Med Fryd og Fryderaab blev det numidiske
 Par modtaget i Granada af deres Landsmænd, der
 med Beundring hørte dem fortælle om de ædelmo-
 dige Kristne.

Mod Slutningen af Året 1491 blev Gra-
nada indtaget med Storm af Spanierne. Det
var en blodig Dag; mange Beriber faldt, og
Ismael slap ei uden Saar. Strax efter seiledede
han med Zora og de overblevne Bereber over til
Afrika, kom igien til sin Ørf, og modtog sin
døende men glade Faders Velsignelse. Allevene
forkyndte Ismael og Zora den ødelmodig Lazar
Noes.

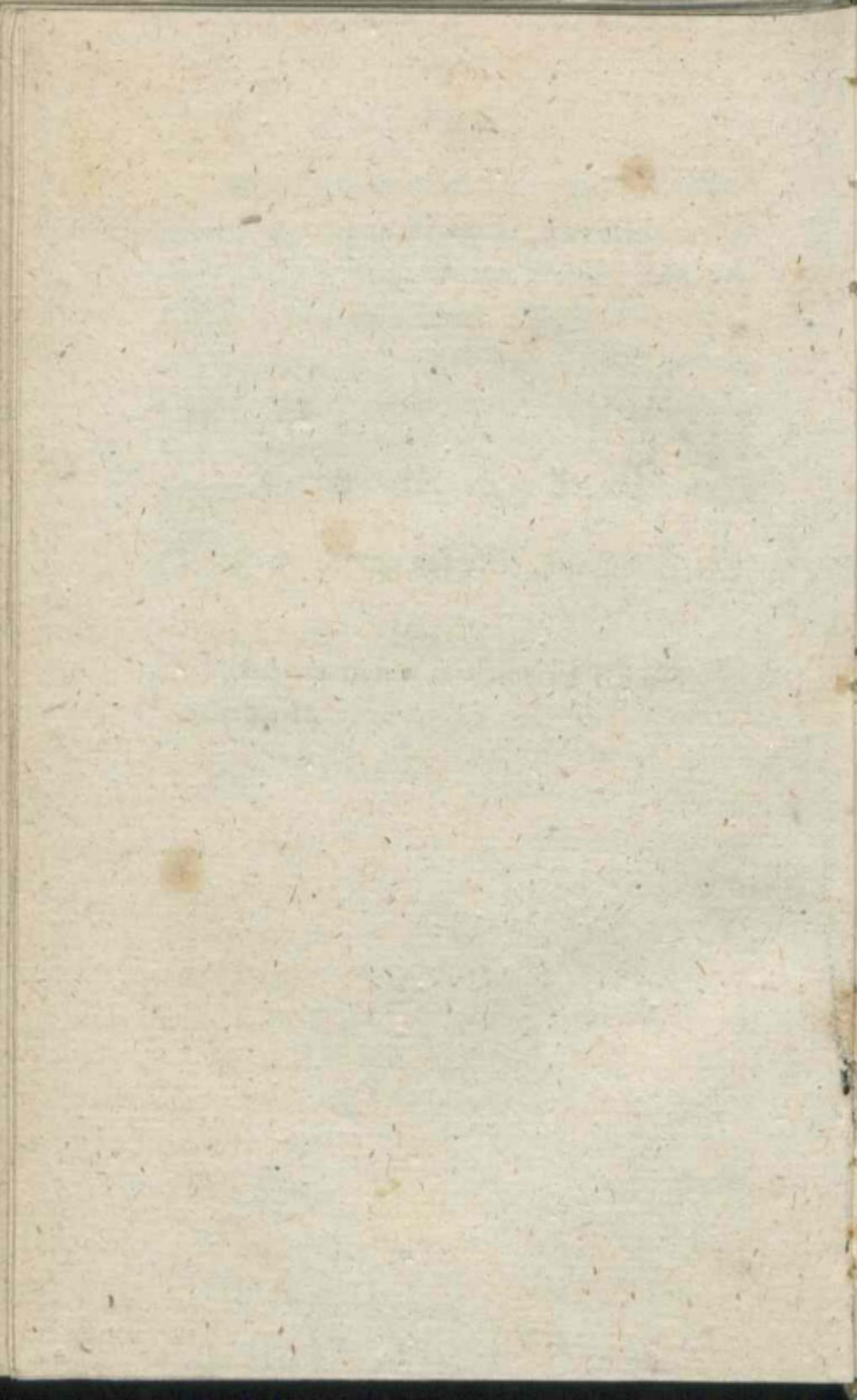

P r o v e n.

(Et Fragment, iſſe ſaa gantſe en Fabel.)

Sia dono l'amicizia, e non mercede.

Metastasio.

Peter (I dybe Tanker, med Haanden under Kinden.)
Jeg Ulykkelige!

Ludevig. Peter! Peter! hvorledes forklarer jeg det? — Skæbnen var dig ugunstig; tunge Kaar trykkede dig, og du var roelig i Sindet, men nu . . . (Peter springer op.)

Peter. Noelig i Sindet? Jeg var glad!

Ludv. Nu smiler Lykken til dig; du er kommen i gode Omstændigheder; du har triumpheret over dine Fiender, og dog seer jeg dig hver Dag bedrøvet; din Siels Blodhed forandres til Barfshed; intet er dig tilpas; din hele Character er Haardhed. Nej! jeg begriber dig ikke.

Peter. Ogsaa med dig er jeg skuffet! Jeg troede, Du var min Ven; og Du først forevælte mig den evindelige Dumhed, at Velstand gør glad, eller i det mindste gladere. Jeg kunde, men jeg vil ikke, saare dig. Du er ikke min Ven.

Ludv.

Ludv. Jeg er din Ven; jeg indseer, at der er Sandhed i din Bebreidelse. Velstand givt ikke glad; min Mening var blot, at den stundom kan være et Middel, et Medredstab til Glæde.

Peter. Som oftest til Wykke. Hos mig, maa skee, til Fortvivelse!

Ludv. Jeg indrømmer dig: de samme Soelstraaler, som smelte Sneen, lade Saltet henvorre. Jeg talde blot i Almindelighed om en af de muelige, om end sieldne Virkninger.

Peter. Ikke hos mig. Hele Verden er mig mørk; altig er mig øde; jeg mangler een Ting, men det er en stor Ting, uden den har jeg intet.

Ludv. Du elster!

Peter. Nævn mig ikke dette Fordum trostelige Ord! Kierlighed har været min Sjæls Læges dom, men er nu dens Pinsel; — dog jeg maae nævne det selv: jeg elster, jeg elster den, jeg ikke bor elste.

Ludv. Hvorledes? Nahn dit Hjerte for din Ven, undertiden skaffer det Lindring.

Peter.

Peter. Du erindrer den Tid, da jeg var nød til at indskrænke min Øconomie, da jeg levede i Ensomhed paa mit Landsted.

Ludv. Ja, og at du ofte ønskede at komme i bedre Omstændigheder, for at kunne udbrede mere Held omkring dig.

Peter. Jeg maatte i den Tid ofte arbeide over mine Krester; ofte taale mangen Ydmygelse af den dumme Stolthed; men jeg havde en Skat i mit Huus; ved blot at tænke paa den, opklarede Hjimlen sig for mig; jeg velsignede Guds gode Ord. O livsalige Dage!

Ludv. Amalia.

Peter. Gud! at jeg havde Kraft til at nævne hendes Navn. Maar jeg kom hjem, læste jeg Venindens Deeltagelse i hendes Hine. Gud og Naturen havde desuden tildeelt hende det, som henriver med magisk Kraft; hendes Legems Skionhed var forenet med en bliid Siel; og uden at giøre sig kostbar, bortkyssede hun mangen Taare fra mine Kinder. Dog, jeg vil fortælle dig Anledningen til min grændseløse Kierlighed til hende. Men Ludvig, siig først, har du nogensinde elsket.

Ludv.

Ludv. Ja.

Peter. Med Hestighed?

Ludv. Jeg følte og saae intet andet end min Pige.

Peter. Ja saa kan du fatte mig. Engang kom jeg en Aften sildig hjem. Skuffede Forventninger havde bragt mig i en ulykkelig Sindesofstning. Jeg havde hele Dagen igennem erfaret saa forfærdelige Ting, at jeg mistvivlede om, at der gaves noget uegennytigt Vensteb; mig syntes at see Falshed i hele Naturen. Amalia, ja hun! kom til mig; den Engel havde i dette Dieblik ingen Undighed for mig. Min forspændte Phantasie lod mig i hende se en af disse hverdags Skabninger, som et heldig nyttet Dieblik, kan lade forglemme hele Aars Troesteb; som med en falske Mine kan skaffe den Oprigtige og tilsværge ham, at hun elsker ham, men som gør det blot fordi hun paa den Tid ingen anden har om sig, til hvem hun kan sige det samme, eller maa ikke ogsaa af en Slags Medynk. Svaghed, dit Navn er Qvinden, tankte jeg; og denne Tanke gjorde mig end mere ulykkelig. Mit hele Legeme zitrede; jeg stielvede

for

for at tale til hende. Jeg saae en medfølende Be-
modstaare i hendes Øie. Jeg vilde vende mig
fra hende — men jeg kunde ikke; jeg ansaae mig
som forladt af hele Skabningen. Min Siel mag-
tede ikke at imodstaae dens Trang til at meddelse
sig. Amalia; sagde jeg, lad mig ved din Sam-
tale lindre min Smerte, hun trykkede mig i Haanden,
og fortæl mig det; jeg lange har ønsket at vide,
fortæl mig din Historie; men jeg besværger dig
ved Gud, tal Sandhed; og nu Ludvig!

Ludv. Lærte du at kiende hvilken fortæsse-
lig Pige det var.

Peter. Ja hun fortalte mig sit hele Lev-
netsløb; jeg følde for mig selv, at Forstillelse et
kunde føre sligt et Sprog. O den Time bliver
mig evig hellig; hun sagde mig, hvorledes hendes
Characteer var blevet dannet. Med en elskværdig
Undseelse tilstod hun mig mangt et begaæt Feil-
trin, som mangen Pige er mere straffyldig ved
ikke at tilstaae end ved at begaae; hun blev mig
uendelig interessant. Jeg fandt at Oprigtighed
ikke ganske var uddød; ved hende blev jeg forlige

med hele Verden, thi hun var mig hele Verden.
Mageløse! raaabte jeg, jeg elsker dig.

Ludv. Og Amalia?

Peter. Bedblev fra den Tid af, at vise sig som en trofast Veninde; hendes Smil lod mig glemme alle Ubehageligheder; hun afslog glimrende Tilbud, for at blive hos mig. Livet blev mig til Glæde. Ikun den Tanke, at jeg ei kunde giøre hende saa lykkelig, som jeg vilde, trykkede mig, men Amalia pegede da paa mit Hjerte, og sagde: det er jo mit. O hvilken Pige! hun blev mig Dag for Dag mere dyrebar. Jeg kan ikke sige hvorledes — —

Ludv. Men da nu Fyrsten gav dig dette store betydelige Levebrød.

Peter. Da først begyndte jeg at blive ulykkelig. Amalia blev nu mere og mère tilbageholden imod mig. En Dag sagde jeg til hende: Nu, Gud stee Lov, kan vi forenes ved Alteret; lad os holde Bryllup i Morgen. Maaskee, svarede hun.

Ludv. Og da Morgenen kom?

Peter.

Peter. Var Amalia forsvunden; jeg har siden den Tid forgives sagt efter hende; baade vaagende og slumrende raaber jeg paa Amalia.

Ludv. Vær ikke mistrostig, maaſkee kan hun igien fremstille sig for dig, og retfærdiggiore sig.

Peter. Jeg vil selv smigre mig med dette føde Haab; men om hun nu var en af disse Sommerfugle, der flagre om fra en Blomst til en anden; Jeg ulykkelige! Jeg skal, men jeg kan ikke, Nei! jeg kan ikke glemme hende.

Ludv. Men, om nu Amalia havde hørt vor Samtale?

Peter. Himmel!

Ludv. Læs dette Brev.

Peter (læser) „Din Pige har ikke forglemt dig. Jeg vilde i en Afskrog see, om ikke din lykkeligere Forfatning, maaſkee gjorde dig ligegyldig og lunken imod mig. Jeg er, som du veed, blevet skuffet af dit Kion. Peter kan dersor gierne undskyde denne Forsigtighed. Jeg har

„har soværet omkring dig, som din Skytsegel,
„og erfaret, det jeg ønskede at erfare.“

Din
Amalia.

Hvilken Salighed i disse Ord!

Ludv. (aabner Doren til næste Værelse, og bring
er Amalia ind).

Peter. Gud! elster du mig? elster du mig?
Så, du er min Pige.

Amalia (faldet ham om halsen) Ja Peter
jeg er din Pige.

C. 5.

